

Curtea de Apel Ploiești
Decizii Relevante
Trimestrul II 2017



Întocmit
Grefier Statistician,
Elena Costache

Cuprins

Secția a II-a Civilă, de contencios administrativ și fiscal

- Citarea unei părți la o altă adresă decât cea indicată în acțiune. Consecințe juridice. Inexistența unei erori materiale.
- Refuz soluționare cerere
- Declararea inactivității contribuabilului/persoanei juridice ca urmare a expirării duratei de deținere a spațiului cu destinație de sediu social
- Act administrativ. Condiții de existență
- Scutirea de TVA pentru transportul internațional de persoane. Condiții
- Anularea dreptul de port și folosire a armelor letale. Condiții
- Primăria. Personalitate juridică
- Angajarea răspunderii patrimoniale conform art. 169 din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență. Condiții
- Modalitatea de plată a creanțelor curente
- Închiderea procedurii insolvenței. Condiții

Secția Penală și pentru cauze cu minori și familie

- Răspunderea penală a minorilor. Individualizarea măsurilor educative.
- Publicitatea ședinței de judecată. Încălcarea acestui principiu și sancțiunea impusă de legiuitor.

Secția I Civilă

- Autoritate de lucru judecat. Diferențiere față de noțiunea de putere de lucru judecata.
- Competența materială a instanțelor judecătorești. Conflict de muncă în care reclamantii sunt grefieri. Art. 127 alin. (1) din Codul de procedură civilă, astfel cum a fost interpretat prin Decizia nr. 7/2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.
- Revizuire în temeiul art. 509 alin. (1) pct. 8. C. proc. civ.
- Acțiune în despăgubiri pentru lipsa de folosință a unui imobil. Termenul de prescripție pentru dreptul material la acțiune. Condițiile pentru existența cazului de întrerupere a termenului de prescripție, reglementat de art. 16 lit. a din Decretul nr. 167/1958.
- Recalculare pensie. Neîndeplinirea cerințelor prevăzute de dispozițiile legale pentru valorificarea unor venituri, astfel cum sunt prevăzute în adeverințele eliberate, adeverințe utilizate în susținerea cererii de recalculare.
- Stabilirea cuantumului salariului de bază și al sporurilor grefierilor în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 71/2015
- Salarizarea personalului din aparatul de lucru al Parlamentului și din celelalte instituții și autorități publice, salariat la același nivel, precum și a personalului din cadrul Consiliului Concurenței și al Curții de Conturi, inclusiv personalul prevăzut la art. 5 din aceste instituții, care beneficiază de un quantum al salariilor de bază și al sporurilor mai mici decât cele stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradație, se realizează la nivel maxim dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții. Aceste dispoziții legale se aplică și personalului din cadrul autorității judecătorești, în speță personalului conex.

Decizii Relevante

Trimestrul II 2017

Secția a II – a Civilă, de contencios administrativ și fiscal

**Citarea unei părți la o altă adresă decât cea indicată în acțiune. Consecințe juridice.
Inexistența unei erori materiale.**

Index tematic: Cod procedură civilă

Legislație relevantă:

- art.169 din Codul de procedură civilă

Rezumatul problemei de drept:

Schimbarea adresei intimatei pârâte la care procedura de citare a sa a fost îndeplinită – aspect constatat expres în cadrul deciziei a cărei îndreptare se solicită – ar avea consecințe directe asupra legalității procedurii de citare în cauza definitiv judecată, efect ce excede în mod evident sferei unei „erori materiale” și care poate fi obținut exclusiv printr-una din căile de atac prevăzute de lege.

Identificare:

*Curtea de Apel Ploiești - Secția a II-a Civilă, de contencios administrativ și fiscal
Încheierea din Camera de Consiliu din data de 19.06.2017, dosar nr. 3482/120/2015*

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 18 mai 2017, sub numărul 10225, în dosarul nr.3482/120/2015, petenta T.V. a solicitat îndreptarea erorii materiale strecurate în decizia nr. 994 din data de 08 iunie 2016, pronunțată de Curtea de Apel Ploiești - Secția a II-a Civilă, de contencios administrativ și fiscal, în dosarul anterior menționat, susținând că în mod greșit a fost trecută adresa intimatei pârâte D.A.S.- S.P.S. din cadrul C.L.M.T. ca fiind T., strada I.C. Brătianu nr. 36, județul D., în loc de T., C.D. nr. 216, județul D.

Analizând cererea de îndreptare a erorii materiale formulată de petentă, Curtea a constatat că aceasta este neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

Potrivit dispozițiilor art.442 alin.1 din Codul procedură civilă, „*erorile sau omisiunile cu privire la numele, calitatea și susținerile părților sau cele de calcul, precum și orice alte erori materiale cuprinse în hotărâri sau încheieri pot fi îndreptate din oficiu ori la cerere*”.

Textul legal menționat include, deci, în noțiunea de eroare materială ce poate fi îndreptată pe calea procedurală reglementată de dispozițiile legale invocate, greșeli materiale ce s-au strecurat în hotărâre cu prilejul redactării ei. Sintagma „eroare materială” este folosită de legiuitor pentru a exprima acele greșeli ce s-au strecurat în hotărâre cu acest prilej și care nu afectează legalitatea și temeinicia acesteia.

În cauza de față, eroarea invocată de către petentă se referă la adresa sediului intimatei pârâte, petenta susținând că nu este corectă cea indicată în cuprinsul deciziei nr. 994 din data de 08 iunie 2016 pronunțată de Curtea de Apel Ploiești, respectiv T., strada I.C.B. nr. 36, județul D.

Curtea a constatat că susținerile petentei sunt neîntemeiate, întrucât, din verificarea dovezii de îndeplinire a procedurii de citare a intimatei pârâte pentru termenul de judecată din data de 08 iunie 2016, se poate observa că aceasta poartă ștampila intimatei pârâte, precum și semnătura de primire a persoanei însărcinate cu primirea corespondenței.

Or, Curtea a considerat că susținerea petentei nu se circumscrie unei erori materiale în sensul celei reglementată de dispozițiile art. 442 alin.1 din Codul procedură civilă, nefiind o eroare cu privire la numele, calitatea și susținerile părților sau o eroare de calcul.

Totodată, Curtea a apreciat că schimbarea adresei intimatei pârâte, la care procedura de citare a sa a fost îndeplinită – aspect constatat expres în cadrul deciziei nr. 994 din data de 08 iunie 2016 – ar avea consecințe directe asupra legalității procedurii de citare în cauză, efect ce excede în mod evident sfera unei „erori materiale” și care poate fi obținut exclusiv printr-una din căile de atac prevăzute de lege.

De altfel, o concluzie similară a fost exprimată și de instanța supremă (decizia ÎCCJ – Secția a II-a civilă nr.1914/29 septembrie 2015), care a statuat că „în domeniul art.281 din Codul de procedură civilă intră numai erorile sau omisiunile cu privire la numele ori calitatea ori susținerile părților, erori de calcul sau alte asemenea greșeli și nu pot fi avute în vedere erori de judecată cum ar fi atribuirea calității de parte unor persoane...”. Practic, instanța supremă a apreciat că indicarea eronată a unei părți în hotărâre nu poate constitui o eroare materială de genul celei susținute de petentă, concluzie incidentă și față de domiciliul unei părți la care s-a îndeplinit procedura de citare cu aceasta.

Față de cele reținute, constatând că nu sunt îndeplinite dispozițiile art. 442 alin.1 din Codul de procedură civilă, Curtea a respins cererea de îndreptare eroare materială formulată de petentă.

Autorul sintezei,
Judecător Ionel Stănescu

Refuz soluționare cerere

Index tematic: Contencios administrativ

Legislație relevantă:

- art.1 alin.1 din Legea nr.554/2004 republicată, privind contenciosul administrativ

Rezumatul problemei de drept:

Potrivit art.1 alin.1 din legea nr.554/2004 republicată, privind contenciosul administrativ „orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente,

pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public”.

Identificare :

*Curtea de Apel Ploiești , Secția a II-a Civilă, de contencios administrativ și fiscal
Sentința nr. 118 din 26 mai 2017*

Prin sentința nr. 118 din 26 mai 2017 Curtea de Apel Ploiești a respins acțiunea formulată de reclamanta SC A.T. SRL, în contradictoriu cu pârâta B.R.M. SA B., P.B.R.M. SA B. și A.N.A.P., ca neîntemeiată și a dispus obligarea reclamantei la plata sumei de 7.000 lei onorariu avocat (quantum redus de instanță), către pârâta B.R.M. SA B.

Pentru a hotărî astfel, Curtea a reținut că, prin acțiunea înregistrată la această instanță sub nr. 460/23.06.2016 reclamanta SC A. T. SRL a formulat acțiune în contencios administrativ, în temeiul Legii nr. 554/2004 împotriva refuzului nejustificat de soluționare a cererii sale de către pârâta B.R.M. SA B., entitate de utilitate publică, asimilată conform legii unei autorități publice.

Între reclamanta SC A.T. SRL și pârâta SC B.R.M. SA s-a încheiat contractul de colaborare nr.../13.02.2007 având ca obiect: „Bursa și membrul afiliat convin ca membrul afiliat să tranzacționeze pe piețele administrate de către Bursă; Membrul afiliat are dreptul de a tranzacționa în baza certificatului emis de Bursă, nr. .../13.02.2007 și în baza Legii nr.357/2005 privind bursele de mărfuri.”

Durata contractului de colaborare este de 10 ani, începând cu data de 13.02.2007 până la data de 12.02.2017, ea putând fi prelungită cu acordul expres al părților prin act adițional. De asemenea, în contract se precizează la art.7 că, „Bursa se obligă să asigure membrului afiliat accesul pe piețele administrate de la data intrării în vigoare a acestui contract.”

Prin adresa nr.177/5.02.2016 reclamanta SC A.T. SRL, în temeiul art.7 din Legea nr. 554/2004 actualizată, a formulat plângere prealabilă împotriva nesoluționării în termen legal a cererii sale nr.1631/15.12.2015, prin care a solicitat să i se comunice dacă i se permite accesul sau nu la licitații publice.

Totodată, reclamanta a menționat în plângerea prealabilă că măsura suspendării societății de la licitații publice a expirat în data de 24.09.2015, iar cu privire la legalitatea acestei măsuri urmează a se pronunța instanțele competente. Astfel, reclamanta a arătat că de la data expirării acestei măsuri până la data la care se va permite accesul societății la licitații publice, va solicita despăgubiri materiale în cuantum de 300 euro pe zi.

La această adresă, pârâta BRM SA a comunicat reclamantei cu adresa nr.710/10.02.2016 că societatea A.T. SRL se încadrează în prevederile art.25 din Regulamentul Bursei Române de Mărfuri, privind Organizarea și Funcționarea Pieței la Disponibil, motiv pentru care nu poate participa la procedurile de tranzacționare bursiere, „societățile comerciale, membrii afiliați care sunt în litigii cu BRM vor fi considerați excluși și nu vor putea participa la procedurile organizate pe piață la disponibil până la soluționarea definitivă și irevocabilă a litigiului”.

Curtea a reținut că, potrivit acestei adrese, reclamanta a fost considerată exclusă ca și membru afiliat al BRM SA, pe motiv că are litigii cu aceasta, conform art.25 din Regulamentul BRM, privind organizarea și funcționarea pieței de disponibil.

În situația în care aceasta este considerată exclusă din bursă, acțiunea reclamantei privind accesul său la licitații este neîntemeiată. Astfel, la data formulării acțiunii, respectiv 17.06.2016, reclamanta era în posesia adresei nr. 710/10.02.2016 prin care i s-a comunicat excluderea, iar în prezent contractul de colaborare este expirat (din data de 12.02.2017).

Ca atare, instanța a respins ca neîntemeiată atât acțiunea principală cât și capătul de cerere accesoriu, privind plata despăgubirilor materiale și morale, cât timp aceasta este considerată exclusă ca și membru afiliat și nu a contestat adresa în discuție (nr.710/10.02.2016), iar accesoriul urmează principalul.

Potrivit art.1 alin.1 din Legea nr. 554/2004 republicată, privind contenciosul administrativ „Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea

actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public”.

În cazul de față, refuzul pârâtei de a-i permite accesul reclamantei la licitațiile publice, organizate de aceasta, ca urmare a încetării măsurii suspendării este justificat, prin aceea că reclamanta, așa cum s-a arătat mai sus, a fost ulterior considerată exclusă, iar această din urmă măsură nu a fost contestată.

Așa fiind, Curtea văzând și dispozițiile art.18 din Legea nr.554/2004 republicată, privind contenciosul administrativ și fiscal a respins ca neîntemeiată acțiunea formulată de reclamanta SC A.T. SRL.

În baza art.451 alin.1și 2 din Codul de procedură civilă, art.453 alin.1 C.pr.civilă, instanța a obligat pe reclamantă la plata sumei de 7.000 lei onorariu avocat (cuantum redus de instanță) către pârâta B.R.M.

Astfel, potrivit art.451 alin.2 C.pr.civilă, Curtea a reținut că are posibilitatea reducerii onorariului avocatului, iar în acest caz onorariu solicitat în sumă de 26.992,20 lei este disproporționat de mare în raport cu complexitatea cauzei și cu activitatea desfășurată de avocat.

Autorul sintezei,
Judecător Rodica Duboșaru

Declararea inactivității contribuabilului/persoanei juridice ca urmare a expirării duratei de deținere a spațiului cu destinație de sediu social

Index tematic: Contencios administrativ fiscal

Legislație relevantă:

- art.92 din Codul de pr. Fiscală

Rezumatul problemei de drept:

Conform dispozițiilor art.92 din Codul de pr. fiscală, „contribuabilul/plătitorul persoană juridică sau orice entitate fără personalitate juridică este declarat inactiv și îi sunt aplicabile prevederile din codul fiscal privind efectele inactivității dacă se află în una dintre următoarele situații: g) durata deținerii spațiului cu destinația de sediu social este expirată”.

Identificare :

*Curtea de Apel Ploiești , Secția a II-a Civilă, de contencios administrativ și fiscal
Decizia nr.542 din 4 aprilie.2017*

Prin sentința nr.1716/14.12.2016 pronunțată de Tribunalul Prahova a fost respinsă ca neîntemeiată acțiunea având ca obiect anulare act administrativ formulată de reclamanta H.R.P.SRL, în contradictoriu cu parata DGFP P.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamanta, criticând-o pentru nelegalitate și dată cu încălcarea dispozițiilor legale de ordin material, solicitând admiterea căii de atac promovate, casarea hotărârii recurate, iar pe fond, după rejudecare, admiterea acțiunii formulată și anularea celor două decizii emise de intimată.

Prin decizia nr.542/4.04.2017 Curtea de Apel Ploiești a admis recursul declarat de reclamanta SC H.R.P. SRL, împotriva sentinței nr. 1716/14.12.2016 pronunțată de Tribunalul Prahova, în contradictoriu cu intimata pârâta DGFP Ploiești, a casat sentința, a admis acțiunea și a anulat decizia de declarare în inactivitate nr.153986/04.04.2016 și decizia de soluționare a contestației nr.35/7.07.2016 emise de pârâta, luând act că recurenta nu a solicitat cheltuieli de judecată.

Pentru a hotărî astfel, Curtea a reținut că prin decizia de declarare în inactivitate nr.153986/04.04.2016 emisă de M.F.P.-A.N.A.F.- DGFP P. s-a adus la cunoștință H.R.P.SRL că, potrivit dispozițiilor art.92 alin.1 lit.a-g din Legea nr.207/205 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, începând cu data comunicării deciziei, societatea a fost declarată inactivă.

Prin decizia nr.35/07.06.2016 privind soluționarea contestației formulate de H.R.P.SRL, împotriva deciziei de declarare în inactivitate nr.153986/04.04.2016, s-a dispus respingerea, ca neîntemeiată, a contestației.

Pentru a hotărî astfel, organul de soluționare a contestației a reținut, în baza actelor și documentelor din dosar, că, în ceea ce privește procedura de inactivare, în data de 26.01.2016, conform prevederilor Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală și ale Ordinului președintelui ANAF nr.3846/2015, Anexa 1 lit. c pct.5, AJFP Prahova a emis Notificarea nr. 152915 privind îndeplinirea condițiilor pentru declararea ca inactiv a S H.R.P.SRL, pentru faptul că durata deținerii spațiului cu destinația de sediu social era expirată, conform informațiilor existente în baza de date a organului fiscal competent, transmise prin protocol de către Oficiul Registrului Comerțului. Notificarea nr. 152915/26.01.2016 a fost transmisă prin poștă, cu scrisoare recomandată, conform articolului 47 din Codul de procedură fiscală, la domiciliul fiscal al contribuabilului, din județul P., mun. P. str. M.M. nr., neconfirmată de primire la destinatar.

S-a mai precizat în decizia de soluționare a contestației că H.R.P.SRL a fost declarată inactivă începând cu data confirmării deciziei de inactivare, respectiv 06.04.2016, în conformitate cu prevederile Cap.I lit.B pct.9 din Anexa nr.1-Procedura privind declararea ca inactivi a contribuabililor/plătitorilor, aprobată prin OPANAF 3846/2015.

Potrivit contractului de comodat nr.1/12.09.2013 încheiat între SC A. SRL, în calitate de comodant, și H.R.P. SRL, în calitate de comodat, la obiectul contractului s-a stabilit că primul împrumută spre folosință comodatului spațiul de desfășurare a activității, în suprafață de 12 mp, (una cameră) situat în Pl., str.M.M., nr., jud.P., spațiul având destinația de sediu social pentru comodat, comodantul păstrându-și dreptul de proprietate asupra lui. La durata contractului s-a prevăzut că, acesta se derulează începând cu data de 12.09.2013 pe o durată de un an, cu posibilitatea prelungirii lui, el prelungindu-se anual automat, dacă nu se invocă încetarea de către una din părți, cu 30 de zile înaintea expirării.

Totodată, la art.6 din contract s-a stabilit că încetarea contractului se produce în următoarele situații: lit.a) la expirarea termenului pentru care a fost încheiat; lit. b) ca efect al legii, iar la art.7 s-a stipulat că, pentru neexecutarea sau executarea necorespunzătoare a obligațiilor contractuale oricare din părți poate solicita rezilierea contractului.

Conform dispozițiilor art.92 din C.p.fiscală, „contribuabilul/plătitorul persoană juridică sau orice entitate fără personalitate juridică este declarat inactiv și îi sunt aplicabile prevederile din Codul fiscal privind efectele inactivității dacă se află în una dintre următoarele situații: g) durata deținerii spațiului cu destinația de sediu social este expirată”.

Așa cum bine a motivat prima instanță, contractul de comodat la fel ca oricare alt contract este guvernat de teoria autonomiei de voință, iar acesta are forță obligatorie pentru părțile contractante.

Potrivit art.1166 Cod civil, „Contractul este acordul de voință dintre două sau mai multe persoane cu intenția de constitui, modifica sau stinge un raport juridic”, iar conform art.1169 din Codul civil „Părțile sunt libere să încheie orice contracte și să determine conținutul acestora, în limitele impuse de lege, de ordinea publică și de bunele moravuri”.

În cazul de față, contractul de comodat nr.1/12.09.2013 încheiat între cele două părți, este în vigoare, deoarece, potrivit clauzelor contractuale acesta se prelungește anual automat, neinvocându-se motive de încetare a acestuia.

Așadar,durata deținerii spațiului cu destinația de sediu social nu este expirată, în cauză nefiind îndeplinite dispozițiile art.92 lit. g din Codul de Procedură Fiscală.

Așa fiind, față de situația de fapt și de drept dedusă judecării, Curtea a constatat că motivele de recurs sunt fondate, iar sentința recurată este nelegală, astfel că a admis recursul.

Autorul sintezei,
Judecător Rodica Duboșaru

Act administrativ. Condiții de existență

Index tematic: Contencios Administrativ

Legislație relevantă:

- art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr.554/2004 republicată, privind contenciosul administrativ

Rezumatul problemei de drept:

Potrivit art. 2 alin. (1) lit. c) din legea nr. 554/2004, prin act administrativ se înțelege actul unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice”

Identificare :

*Curtea de Apel Ploiești , Secția a II-a Civilă, de contencios administrativ și fiscal
Decizia nr. 545 din 04 aprilie.2017*

Prin sentința nr.1003/10.11.2016 pronunțată de Tribunalul Dâmbovița a fost admisă excepția inadmisibilității invocată din oficiu și respinsă acțiunea având ca obiect anulare act administrativ, formulată de reclamanta B.C., în contradictoriu cu pârâta U.V.T..

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamanta, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie, solicitând admiterea căii de atac promovate, casarea hotărârii recurate și trimiterea cauzei instanței competente în vederea rejudecării, invocându-se cazurile de casare reglementate de art.488 pct.6 și 8 C.pr.civilă.

Prin decizia nr.545/4.04.2017, Curtea de Apel Ploiești a respins, ca nefundat, recursul declarat de reclamanta B.C., împotriva sentinței nr.1003/10.11.2016 pronunțată de Tribunalul Dâmbovița, în contradictoriu cu intimata-pârâtă U.V.T.

Pentru a hotărî astfel, Curtea a reținut că prin cererea înregistrată sub nr. 976/120/2016 la Tribunalul Dâmbovița, reclamanta B.C., a chemat în judecată pe pârâta U.V.T., pentru a se dispune: revocarea Hotărârii Consiliului de Administrație din 30.09.2015 privind avizarea continuării activității sale didactice după pensionare, în regim de plată cu ora; reevaluarea dosarului reclamantei, cu consecința prelungirii activității sale didactice în calitate de profesor universitar titular al Facultății de Științe și Arte - Pedagogie Muzicală, în cadrul U. V. pentru anul universitar 2015 -2016 , obligarea paratei să încheie cu reclamanta un contract individual de muncă pe perioadă determinată pentru un an universitar și cu posibilitatea prelungirii anuale până la împlinirea vârstei de 70 ani; obligarea pârâtei la plata unei despăgubiri egale cu salariile indexate majorate și reactualizate și cu celelalte drepturi de care ar fi beneficiat dacă ar fi avut loc o reîncadrare pe postul de profesor universitar titular, pentru anul universitar 2015-2016; obligarea pârâtei la suportarea cheltuielilor de judecată.

La termenul de judecată din data de 5 mai 2016, reclamanta a depus la dosarul cauzei o cerere adițională, prin care, raportat la petitul nr. 2 al acțiunii introductive, a înțeles să solicite anularea parțială a Hotărârii Consiliului de Administrație al U.V. din 15.09.2015, cu privire la soluționarea nefavorabilă a cererii vizând reevaluarea dosarului de prelungire a activității didactice în calitate de profesor universitar titular.

Curtea a reținut că prin Hotărârea Consiliului de Administrație nr.20/15.09.2015 a U.V.T. s-a avizat și s-a înaintat spre dezbateri și aprobare senatului universitar propunerile facultăților privind cadrele didactice care pot beneficia de prelungirea activității în anul universitar 2015-2016, iar prin Hotărârea Consiliului de Administrație nr.23/30.09.2015 a U.V.T. s-a avizat și s-a înaintat spre dezbateri și aprobare Senatului universitar propunerile facultăților și ale IOSUD privind cadrele didactice asociate în anul universitar 2015-2016 conform anexei nr.5, anexă în care figurează și prof.dr. B.C. (după împlinirea vârstei de pensionare).

Așa cum bine a reținut prima instanță, cele două hotărâri contestate nu reprezintă acte administrative ci, acestea sunt acte pregătitoare a decizie finale pe care urmează să o adopte Senatul Universitar.

Potrivit art. 289 alin (3) din Legea nr.1/2011 „Senatul universitar din universitățile de stat, particulare și confesionale, în baza criteriilor de performanță profesională și a situației financiare, poate decide continuarea activității unui cadru didactic sau de cercetare după pensionare, în baza unui contract pe perioadă determinată de un an, cu posibilitatea de prelungire anuală conform Cartei universitare, fără limită de vârstă. Senatul universitar poate decide conferirea titlului onorific de profesor emerit, pentru excelență didactică și de cercetare, cadrelor didactice care au atins vârsta de pensionare. Cadrele didactice pensionate pot fi plătite în regim de plată cu ora”.

Aceste două hotărâri reprezintă în fapt avizarea unor propuneri, nefiind acte administrative, în sensul legii. Astfel, potrivit art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004, prin act administrativ se înțelege „Actul unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice”.

Ca atare, motivele de recurs nu sunt fondate, din conținutul celor două hotărâri rezultând clar că în cauză Consiliul de administrație a emis și a avizat propuneri. Acestea nu pot naște, modifica sau stinge raporturi juridice, fiind cenzurate ulterior de senatul universității.

Astfel, prima instanță a făcut corect trimitere și la decizia nr.1923/2012 a ICCJ, avizele fiind o formalitate procedurală, anterioară emiterii actului administrativ.

Așa fiind, față de situația de fapt și de drept dedusă judecării, Curtea a reținut că hotărârea recurată a fost dată cu aplicarea corectă a normelor de drept material, cuprinzând motivele pe care se întemeiază, acestea nefiind străine de natura cauzei.

Autorul sintezei,
Judecător Rodica Duboșaru

Scutirea de TVA pentru transportul internațional de persoane. Condiții

Index tematic: Contencios administrativ fiscal

Legislație relevantă:

- art. 152¹ alin.2 din Codul fiscal

Rezumatul problemei de drept:

Conform prevederilor art. 152¹ alin.2 din codul fiscal, în cazul în care o agenție de turism acționează în nume propriu în beneficiul direct al calatorului și utilizează livrări de bunuri și prestări de servicii efectuate de alte persoane, toate operațiunile realizate de o agenție de turism în legătură cu o călătorie sunt considerate ca fiind un serviciu unic prestat de agenția de turism în beneficiul călătorului.

Identificare :

*Curtea de Apel Ploiești , Secția a II-a Civilă, de contencios administrativ și fiscal
Decizia nr.1002 din 6 iunie 2017*

Prin sentința nr. 824 din 3.10.2016, Tribunalul Dâmbovița a admis cererea de chemare în judecată formulată de reclamanta SC IF G. SRL, în contradictoriu cu pârâta DGRFP - AJFP, a dispus anularea Deciziei de impunere nr. FDB 785/2.10.2014 emisă de pârâta DGRFP- AJFP și a obligat pârâta să plătească reclamantei suma de 4.050 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentând taxă judiciară de timbru, onorariu avocat ales și onorariu expert.

Împotriva acestei sentințe a formulat recurs pârâta Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice, prin Administrația Județeană a Finanțelor Publice Dâmbovița, criticând-o pentru

nelegalitate, întemeiat pe dispozițiile art. 488 alin. 1 pct. 6 și 8 NCPC, solicitând admiterea căii de atac, casarea hotărârii, iar, pe fond respingerea acțiunii ca nefondată.

Prin decizia nr.1002/6.06.2017 Curtea de Apel Ploiești a admis recursul declarat de pârâta DGRFP- AJFP, împotriva sentinței nr.824/3.10.2016, pronunțată de Tribunalul Dâmbovița, în contradictoriu cu reclamanta SC IF G. SRL, s-a casat sentința și pe fond s-a respins acțiunea ca neîntemeiată.

Pentru a hotărî astfel, Curtea a reținut că, în data de 2 octombrie 2014 s-a finalizat inspecția fiscală privind pe SC IF G.SRL, având ca obiectiv verificarea modului de calcul, evidențiere și declarare a obligațiilor fiscale datorate bugetului de stat reprezentate de taxă pe valoarea adăugată aferentă perioadei 1 ianuarie 2010 – 30 iunie 2014, în vederea soluționării decontului de TVA cu sumă negativă și opțiune de rambursare nr. Internet - 55918438-2014 / 25.07.2014, aferent lunii iunie 2014, depus de SC IF Grup SRL la AJFP Dâmbovița.

Urmare verificărilor efectuate s-a întocmit Raportul de inspecție fiscală, care a stat la baza emiterii de către AJFP D. a Deciziei de impunere.

Potrivit constatărilor evidențiate în Raportul de inspecție fiscală în baza căruia a fost emisă Decizia de impunere, organele de inspecție fiscală din cadrul AJFP Dâmbovița au stabilit obligații fiscale suplimentare reprezentate de taxă pe valoarea adăugată cu accesorii aferente, după cum urmează: taxă pe valoarea adăugată stabilită suplimentar și respinsă la rambursare - 111.126 lei; taxă pe valoarea adăugată stabilită suplimentar și rămasă fără plată – 21.069 lei; dobânzi/majorări de întârziere aferente TVA stabilit suplimentar – 704 lei; penalități de întârziere aferente TVA stabilit suplimentar – 469 lei.

Acestea au stabilit pentru perioada 1.01.2010- 30.06.2014 că societatea a solicitat rambursarea sumei negative a TVA în sumă de 111.126 lei, conform decontului de TVA de mai sus.

Obiectul principal de activitate al societății comerciale contestatoare este „Activități ale agențiilor turistice” – cod CAEN 7911.

Curtea a reținut că, în cauza de față s-au încălcat prevederile art. 152¹ alin. 2, alin. 3 și alin. 7 lit. a și art. 155 alin. 5 lit. a și alin. 19, lit. n din Legea nr. 571/2003 privind Codul Fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Astfel, potrivit art. 152¹ Cod Fiscal - Regimul special pentru agențiile de turism

“(2) În cazul în care o agenție de turism acționează în nume propriu în beneficiul direct al călătorului și utilizează livrări de bunuri și prestări de servicii efectuate de alte persoane, toate operațiunile realizate de agenția de turism în legătură cu călătoria sunt considerate un serviciu unic prestat de agenție în beneficiul călătorului.

3) Serviciul unic prevăzut la alin. (2) are locul prestării în România, dacă agenția de turism este stabilită sau are un sediu fix în România și serviciul este prestat prin sediul din România.

7) Agenția de turism poate opta și pentru aplicarea regimului normal de taxă pentru operațiunile prevăzute la alin. (2), cu următoarele excepții, pentru care este obligatorie taxarea în regim special: a) când călătorul este o persoană fizică”

În cazul de față, activitatea agenției de turism a constat în vânzarea de bilete de avion, în nume propriu, către calatori persoane fizice. Astfel, reclamanta nu a desfășurat activități de transport internațional de calatori în nume propriu și nici nu a acționat ca și intermediar al unui furnizor de servicii de transport, ci a întocmit facturi în nume propriu către beneficiari persoane fizice, încasând adaos de la aceștia din urma. Aceasta nu a vândut persoanelor fizice bilete de transport internațional la prețul de achiziție primit de la furnizori, ci a încasat un adaos comercial, aceasta fiind supus taxării sub aspectul taxei pe valoarea adăugată.

Ca atare, organele de inspecție fiscală au procedat legal la aplicarea TVA asupra adaosului comercial al biletelor de transport internațional vândute de reclamanta către calatori persoane fizice, având în vedere următoarele argumente legale:

- adaosul comercial obținut de reclamanta din vânzarea biletelor de transport internațional reprezintă activitate al cărei loc de prestare este în România, conform dispozițiilor art. 152¹ alin.3 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal;

- beneficiarii biletelor de avion vândute de către SC IF Grup SRL, în nume propriu (bilete cumpărate de societatea reclamanta de la diverși transportatori și cărora le-a aplicat un adaos

comercial), sunt persoane fizice și, în consecință, în conformitate cu prevederile art. 152¹ alin.7 era obligatorie taxarea în regim special respectiv, TVA aferent adaosului comercial al agenției.

S-a mai reținut totodată că prevederile art. 143 alin. 1 lit. g din Legea nr. 571/2003 privind Codul Fiscal, referitoare la scutirea pentru transportul internațional de persoane nu sunt aplicabile reclamantei, deoarece vânzarea de bilete de avion nu reprezintă o activitate de transport, ci o activitate a agențiilor de turism.

Potrivit art. 155 – Facturarea - alin. 5 lit. a și alin. 19 lit. n din Legea nr. 571/2003 privind Codul Fiscal, persoana impozabilă trebuie să emită o factură către fiecare beneficiar pentru prestările de servicii efectuate, iar factura cuprinde în mod obligatoriu, în cazul în care se aplică regimul special pentru agențiile de turism, mențiunea „regimul marjei – agenții de turism”, reclamanta procedând eronat la înlocuirea de pe facturile din evidența contabilă proprie, aferente perioadei verificate, a mențiunii „TVA inclusă”, cu mențiunea „scutit de drept de deducere” – art. 143 alin. 1 lit. „g”, încălcându-se astfel prevederile art. 152¹ alin. 2, alin. 3 și alin. 7 și art. 155 alin. 5 lit. a și alin. 19 lit. n din Legea nr. 571/2003 privind Codul Fiscal.

Așadar, reclamanta nu desfășoară în nume propriu activități de transport internațional de calatori, nu acționează ca și comisionar al unui furnizor de servicii de transport, activitatea desfășurată de agenția de turism reclamanta fiind aceea de vânzare de bilete de avion în nume propriu, către persoane fizice de la care încasează adaos comercial.

Or, conform prevederilor art. 152¹ alin.2 din Codul fiscal, în cazul în care o agenție de turism acționează în nume propriu în beneficiul direct al calatorului și utilizează livrări de bunuri și prestări de servicii efectuate de alte persoane, toate operațiunile realizate de o agenție de turism în legătură cu o călătorie sunt considerate ca fiind un serviciu unic prestat de agenția de turism în beneficiul călătorului.

Așa fiind, adaosul comercial al SC IF G.SRL, este supus taxării din punct de vedere al TVA, în conformitate cu prevederile art. 152¹ alin. 3 și 7 din Legea nr. 571/2003, în condițiile în care beneficiarii acestor bilete sunt persoane fizice, de la care încasează inclusiv adaos comercial pentru biletele vândute, iar activitatea desfășurată de agenția de turism petentă este de vânzare de bilete de avion în nume propriu, prin sediul său aflat în România.

Prin urmare, Curtea a reținut că motivele de recurs sunt fondate, sentința recurată fiind dată cu încălcarea și aplicarea greșită a normelor de drept material, astfel că văzând și dispozițiile art. 488 alin. 8 și art. 496 NASC, a admis recursul, a casat sentința și pe fond, a respins acțiunea, ca neîntemeiată.

Autorul sintezei,
Judecător Rodica Duboșaru

Anularea dreptului de port și folosire a armelor letale. Condiții

Index tematic: Contencios administrativ

Legislație relevantă:

- art.45 alin.1 din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și munițiilor

Rezumatul problemei de drept:

Potrivit art.45 alin.1 din Legea nr. 295/2004, „anularea dreptului de port și folosire a armelor letale se dispune de către organele competente dacă titularul dreptului se află în una dintre următoarele situații:f) a săvârșit într-o perioadă de 2 ani două contravenții prevăzute de prezenta lege sau o contravenție pentru care legea prevede sancțiunea contravențională complementară a anulării dreptului de deținere ori, după caz, de port și folosire a armelor”, și art. 130, alin.2 lit. „b” din Legea nr. 295/2004 statuează că: următoarelor contravenții prevăzute la art. 129 li se aplică sancțiuni complementare, după cum urmează: b) anularea dreptului de deținere, de port și folosire a armelor, celor prevăzute la pct. 1, 3, 8, 11, 12, 14-16, 19 și 52”

Identificare :

*Curtea de Apel Ploiești , Secția a II-a Civilă, de contencios administrativ și fiscal
Decizia nr.1016 din 6 iunie 2017*

Prin sentința nr.42/12.01.2017 pronunțată de Tribunalul Dâmbovița a fost admisă acțiunea formulată de reclamantul B.C., în contradictoriu cu pârâțul IPJ D. - S.A.E.S.P. și s-a anulat Dispoziția de anulare a autorizării și retragere a permisului de armă.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs pârâțul IPJ D. , solicitând admiterea căii de atac, casarea sentinței recurate în sensul respingerii cererii de chemare în judecată formulată de reclamant ca nefondată cu consecința menținerii actului administrativ reprezentat de dispoziția de anulare și retragere a permisului de armă, ca fiind legal și temeinic.

Prin decizia nr.1016/6.06.2017, Curtea de Apel Ploiești a admis recursul declarat de pârâțul I.P.J.D., împotriva sentinței nr.42/12.01.2017 pronunțată de Tribunalul Dâmbovița, în contradictoriu cu intimatul-reclamant B.C., a casat sentința recurată și în rejudecare a respins acțiunea ca neîntemeiată, obligând intimatul să plătească recurentului 100 lei cheltuieli de judecată.

Pentru a hotărî astfel, Curtea a reținut că prin dispoziția de anulare a autorizării și retragerii permisului de armă, emisă de M.A.I. - IPJ D. în conformitate cu prevederile art.45 alin.1 lit. f din Legea nr. 295/2004 – privind regimul armelor și munițiilor, republicată, s-a dispus anularea dreptului de port și folosire a armelor letale față de B.C., precum și retragerea permisului de armă eliberat de către Inspectoratul de P.J.D la data de 27.11.1995. Această măsură s-a dispus întrucât acesta a săvârșit o contravenție (proces-verbal de contravenție seria PF nr.0345874 din data de 16.05.2016, fapta prevăzută de art.129 pct.14 din Legea nr.295/2004 – privind regimul armelor și munițiilor, republicată), pentru care art.130 alin.2 lit. b din același act normativ prevede sancțiunea contravențională complementară a anulării dreptului de port și folosire a armelor letale.

Astfel, reclamantul B.C. a fost sancționat contravențional cu sancțiunea avertisment, pe motiv că, în urma controlului, organele de poliție au constatat că B.C. a încălcat prevederile art.129 pct.14 din Legea nr. 295/2004 și s-a concluzionat faptul că lada metalică în care se aflau depozitate armele letale nu era asigurată decât cu un singur lacăt.

Ulterior, respectiv în data de 17.05.2016, deci imediat după întocmirea procesului-verbal în discuție, pârâțul a procedat la emiterea dispoziției de retragere a permisului de armă, pe motiv că pentru fapta reținută în procesul-verbal de contravenție, potrivit art.130 alin.2 lit. b din Legea nr. 295/2004 se prevede sancțiunea contravențională complementară a anulării dreptului de port armă și folosire a armelor letale.

Potrivit art.45 alin.1 din Legea nr. 295/2004, „Anularea dreptului de port și folosire a armelor letale se dispune de către organele competente dacă titularul dreptului se află în una dintre următoarele situații:f) a săvârșit într-o perioadă de 2 ani două contravenții prevăzute de prezenta lege sau o contravenție pentru care legea prevede sancțiunea contravențională complementară a anulării dreptului de deținere ori, după caz, de port și folosire a armelor, și art. 130, alin.2 lit. „b” din Legea nr. 295/2004 statuează că: următoarelor contravenții prevăzute la art. 129 li se aplică sancțiuni complementare, după cum urmează: b) anularea dreptului de deținere, de port și folosire a armelor, celor prevăzute la pct. 1, 3, 8, 11, 12, 14-16, 19 și 52.”

Potrivit art. 34 alin. 1 din H.G, nr. 130/2005 „(1) în situațiile prevăzute la art. 30 alin. (1) lit. a), b), d), f), h) și i), la art. 47 alin. (1) lit. b), c), f), g) și i), precum și alin. (2) din Lege, organul de poliție competent va dispune măsura anulării autorizării deținerii și retragerea permisului de armă. Măsura se comunică persoanei în cauză printr-o dispoziție scrisă, al cărei model este prezentat în anexa nr. 9. (2) în termen de 10 zile de la data luării la cunoștință, deținătorul este obligat să prezinte ta organul de poliție competent permisul de deținere sau, după caz, cel de port și folosire, împreună cu documentul care face dovada înstrăinării armei sau a depunerii armei pentru înstrăinare la un armurier autorizat, cu excepția situației în care arma este luată în custodie de poliție.

Curtea a reținut că pârâțul, potrivit dispozițiilor de lege de mai sus, avea obligația luării măsurii complementare paralel cu încheierea procesului-verbal de contravenție și nu după rămânerea definitivă a acestuia.

Așadar, Legea nr.295/2004 privind regimul armelor și munițiilor este o lege specială și având în vedere că această lege reglementează categoriile de arme și muniții, precum și condițiile în care deținerea, portul, folosirea acestora este permisă, este evident că față de domeniul de reglementare, măsurile complementare se iau în paralel cu aplicarea sancțiunii principale.

Așa fiind, Curtea a reținut că motivele de recurs sunt fondate, sentința recurată este nelegală și văzând și disp.art.488 alin.1 pct.8 și art.496 C.pr.civilă, a admis recursul declarat de pârâțul Inspectoratul de P.J.D, împotriva sentinței nr.42/12.01.2017 pronunțată de Tribunalul Dâmbovița, în contradictoriu cu intimatul-reclamant B.C., a casat sentința recurată și în rejudecare a respins acțiunea ca neîntemeiată. În baza disp.art.453 C.pr.civilă a obligat intimatul să plătească recurentului 100 lei cheltuieli de judecată.

Autorul sintezei,
Judecător Rodica Duboșaru

Primăria. Personalitate juridică

Index tematic: Contencios Administrativ

Legislație relevantă:

- art.77 din Legea 215/2001 republicată privind administrația publică locală

Rezumatul problemei de drept:

Potrivit art.77 din Legea 215/2001 republicată privind administrația publică locală „primarul, viceprimarul, secretarul unității administrativ-teritoriale și aparatul de specialitate al primarului constituie o structură funcțională cu activitate permanentă, denumită primăria comunei, orașului sau municipiului, care duce la îndeplinire hotărârile consiliului local și dispozițiile primarului, soluționând problemele curente ale colectivității locale”

Identificare :

*Curtea de Apel Ploiești , Secția a II-a Civilă, de contencios administrativ și fiscal
Decizia nr.455 din 6 iunie2017*

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Târgoviște sub nr.2483/315/2016, reclamanta UATMT a formulat, în contradictoriu cu pârâta ANSPDCP, plângere contravențională împotriva procesului-verbal nr. 6472/10.03.2016, solicitând anularea acestuia.

Prin sentința nr.231/8.02.2017 pronunțată de Tribunalul Dâmbovița s-a admis acțiunea, s-a anulat procesul verbal de contravenție și s-a exonerat petenta de la plata amenzii contravenționale.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel pârâta ANSPDCP, solicitând, în principal, admiterea căii de atac promovate și modificarea în tot a acesteia, iar în subsidiar, menținerea procesului-verbal de constatare/sanționare nr.6472/10.03.2016, ca temeinic și legal.

Prin decizia nr.455/6.06.2017 Curtea de Apel Ploiești a respins ca nefondat apelul declarat de pârâta ANSPDCP, împotriva sentinței nr.231/08.02.2017 pronunțată de Tribunalul Dâmbovița, în contradictoriu cu intimata-reclamantă UAT T.

Pentru a hotărî astfel, Curtea a reținut că prin procesul verbal de constatare/sanționare a contravenției nr.6472/10.03.2016 întocmit de ANSPDCP, având ca obiect controlul, verificarea modului de respectare a prevederilor Legii nr.677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date și a măsurilor de securitate, precum și a dispozițiilor Legii nr.506/2004 privind prelucrarea datelor cu caracter personal și protecția vieții private în sectorul comunicațiilor electronice, s-a constatat săvârșirea următoarelor fapte în data de 10.03.2016 de către Primăria Municipiului Târgoviște reprezentată prin Primar:

- Omisiunea de a notifica și notificarea cu rea credință, sub forma omisiunii de notificare, întrucât P.M.T., reprezentată prin Primar nu a făcut dovada notificării prelucrării datelor cu caracter personal în scopul monitorizării/securitatea persoanelor, spațiilor și/sau bunurilor publice/private, prin sistemul de supraveghere video, funcțional în anul 2012, încălcându-se astfel dispozițiile art.22 din Legea nr.677/2001 și art.15 (1) din Decizia ANSPDCP nr.52/2012, contravenție prevăzută de art.31 din Legea nr.677/2001.

- Prelucrarea nelegală a datelor cu caracter personal, cu încălcarea prevederilor art.4 alin.1 lit. e din Legea nr.677/2001 și art.14 alin.1 din decizia nr. 52/2012 a ANSPDCP, întrucât datele (imaginea) persoanelor vizate sunt colectate, prelucrate și stocate prin intermediul sistemului de supraveghere video pe o durată mai mare de 30 de zile și cu încălcarea art.12 alin.1 din Legea nr. 677/2001 și art.11 alin.1 din decizia nr. 52/2012 a ANSPDCP întrucât Primăria M.T. - reprezentată prin Primar nu a prezentat nicio dovadă sub nicio formă prevăzută de lege a informării persoanelor vizate (vizitatori), contravenție prevăzută de art.32 din Legea nr.677/2001.

Pentru faptele constatate, s-au aplicat următoarele sancțiuni: amendă în cuantum de 1000 lei, conform art.31 din Legea nr.677/2001, coroborat cu art.5 și art.8 din OG nr.2/2001; avertisment, conform art.32 din Legea nr.677/2001, coroborat cu art.5 și art.7 din OG nr.2/2001.

Ca atare, potrivit celor specificate în procesul verbal în discuție s-a procedat la sancționarea contravențională a Primăriei Municipiului Târgoviște.

Prin sentința nr.231/8.02.2017 a Tribunalului Dâmbovița s-a admis acțiunea UAT MT, s-a anulat procesul verbal și s-a exonerat petenta de plata amenzii contravenționale, deoarece în speța dedusă judecării nu a fost sancționată unitatea administrativ teritorială ca persoană juridică de drept public, astfel cum este definită de art.21 alin.1 din Legea nr.215/2001, ci o structură funcțională fără personalitate juridică, respectiv Primăria, instanța apreciind că sancțiunea a fost aplicată unei persoane care nu poate avea calitatea de subiect al contravenției.

Potrivit art.77 din Legea 215/2001 R privind administrația publică locală „Primarul, viceprimarul, secretarul unității administrativ-teritoriale și aparatul de specialitate al primarului constituie o structură funcțională cu activitate permanentă, denumită primăria comunei, orașului sau municipiului, care duce la îndeplinire hotărârile consiliului local și dispozițiile primarului, soluționând problemele curente ale colectivității locale”.

Conform art.21 (alin.1) din aceeași lege „Unitățile administrativ-teritoriale sunt persoane juridice de drept public, cu capacitate juridică deplină și patrimoniu propriu. Acestea sunt subiecte juridice de drept fiscal, titulare ale codului de înregistrare fiscală și ale conturilor deschise la unitățile teritoriale de trezorerie, precum și la unitățile bancare. Unitățile administrativ-teritoriale sunt titulare ale drepturilor și obligațiilor ce decurg din contractele privind administrarea bunurilor care aparțin domeniului public și privat în care acestea sunt parte, precum și din raporturile cu alte persoane fizice sau juridice, în condițiile legii”.

Potrivit art.3 alin.2 și art.6 din OG nr.2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, „Persoana juridică răspunde contravențional în cazurile și în condițiile prevăzute de actele normative prin care se stabilesc și se sancționează contravenții”, iar „(1) Avertismentul și amenda contravențională se pot aplica oricărui contravenient persoană fizică sau juridică; (2) Prestarea unei activități în folosul comunității se poate aplica numai contravenienților persoane fizice.”

Ca atare, conform acestor dispoziții legale imperative este evident că Primăria M.T. nu este persoană juridică și că sancțiunile contravenționale se aplică numai persoanelor juridice și fizice.

Din chiar interpretarea dispozițiilor art.2 alin.4 și art.3 lit. e din Legea nr. 677/2001, invocată de către apelanta intimată ca temei de drept al aplicării sancțiunii contravenționale, potrivit căreia „prezenta lege se aplică prelucrării de date cu caracter personal efectuate de persoane fizice sau juridice, române ori străine, de drept public sau de drept privat, indiferent dacă au loc în sectorul public sau în sectorul privat”, în înțelesul prezentei legi, termenul de „operator” fiind definiți ca „orice persoană fizică sau juridică, de drept privat ori de drept public, inclusiv autoritățile publice, instituțiile și structurile teritoriale ale acestora, care stabilește scopul și mijloacele de prelucrare a datelor cu caracter personal; dacă scopul și mijloacele de prelucrare a datelor cu caracter personal sau determinate printr-un act normativ sau în baza unui act normativ, operator sau persoană fizică sau juridică, de drept public ori de drept privat, care este desemnată ca operator prin

acel act normativ sau în baza acelu act normativ”, rezultă că Primăria este doar o structură funcțională.

Așa fiind, față de situația de fapt și de drept dedusă judecății, Curtea a reținut că motivele de apel în ceea ce privește calitatea de subiect al contravenției sunt nefondate, nemaifiind cazul analizării motivelor de apel pe fondul sancțiunii aplicate.

Văzând și disp.art.480 alin.1 C.pr.civilă și reținând și temeinicia și legalitatea sentinței apelate, Curtea a respins ca nefondat apelul declarat de pârâta ANSPDCP împotriva sentinței nr.231/08.02.2017 pronunțată de T.D., în contradictoriu cu intimata-reclamantă UAT-MT.

Autorul sintezei,
Judecător Rodica Duboșaru

Angajarea răspunderii patrimoniale conform art. 169 din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență. Condiții

Index tematic: Insolvență

Legislație relevantă:

- art. 169 (1) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență

Rezumatul problemei de drept:

Potrivit dispozițiilor art. 169 (1) din Legea nr. 85/2014, „la cererea administratorului judiciar sau a lichidatorului judiciar, judecătorul-sindic poate dispune ca o parte sau întregul pasiv al debitorului, persoană juridică, ajuns în stare de insolvență, fără să depășească prejudiciul aflat în legătură de cauzalitate cu fapta respectivă, să fie suportată de membrii organelor de conducere și/sau supraveghere din cadrul societății, precum și de orice alte persoane care au contribuit la starea de insolvență a debitorului, prin una dintre faptele enumerate la literele a - g din textul legal, respectiv: „d) au ținut o contabilitate fictivă, au făcut să dispară unele documente contabile sau nu au ținut contabilitatea în conformitate cu legea. În cazul nepredării documentelor contabile către administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar, atât culpa, cât și legătura de cauzalitate între faptă și prejudiciu se prezumă. Prezumția este relativă.”

Identificare :

Curtea de Apel Ploiești , Secția a II-a Civilă, de contencios administrativ și fiscal decizia nr. 413 din 23 mai 2017

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Prahova la data de 15.04.2016 sub nr. 3748/105/2015/a1, reclamanta A.J.F.P.P., în contradictoriu cu pârâtul C. C., în calitate de administrator al societății debitoare SC C.A. SRL a formulat cerere de atragere a răspunderii patrimoniale a pârâtului, solicitând ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună ca diferența din pasivul neacoperit al societății, în cuantum de 4.991,161 lei să fie suportat de pârât în temeiul disp. art. 169 alin. 1 lit. d din Legea nr. 85/2014.

Prin sentința nr. 1024 din 12.10.2016, Tribunalul Prahova a respins cererea de atragere a răspunderii patrimoniale formulate de reclamanta A.J.F.P.P., în contradictoriu cu pârâtul C. C., ca nefondată.

Împotriva acestei sentințe a formulat apel reclamanta A.J.F.P.P., criticând-o pentru nelegalitate, întemeiat pe dispozițiile art. 466 și urm. NCPC și Legea nr. 85/2014, solicitând admiterea căii de atac, modificarea în tot a hotărârii, în sensul atragerii răspunderii patrimoniale a reprezentantului societății debitoare, obligarea acestuia la plata diferenței pasivului neacoperit, în cuantum de 4.991.161 lei.

Prin decizia nr. 413 din 23 mai 2017 Curtea de Apel Ploiești a respins apelul declarat de creditoarea A.J.F.P.P., împotriva sentinței nr. 1024 din 12.10.2016, pronunțată de Tribunalul Prahova, în contradictoriu cu pârâțul C. C., în calitate de asociat – administrator al societății debitoare SC C. A. SRL, ca nefondat

Reclamanta A.J.F.P.P., creditor majoritar al SC C.A. SRL a formulat cerere de atragere a răspunderii patrimoniale împotriva numitului C. C., în calitate de administrator al debitoarei, solicitând ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună ca diferența din pasivul neacoperit al societății, în cuantum de 4.991.161 lei să fie suportat de către pârât în temeiul dispozițiilor art. 169 alin. 1 lit. d din Legea nr. 85/2014 privind procedura insolvenței.

Aceasta a considerat că prin conduita ilicită a pârâtului, în calitate de administrator, acesta a manifestat o gravă neglijență în ce privește conducerea activității debitoarei, faptele acestuia determinând în mod direct ajungerea societății în insolvență și prejudicierea creditorilor prin nerecuperarea creanțelor acestora. Faptele ilicite ale persoanei care a asigurat conducerea societății creează în sarcina acesteia obligația reparării prejudiciului suferit de creditorii societății și de către societatea debitoare însăși.

Elementele specifice ale răspunderii prevăzute de art. 169 din Legea nr. 85/2014 privesc, pe de o parte, calitatea persoanei responsabile, respectiv aceea de persoana care a asigurat conducerea societății, iar pe de altă parte, încadrarea faptei ilicite într-una din faptele expres și limitativ reglementate de art. 169 din Legea nr. 85/2014, iar din împrejurările cauzei rezultă că faptele ilicite săvârșite de către administratorul societății constau în continuarea, în interes propriu, a unei activități care ducea, în mod vădit, persoana juridică la încetarea de plăți a susținut apelanta – reclamantă.

Aceasta a mai susținut că, faptele indicate rezultă din împrejurările dovedite ale cauzei sunt consemnate în Raportul întocmit de lichidatorul judiciar și se circumscriu prevederilor art. 169 lit. d din Legea nr. 85/2014.

Fapta prevăzută de art. 169 alin. 1 lit. d din Legea nr. 85/2014 constă în aceea că pârâțul – în calitate de administrator al debitoarei nu a ținut contabilitatea societății în conformitate cu prevederile legale și nu a predat documentele prevăzute de lege administratorului judiciar în conformitate cu prevederile art. 67 din Legea nr. 85/2006, în aceste condiții, lichidatorul judiciar nu a putut analiza toate împrejurările apariției stării de insolvență și stabilirii exacte a activului și pasivului debitoarei.

Inexistența sau ascunderea acestor documente creează o prezumție relativă de neținere a contabilității conform legii.

În apel, reclamanta – apelantă invocă și art. 66 din Legea 85/2014, conform căroră „Debitorul aflat în stare de insolvență este obligat să adreseze tribunalului o cerere pentru a fi supus dispozițiilor prezentei legi, în termen de maximum 30 de zile de la apariția stării de insolvență.”

Cu privire la acest motiv de apel, Curtea reține că obiectul acțiunii formulate de reclamanta AJFP P, îl constituie atragerea răspunderii patrimoniale a administratorului C.C. pentru fapta prevăzută de art. 169 alin. 1 lit. d din Legea 85/2014, instanțele fiind sesizate cu analizarea îndeplinirii condițiilor acestei forme de răspundere.

Curtea, potrivit dispozițiilor art. 169 (1) din Legea nr. 85/2014, „La cererea administratorului judiciar sau a lichidatorului judiciar, judecătorul-sindic poate dispune ca o parte sau întregul pasiv al debitorului, persoană juridică, ajuns în stare de insolvență, fără să depășească prejudiciul aflat în legătură de cauzalitate cu fapta respectivă, să fie suportată de membrii organelor de conducere și/sau supraveghere din cadrul societății, precum și de orice alte persoane care au contribuit la starea de insolvență a debitorului, prin una dintre faptele enumerate la literele a - g din textul legal, respectiv: „d) au ținut o contabilitate fictivă, au făcut să dispară unele documente contabile sau nu au ținut contabilitatea în conformitate cu legea. În cazul nepredării documentelor contabile către administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar, atât culpa, cât și legătura de cauzalitate între faptă și prejudiciu se prezumă. Presumția este relativă.”

Ca atare, în vederea instituirii răspunderii personale a membrilor organelor de conducere este necesară întrunirea condițiilor răspunderii civile delictuale: acestea să aibă calitatea de autori ai faptelor limitativ enumerate de art. 169 alin. 1 din Legea nr. 85/2014, faptele să fi cauzat prejudiciul care a determinat starea de insolvență a debitoarei falite. Răspunderea

persoanelor enumerate în alin. 1 al art. 169 este condiționată, printre altele, de existența legăturii de cauzalitate între faptele săvârșite și prejudiciu.

În cazul de față, nu se conturează elementele răspunderii prevăzute la art. 169 lit. „d” din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, deoarece documentele contabile au fost predate la DIICOT, neputându-se prin urmare afirma că au dispărut unele documente sau că s-a ținut o contabilitate fictivă.

Așadar, cum în cauză nu s-a dovedit că prin săvârșirea uneia din faptele prevăzute la art. 169 lit. d din lege de către administratorul debitoarei, aceasta a intrat în procedura insolvenței, Curtea a reținut că motivele de apel sunt nefondate, sentința apelată fiind legală și temeinică.

Autorul sintezei,
Judecător Rodica Duboșaru

Modalitatea de plată a creanțelor curente

Index tematic: Insolvență

Legislație relevantă:

- art.64 alin.6 din Legea nr.85/2006 republicată privind procedura insolvenței

Rezumatul problemei de drept:

Potrivit art.64 alin.6 din legea nr.85/2006 republicată privind procedura insolvenței „creanțele născute după data deschiderii procedurii, în perioada de observație sau în procedura reorganizării judiciare vor fi plătite conform documentelor din care rezultă, nefiind necesară înscrierea la masa credală. Prevederea se aplică în mod corespunzător pentru creanțele născute în procedura de faliment”.

Identificare :

*Curtea de Apel Ploiești , Secția a II-a Civilă, de contencios administrativ și fiscal
Decizia nr. 359 din 9 mai 2017*

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Tribunalului Buzău sub nr. 3833/114/2013/a13 creditoarea SC E. SRL a solicitat admiterea cererii de plată a unei părți din creanța curentă în cuantum de 318.297,35 lei pe care o are de încasat de la debitoarea SC C. de S. IG SRL.

Prin sentința nr.14/13.01.2017 pronunțată de Tribunalul Buzău a fost respinsă excepția invocată de către administratorul judiciar; s-a admis cererea formulată de creditorul SC E. SRL în contradictoriu cu debitoarea SC C.S. IG SRL prin administrator judiciar SP B. & A. IPURL și a fost obligată debitoarea prin administratorul judiciar la plata creanței curente născută în timpul procedurii în cuantum de 318.297,35 lei, către creditoarea SC E. SRL.

Împotriva sentinței nr. 14/13.01.2017 pronunțată de Tribunalul Buzău a declarat apel debitoarea SC C.S IG SRL, prin administrator judiciar SP B. & A. IPURL, solicitând admiterea apelului, schimbarea în tot a sentinței și, pe cale de consecință, respingerea cererii de plată formulată de creditoarea SC E. SRL.

Prin decizia nr. 359 din 9 mai 2017 Curtea de Apel Ploiești a respins apelul declarat de debitoarea SC C.S. IG SRL, prin administrator judiciar SP B. & A. IPURL, împotriva sentinței nr. 14/13.01.2017 pronunțată de Tribunalul Buzău, în contradictoriu cu intimatul creditor SC E. SRL, ca nefondat.

Pentru a hotărî astfel, Curtea a reținut că prin cererea formulată la Tribunalul Buzău creditoarea SC E. SRL a solicitat plata unei părți din creanța curentă pe care o are de încasat de la SC C.S. IG SRL suma de 318297.35 lei, provenită din livrarea de bunuri, prin punctul său de lucru, efectuată în perioada aprilie 2015 – noiembrie 2015 pentru care s-au emis facturi și pentru care nu a încasat contravaloarea acestora până la data formulării acțiunii.

Creditoarea a arătat că a formulat această cerere întrucât se confruntă cu o lipsă de disponibilități bănești necesare continuării activității.

Datorită lipsei de disponibilități este în imposibilitatea de a achita salariile angajaților, înregistrează restanțe la furnizori, nu poate achita în continuare ratele de leasing aferente unui contract din 2014 și nu va putea rambursa sumele utilizate din linia de credit de 540000 lei pe care a contractat-o în anul 2012 și a reînnoit-o an de an de la BRD-GSG Sucursala Brașov.

Curtea a motivat că, așa cum bine a reținut prima instanță, la data de 25.03.2014 s-a dispus deschiderea procedurii generale a insolvenței privind pe debitoarea SC C.S. IG SRL, iar societatea debitoare desfășoară în continuare activitate comercială. Conform relațiilor dintre cele două societăți, S.C. E. SRL a livrat debitoarei diverse produse (piese de schimb pentru utilaje), a căror contravaloare nu a fost însă achitată de către aceasta.

Potrivit facturilor de la dosar, creditoarea SC E. SRL deține împotriva debitoarei o creanță în cuantum de 318.297,35 lei născută în timpul procedurii, după data deschiderii procedurii insolvenței debitoarei, iar pentru plata acestei sume creditoarea a formulat, în temeiul art.64 alin.6 din Legea nr.85/2006, cerere de plată. În raportul de activitate din 13.01.2017 administratorul judiciar a consemnat că prin adresa nr.1985/20.12.2016 a comunicat acesteia că la rândul său a formulat o cerere de plată împotriva SC M. R. SA pentru achitarea unei creanțe de 1.881.045,41 lei, necontestând cuantumul sau natura creanței.

Potrivit art.64 alin.6 din Legea nr.85/2006 republicată privind procedura insolvenței „Creanțele născute după data deschiderii procedurii, în perioada de observație sau în procedura reorganizării judiciare vor fi plătite conform documentelor din care rezultă, nefiind necesară înscrierea la masa credală. Prevederea se aplică în mod corespunzător pentru creanțele născute în procedura de faliment”.

Față de dispozițiile acestui text de lege este evident că debitoarea prin administrator judiciar are obligația achitării creanțelor născute după deschiderea procedurii, nefiind necesară înscrierea la masa credală.

Motivele de apel legate de încasarea unei creanțe în sumă de 1.881.045,41 lei de la M.R. SA sau de necompetența judecătorului sindic privind soluționarea acestei cauze sunt nefondate.

Astfel, textul art.64 alin.6 din lege, nu condiționează achitarea creanțelor curente de încasarea altor creanțe, cu atât mai mult cu cât, facturile de livrare a mărfii au fost acceptate la plată. În aceste condiții, facturile trebuiesc achitate, în caz contrar fiind susceptibile și de plata unor accesorii.

De asemenea, Curtea a reținut că judecătorul sindic este competent să soluționeze această cerere, cât timp administratorul judiciar a refuzat plata facturilor, existând deja o stare conflictuală între părți.

Așa fiind, față de situația de fapt și de drept dedusă judecății, reținând că sentința apelată este temeinică și legală și văzând și disp.art.480 alin.1 C.pr.civilă, Curtea a respins apelul, ca nefondat.

Autorul sintezei,
Judecător Rodica Duboșaru

Închiderea procedurii insolvenței. Condiții

Index tematic: Insolvență

Legislație relevantă:

- art.174 alin.1 din Legea nr.85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență

Rezumatul problemei de drept:

Potrivit art.174 alin.1 din Legea nr.85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență „în orice stadiu al procedurii prevăzute de prezentul titlu, dacă se constată că nu există bunuri în averea debitorului ori că acestea sunt insuficiente pentru a acoperi cheltuielile administrative și niciun creditor nu se oferă să avanseze sumele corespunzătoare, judecătorul-sindic va audia de urgență creditorii într-o ședință, iar în cazul refuzului exprimat de aceștia de a avansa sumele necesare sau în cazul neprezentării acestora, deși s-a îndeplinit procedura citării prin BPI, va da o sentință de închidere a procedurii, prin care se dispune și radierea debitorului din registrul în care este înmatriculat”

Identificare :

*Curtea de Apel Ploiești , Secția a II-a Civilă, de contencios administrativ și fiscal
Decizia nr.277 din 4 aprilie 2017*

Prin sentința nr.495/08.12.2016 pronunțată de Tribunalul Dâmbovița, s-au respins obiecțiunile formulate de DGRFP - AJFP D., s-a admis cererea formulată de CII- C.I. În temeiul art.174, din Legea nr.85/2014 s-a dispus închiderea procedurii insolvenței față de debitoarea SC E.SRL, reprezentată legal de G.M., în calitate de administrator. S-a dispus radierea debitorului din R.C.Dâmbovița. În temeiul art.180 din Legea nr.85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, s-a dispus descărcarea lichidatorului judiciar, judecătorul sindic și toate persoanele care i-au asistat, de orice îndatoriri și responsabilități cu privire la procedura, debitor și averea lui, creditori titulari de garanții, acționari sau asociați de orice îndatoriri și responsabilități. S-a dispus plata către CII- C.I., din fondul de lichidare a sumei de 1500 lei, reprezentând onorariu lichidator stabilit prin încheierea de deschidere a procedurii, din 04.06.2015.

Împotriva sentinței nr. 495/8.12.2016 pronunțată de Tribunalul Dâmbovița a declarat apel creditoarea DGRFP - AJFP D, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

Prin decizia nr.277/4.04.2017 Curtea de Apel Ploiești a respins ca nefondat apelul declarat de creditoarea DGRFP-A.J.F.P., împotriva sentinței nr.495/8.12.2016 pronunțată de Tribunalul Dâmbovița, în contradictoriu cu intimata debitoare SC E.S.R.L. și intimat-lichidator CII C.I.

Pentru a hotărî astfel, Curtea a reținut că potrivit art.174 alin.1 din Legea nr.85/2004 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență „În orice stadiu al procedurii prevăzute de prezentul titlu, dacă se constată că nu există bunuri în averea debitorului ori că acestea sunt insuficiente pentru a acoperi cheltuielile administrative și niciun creditor nu se oferă să avanseze sumele corespunzătoare, judecătorul-sindic va audia de urgență creditorii într-o ședință, iar în cazul refuzului exprimat de aceștia de a avansa sumele necesare sau în cazul neprezentării acestora, deși s-a îndeplinit procedura citării prin BPI, va da o sentință de închidere a procedurii, prin care se dispune și radierea debitorului din registrul în care este înmatriculat”.

Curtea a reținut că, potrivit raportului întocmit de lichidatorul judiciar al debitoarei SC E.SRL pentru termenul din data de 10.11.2016, raportul de activitate nr.601/7.10.2016 a fost publicat în BPI nr. 19578/27.10.2016, fiind convocată adunarea generală a creditorilor pentru data de 18.10.2016 prin convocarea nr.599/6.10.2016, publicată în BPI nr.18090/6.10.2016, având ca ordine de zi „Avansarea sumelor necesare continuării procedurii”. Unicul creditor AJFP Dâmbovița a solicitat o informare detaliată asupra sumelor necesare continuării procedurii, urmând ca, ulterior, să se exprime un punct de vedere pertinent, iar suma reprezentând onorariu lichidator judiciar, din punctul său de vedere, nu se încadrează în dispozițiile art.174 alin.1 din Legea nr. 84/2014.

Totodată, în convocarea nr. 599/6.10.2016, lichidatorul judiciar a făcut următoarele precizări „Pentru exprimarea unui vot în cunoștință de cauză se va avea în vedere că sumele necesare pentru continuarea procedurii sunt:onorariul lichidatorului judiciar de 1.500 lei, plus TVA, stabilit prin încheierea de deschidere a procedurii insolvenței din 04.06.2015.”

De asemenea, același lichidator a învederat în raportul de mai sus că procesul verbal al ședinței adunării generale a creditorilor nr. 642/18.10.2016 a fost depus la instanță în data de 20.10.2016. Consideră că opinia creditorului AJFP Dâmbovița reprezintă un refuz de avansare a sumelor necesare continuării procedurii, motiv pentru care a solicitat aplicarea prevederilor art.174

din Legea nr. 85/2014, solicitare făcută deja judecătorului sindic prin raportul de închidere a procedurii de faliment, nr.198/23.02.2016.

Față de cele precizate de lichidatorul judiciar, a rezultat că în cauză nu există fonduri suficiente pentru continuarea procedurii, iar unicul creditor a refuzat avansarea sumelor necesare cheltuielilor administrative.

În atare situație, prima instanță a aplicat legal dispozițiile art.174 din lege, în condițiile în care procedura insolvenței se închide în orice stadiu, dacă nu există posibilități reale pentru a acoperi cheltuielile respective.

Ca atare, motivele de apel sunt nefondate, așa cum s-a arătat mai sus, în situația dată procedura se închide independent de orice alte cereri formulate de creditorii.

Autorul sintezei,
Judecător Rodica Duboșaru

Decizii Relevante

Trimestrul II 2017

Secția Penală și Pentru cauze cu minori și familie

Răspunderea penală a minorilor. Individualizarea măsurilor educative.

Index tematic: Drept penal

Legislație relevantă :

-art.113, 115 și urm. Cod penal.

Rezumatul problemei de drept :

Noul Cod penal, intrat în vigoare la 1 februarie 2014, modifică substanțial răspunderea penală a minorului, legiuitorul renunțând la posibilitatea aplicării pedepselor penale (pentru faptele comise în timpul minorității) în favoarea măsurilor educative.

În egală măsură, regula impusă de legiuitor este că minorului îi vor fi aplicate măsuri educative neprivative de libertate iar excepția o constituie măsurile educative privative de libertate dacă sunt îndeplinite, alternativ cerințele alin.2 lit. a sau b din art.113 Cod penal, situație în care, instanța de judecată are posibilitatea iar nu obligația de a aplica o astfel de măsură.

Identificare:

Curtea de Apel Ploiești – Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie

Decizia penală nr. 491 din 18 aprilie 2017

Prin sentința penală nr.21 din data de 22.02.2017, pronunțată de judecătoria s-a luat față de inculpatul minor A. S., măsura educativă a internării într-un centru educativ pe o durată de 2 ani și 6 luni, pentru săvârșirea infracțiunilor de tâlhărie calificată prev. de art. 233-234 alin.1 lit. a, d și e Cod penal și lipsire de libertate în mod ilegal prev. de art.205 alin.1 și alin.3 lit. a Cod penal., cu aplicarea art.38 alin.1 Cod penal. rap. la art. 113 alin. 3 Cod penal și art. 396 alin.10 Cod proc.pen. raportat la art. 375 alin. 1 Cod proc.pen. și art. 124 Cod penal.

În baza art. 397 Cod proc.pen. s-a admis acțiunea civilă a părții civile C.P. și a fost obligat inculpatul A. S. la plata sumei de 500 lei reprezentând daune materiale.

Inculpatul a fost obligat și la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat..

Pentru a pronunța această sentință instanța de fond a reținut că în ziua de 15 noiembrie 2016 când persoana vătămată C. P. și inculpatul A. S. – minor la acea dată, după ce au executat o lucrare de montare a unei cruci din marmură, într-un cimitir din comuna B., au revenit în orașul P. iar persoana vătămată i-a dat inculpatului suma de 20 lei ca plată pentru munca prestată.

Apoi, în jurul orelor 14.00, persoana vătămată l-a contactat telefonic pe inculpat și i-a solicitat sprijinul pentru a participa la sacrificarea unui porc, la locuința unui vecin unde au rămas până în jurul orei 21.00. La plecare, pentru munca prestată, R.V. a oferit celor doi câte un pachet cu carne. Persoana vătămată l-a dus cu autoturismul său marca Opel Combo, cu nr.DB-X-XXX, pe inculpat până la locuința sa, respectiv pe str. F.P., în fața blocului. Ajunși în fața blocului persoana vătămată a solicitat acestuia să coboare din autoturism și să își ia pachetul cu carne. Inculpatul a refuzat să facă acest lucru, solicitându-i suma de 50 lei ca plată pentru munca prestată, iar după ce persoana vătămată i-a spus că îi cere prea mulți bani, inculpatul a devenit recalcitrant și a insistat pe un ton agresiv să i se dea suma de bani. În continuare, acesta a luat cele trei cuțite, care aparțineau persoanei vătămate, folosite la sacrificarea porcului și care se aflau între cele două scaune din fața ale autoturismului și le-a așezat pe podeaua autoturismului în dreptul picioarelor sale, după care l-a luat în mână pe cel mai lung, având mânerul gălbui și lama de circa 25 cm.

Având cuțitul în mână, inculpatul a solicitat persoanei vătămate să îi dea suma de 100 lei, iar pentru a-l determina să facă acest lucru, a lovit de mai multe ori cu lama în bordul autoturismului și o dată în parbrizul acestuia amenințându-l totodată, prin îndreptarea lamei cuțitului spre toracele persoanei vătămate. De teamă, persoana vătămată i-a dat suma de 100 lei.

În continuare, amenințându-l cu cuțitul inculpatul i-a solicitat persoanei vătămate, pe un ton agresiv, să îl ducă până în comuna B.. Fiindu-i teamă pentru integritatea sa fizică, persoana vătămată a pornit autoturismul și au plecat către localitatea indicată. După ce au traversat podul peste râul Ialomița, în zona cartierului P.S., inculpatul a solicitat persoanei vătămate să îi mai dea încă 100 lei și după ce a fost refuzat, a devenit din nou agresiv și l-a împuns cu cuțitul în torace și în zona umărului drept, ocazie cu care i-a secționat puloverul cu care era îmbrăcat, fapt ce l-a determinat să scoată banii din buzunar. Văzând că autorul este foarte agresiv, victima a scos din buzunar toți banii pe care îi avea (400 lei) suma fiind smulsă de inculpat care l-a tăiat pe persoana vătămată la degetul mare de la mână dreaptă pe C.P., leziunea fiind vindecabilă în 6-7 zile îngrijiri medicale.

Pe baza acestei stări de fapt rezultate din declarațiile martorilor, certificatul medico-legal A2/361/16.11.2016, planșele foto și procesul verbal de cercetare la fața locului, prima instanță a stabilit că în drept, faptele inculpatului minor A.S., constând în aceea că în seara zilei de 15 noiembrie 2016, în jurul orelor 21.30, a depozat prin smulgere și folosirea de violențe (manevrarea unui cuțit) de suma totală de 500 lei pe persoana vătămată C.P., pe care a obligat-o totodată să îl transporte cu mașina mai întâi în localitățile B. și apoi T., întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor de tâlhărie calificată prev. de art. 233-234 alin.1 lit. a, d și e Cod penal și lipsire de libertate în mod ilegal prev. de art.205 alin.1 și alin.3 lit. a Cod penal., comise în condițiile concursului de infracțiuni conform art.38 alin.1 Cod penal și cele ale art. 113 alin. 3 din același Cod referitoare la răspunderea penală a minorului.

Toate acestea probe se coroborează cu declarațiile inculpatului de recunoaștere a faptelor, atât în cursul urmăririi penale cât și în fața instanței prin declarația dată când a cerut ca judecata să aibă loc în procedura simplificată conform art. 396 alin. 10 Cod proc.pen.

La individualizarea sancțiunii aplicate prima instanță a reținut în concret modalitatea de acțiune, prin folosirea unui cuțit cu lama de 25 cm., pe timp de noapte, prin sustragerea total nejustificată a sumelor de bani – dat fiind că inculpatul fusese plătit de beneficiarul lucrării și primise și un pachet de carne. De asemenea, s-a argumentat și că infractorul minor a dovedit perseverență infracțională deoarece nu s-a mulțumit cu un act de sustragere prin violență – a sumei de 100 lei inițial, ci a continuat prin lipsirea de libertate a victimei și apoi sustragerea și a restului de bani după care a tăiat-o cu cuțitul, leziunea provocată victimei necesitând pentru vindecare 6-7 zile de îngrijiri medicale, conform certificatului medico legal atașat la dosarul de urmărire penală.

Referitor la circumstanțele personale, instanța de fond a reținut că inculpatul A.S., este elev în clasa a IX a și nu are antecedente penale și a cooperat constant cu organele judiciare pe întreg parcursul procesului penal.

Împotriva acestei sentințe, în termen legal a formulat apel avocatul desemnat din oficiu al inculpatului A.S. fără a-l motiva iar în ședința dezbaterilor, în prezența mamei sale A.L. în calitate de parte responsabilă civilmente și a apărătorului desemnat în instanța de control judiciar în conformitate cu art. 90 lit. a Cod proc.pen., acesta și-a însușit apelul și a solicitat reindividualizarea măsurii educative aplicate de judecătorul fondului în sensul aplicării uneia dintre măsurile neprivative de libertate dintre cele prev. de art.115 alin.1 pct.1 Cod proc.pen.

Curtea, verificând sentința apelată în limitele criticii formulate care vizează numai acțiunea penală dedusă judecării sub aspectul alegerii măsurii educative aplicabile inculpatului minor, în raport de actele și lucrările dosarului și de dispozițiile legale care sunt incidente în cauză, a constatat că este afectată temeinicia acesteia, pentru considerentele care succed:

Sub un prim aspect, este neîndoielnic că inculpatul A. S., minor atât la data faptelor (15 noiembrie 2016) cât și în prezent deoarece va împlini vârsta de 18 ani la data de 1 iulie a.c., a săvârșit cele două infracțiuni pentru care a fost trimis în judecată în circumstanțele de fapt expuse în actul de acuzare și pe care acesta le-a recunoscut total și necondiționat, astfel că răspunderea sa penală a fost corect stabilită în conformitate cu art.113 Cod penal.

De altfel, apelantul-inculpat minor nu a contestat nici circumstanțele de fapt ale acțiunilor sale infracționale nici încadrarea juridică a faptelor în prevederile art. 233-234 alin.1 lit. a, d și e Cod penal care sancționează tâlhăria calificată respectiv de art.205 alin.1 și alin.3 lit. a Cod penal referitoare la lipsirea de libertate în mod ilegal, comise în condițiile concursului de infracțiuni conform art.38 alin.1 Cod penal ci doar natura măsurii educative privative de libertate, aceea a internării sale într-un centru educativ cu motivarea că, fiind elev și neavând antecedente penale, a înțeles pe deplin greșeala comisă și se poate îndrepta și dacă ar fi sancționat cu o măsură educativă neprivativă de libertate, astfel cum a susținut și s-a consemnat pe larg în partea introductivă a deciziei de față.

Sub acest aspect Curtea constată că noul Cod penal, intrat în vigoare la 1 februarie 2014, modifică substanțial răspunderea penală a minorului, legiuitorul renunțând la posibilitatea aplicării pedepselor penale (pentru faptele comise în timpul minorității) în favoarea măsurilor educative.

În egală măsură, regula impusă de legiuitor este că minorului îi vor fi aplicate măsuri educative neprivative de libertate iar excepția o constituie măsurile educative privative de libertate dacă sunt îndeplinite, alternativ cerințele alin.2 lit. a sau b din art.113 Cod penal, situație în care, instanța de judecată are posibilitatea iar nu obligația de a aplica o astfel de măsură.

În plus, măsurile educative aplicabile infractorilor minori au un conținut concret determinat, legiuitorul reglementând exact scopul și modalitățile în care acesta poate fi atins pentru responsabilizarea sa prin îndeplinirea procesului de îndreptare.

În acești termeni, internarea minorului apelant inculpat A. S. într-o instituție specializată în recuperarea acestui tip de infractori și care presupune efectiv privarea sa de libertate în condițiile în care acesta se află la primul conflict cu legea penală, era la data faptei elev și se află și actualmente în continuarea studiilor, în clasa a X-a a Liceului Tehnologic P., înseamnă o individualizare abruptă și disproporționat de severă în raport criteriile pe care filozofia noului Cod penal le-a impus organelor judiciare atât pentru a reprima faptele cu caracter antisocial săvârșite de minori cât mai cu seamă pentru a corecta devierile comportamentale ale acestora și de a reintegra social aceste persoane.

De aceea, văzând și concluziile Referatului de evaluare nr.1975 din 17.02.2017 în sensul că minorul A. S. a avut un comportament adecvat în cadrul liceului al cărui elev este, că majoritatea timpului liber și-l petrece acasă unde își ajută părinții și frații mai mic, scop în care uneori muncește ocazional pentru a completa veniturile familiei, ca și în situația de față ce a dus la comiterea celor două fapte pe fondul consumului de alcool cu care nu este obișnuit, Curtea consideră că o măsură educativă neprivativă de libertate care să asigure atât continuarea studiilor școlare la cursurile de zi cât și dezvoltarea aptitudinilor sale pozitive referitoare la valorile sociale dar și monitorizarea comportamentului său, este necesară, aptă și oportună spre deosebire de cea a internării sale într-un mediu penitenciar în care ar rupe brutal legăturile de afecțiune și ajutor cu familia sa și apare ca fiind excesivă în sensul accentuării laturii punitiv-represive a sancțiunii iar nu a celei educative și de reinsertie socială care constituie opțiunea legiuitorului, așa cum s-a explicat mai sus.

Pentru aceste motive, în baza art. 421 pct.2 lit. a Cod proc.pen. Curtea a admite apelul declarat de inculpatul minor și a reindividualizat măsura educativă în conformitate cu art. 115

pct.1 lit. b rap. la art. 118 Cod penal, luând împotriva acestuia măsura educativă neprivativă de libertate a supravegherii pe o durată de 6 luni, sub controlul Serviciului de Probațiune D. în sensul că pe durata executării acesteia inculpatul fiind obligat obligații să frecventeze regulat cursurile Liceului Tehnologic P.–profil Electronică și Automatizări al cărui elev este, în clasa a X-a; să nu depășească fără acordul Serviciului de Probațiune limita teritorială a orașului P.; să nu se apropie și să nu comunice cu partea civilă – intimatul C. P. sau cu membrii familiei acestuia și să se prezinte la Serviciul de Probațiune la datele fixate de acesta.

Autorul sintezei,
Judecător Simona Petruța Buzoianu

Publicitatea ședinței de judecată. Încălcarea acestui principiu și sancțiunea impusă de legiuitor.

Index tematic: Drept procedură penală

Legislație relevantă :

- art.352 alin.1 și art.281 alin.1 lit. c Cod proc.pen.

Rezumatul problemei de drept :

Numai încălcarea principiului publicității ședințelor de judecată în materie penală așa cum este prevăzut în art.352 alin.1 Cod proc.pen., constituie motiv de nulitate absolută deoarece aceasta reprezintă una dintre garanțiile echității procedurii în sensul respectării drepturilor apărării și ale acuzării prin administrarea justiției în mod public iar nu și situația opusă, adică aceea când, în cazuri limitate, de excepție, ședința de judecată nu este publică ci separată, precum în ipoteza reglementată de legiuitor prin art.352 alin.3 Cod proc.pen. și aplicată în cauza de față atât în primă instanță cât și în instanța de control judiciar, potrivit cu care atunci când judecarea în ședință publică ar putea aduce atingere unor interese de stat, moralei, demnității sau vieții intime a unei persoane, intereselor minorilor sau ale justiției, instanța, la cererea procurorului, a părților ori din oficiu, poate declara ședință nepublică pentru tot cursul sau pentru o anumită parte a judecării cauzei.

Identificare:

Curtea de Apel Ploiești – Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie
Decizia penală nr. 530 din 27 aprilie 2017

Prin sentința penală nr.16 din 25 ianuarie 2017 a judecătorei s-au hotărât următoarele:

1.În temeiul art. 218 alin 1 și alin 3 lit. c Cod penal, coroborat cu art. 35 alin 1 Cod penal și cu aplicarea art. 396 alin 10 Cod procedură penală, a fost condamnat inculpatul M.V - judecat în stare de arest preventiv, la pedeapsa de 7 ani închisoare, pentru infracțiunea de viol în formă continuată (4 acte materiale) și la pedeapsa de 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de coruperea sexuală a minorilor în formă continuată, în baza art. 221 alin 3 Cod penal cu aplic art. 35 alin 1 Cod penal și cu aplicarea art. 396 alin 10 Cod procedură penală(fapte din perioada 15.04.-01.05.2016).

În baza art. 39 alin 1 lit. b Cod penal, s-au contopit cele doua pedepse stabilindu-se pedeapsa totală de 7 ani și 4 luni închisoare ce va fi executată de inculpat în regim privativ de libertate.

2.În temeiul art. 48 alin. 1 rap. la art. 218 alin 1 și alin 3 lit. b și c Cod penal, cu aplic art. 35 alin 1 Cod penal și cu aplicarea art. 396 alin 10 Cod procedură penală, a fost condamnată inculpata N. C. C. la pedeapsa de 5 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la viol în formă continuată și la pedeapsa de 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de coruperea sexuala a minorilor în formă continuată prev. de art. 221 alin 3 Cod penal cu aplic art. 35 alin 1 Cod

penal și cu aplicarea art. 396 alin 10 Cod procedură penală (fapte din perioada 15.04.-01.05.2016, persoana vătămată N.M.).

În temeiul art.197 Cod penal cu aplicarea art.396 alin 10 Cod procedură penală, a fost condamnată inculpata N. C. C., la pedeapsa de 2 ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de rele tratamente aplicate minorului, victima minoră N.M. fiind fiica inculpatei).

În baza art. 39 alin 1 lit. b Cod penal, s-au contopit cele trei pedepse: de 5 ani închisoare, 1 an închisoare și 2 ani închisoare inculpata urmând să execute pedeapsa totală de 6 ani închisoare în regim privativ de libertate.

Ambilor inculpați le-au fost aplicate și pedepse complementare și accesorii.

În temeiul art. 7 din Legea 76/2008 privind organizarea și funcționarea Sistemului National de Date Genetice Judiciare, s-a dispus prelevarea de probe biologice de la inculpați în vederea introducerii profilelor genetice în S.N.D.G.J.

În baza art.19 alin 1 și 3 rap. la art. 397 alin.1 Cod procedură penală, coroborat cu art. 1381 Cod civil, a fost admisă în totalitate acțiunea civilă exercitată de reprezentantul Ministerului Public și au fost obligați inculpații Cristina în solidar la despăgubiri morale către partea civilă N. M., la în cuantum de 30.000 lei .

Instanța de fond a reținut rezumativ în fapt că în perioada 2013-2015, I. V., zis "Valetu" a racolat-o și a transportat-o pe inculpata N. C. C. împotriva voinței sale, în Franța și în Germania, unde a fost obligată să întrețină relații sexuale cu persoane de sex masculin în schimbul a diferite sume de bani. În noiembrie 2015 inculpata N.C. a fost adusă înapoi în țară, fără a i se restitui documentele de identitate.

Inculpata are o fiică minoră în vârstă de 6 ani, N. M., care în toată această perioadă s-a aflat în îngrijirea bunicii sale D. D. În perioada următoare, de la revenirea în România, inculpata N.C. C. a fost determinată de mai multe persoane de sex masculin la practicarea prostituției în vederea obținerii de foloase materiale astfel că în perioada noiembrie 2015-iulie 2016, prin intermediul lui S. L.C., a locuit la diferiți bărbați iar în cursul lunii aprilie 2016 inculpata N. C. C. l-a cunoscut pe coinculpatul M.V. la domiciliul căruia a locuit timp de două săptămâni, respectiv între 15.04.2016-01.05.2016 și a avut grijă de concubina și mama concubinei inculpatului, prima suferind de afecțiuni psihice iar cea de a doua fiind imobilizată la pat. De asemenea, în fiecare noapte, cei doi inculpați întrețineau relații sexuale, inculpata N.C. C. primind în schimb mâncare și îmbrăcăminte.

În luna aprilie 2016, inculpata N. C. C. a luat-o pe fiica sa de la domiciliul martorei D. D. și a dus-o să locuiască împreună la inculpatul M. V. timp de două zile.

În aceste împrejurări, de față cu persoana vătămată N.M., inculpata a întreținut relații sexuale cu coinculpatul M. V., pe parcursul a două zile. Totodată, în fiecare dintre cele două seri în care a locuit la inculpatul M. V., acesta din urmă, beneficiind de sprijinul moral al inculpatei N. C. C., a forțat-o pe persoana vătămată N.M., să suporte 4 acte sexuale orale, câte două în fiecare seară.

Minora N. M. le-a povestit bunicii sale D. D. și martorei S. M. că a asistat la raporturile sexuale dintre mama sa și M.V. și că, de asemenea, fost abuzată sexual oral de către inculpatul M. V., în prezența mamei sale, inculpata N. C. C.. De asemenea, minora N.M. a relatat că mama sa a bătut-o și a amenințat-o să nu spună nimănui despre cele întâmplate la domiciliul lui M.V.

Situația de fapt reținută mai sus a fost recunoscută integral și necondiționat de ambii inculpați, fiind dovedită cu mijloacele de probă administrate în cursul urmăririi penale și a determinat soluție de condamnare pronunțată împotriva ambilor inculpați prin sentință, așa cum s-a arătat.

Împotriva acesteia, în termen legal au declarat apeluri : Parchetul de pe lângă Judecătoria Câmpina și inculpații: M. V. și N. C. C. (filele 6,7 și 9)

1.Apelantul-parchet a susținut că sentința primei instanțe este greșită numai în privința omisiunii deducerii din pedeapsa aplicată inculpatei N. C. C., a duratei reținerii sale de 24 ore de la 18 iulie 2016 până la 19 iulie 2016.

În ședința dezbaterilor apelantul-parchet și-a completat motivele de apel susținând oral și că ședința de judecată când prima instanță a acordat cuvântul părților pentru dezbateri și cea în care a pronunțat sentința a fost publică deși în raport de obiectul cauzei și vârsta victimei, aceasta fusese declarată nepublică conform art. 352 alin.3 Cod procedură penală, la data de 10 ianuarie 2016 când s-au formulat concluziile în fond iar luarea unei hotărâri a fost amânată repetat prin încheierea de amânare a pronunțării, până la 17 ianuarie și respectiv 25 ianuarie 2016 când a fost dată sentința.

Astfel, în principal apelantul-parchet a solicitat admiterea apelului și desființarea sentinței cu trimiterea cauzei spre rejudecare iar în subsidiar, modificarea acesteia numai în privința inculpatei N.C.C. pentru a se deduce din pedeapsa aplicată acesteia, durata reținerii sale de 24 ore.

2-3.Apelanții-inculpați au susținut, în comun, că pedepsele aplicate de prima instanță sunt prea severe atât în privința cuantumului cât și a modalității de executare și au cerut reindividualizarea acestora motivând că nu au antecedente penale și au recunoscut încă de la primele declarații faptele comise.

Curtea, verificând sentința apelată în raport de criticile formulate, de actele și lucrările dosarului precum și de dispozițiile legale care sunt incidente în cauză precum și sub toate aspectele de fapt și de drept, conform art.4, verificând sentința apelată în raport de criticile formulate, de actele și lucrările dosarului precum și de dispozițiile legale care sunt incidente în cauză precum și sub toate aspectele de fapt și de drept, conform art.417 alin.2 Cod proc.pen., a constatat că este afectată legalitatea și temeinicia acesteia, însă pentru considerentele care succed:

Pe baza probelor ce au fost strânse numai în faza de urmărire penală, astfel cum au fost evocate și analizate de judecătorul fondului, s-a stabilit în mod corect că în perioada 15.04.2016-01.05.2016, la domiciliul inculpatului M.V. unde coinculpata N. C. C., concubina lui a adus-o și pe fiica ei minoră N.M., în vârstă de 6 ani, acționând cu intenție și în mod repetat inculpatul a întreținut relații sexuale orale (4 acte materiale) cu minora în prezența mamei ei, pe de o parte, iar pe de alta, în aceeași perioadă, cei 2 inculpați au întreținut, în mod repetat, relații sexuale la care fiica minoră a fost obligată să asiste.

Aceste fapte, recunoscute în totalitate și necondiționat de ambii inculpați încă de la primele declarații constituie infracțiunile pentru care a fost stabilită răspunderea lor penală.

De altfel, aceștia au contestat în comun, prin apelurile declarate, numai individualizarea pedepselor aplicate de instanța fondului, susținând că acestea sunt excesiv de aspre și că se impune redozarea în sensul reducerii cuantumului lor dar și al schimbării modalității de executare din cea în regim privativ de libertate în suspendare sub supraveghere.

Analizând dezlegarea dată sub acest aspect, Curtea a stabilit mai întâi că judecata s-a desfășurat în procedură simplificată, conform art.375 Cod proc.pen., astfel că înainte de audierea celor 2 inculpați la termenul de judecată din 10 ianuarie 2017 prima instanță a declarat ședința de judecată nepublică pe temeiul art.352 alin.3 din același cod și luând act de conduita lor procesuală, a admis cererile acestora, a constatat că nu există alte solicitări sau chestiuni prealabile judecării și a acordat cuvântul pentru dezbaterile acțiunii penale deduse judecării, amânând însă pronunțarea sentinței la 17 ianuarie și apoi, 25 ianuarie 2017.

Este adevărat că sentința penală nr.16 din data de 25.01.2017, îndreptată prin încheierile de la 26.01.2017 și respectiv 1.02.2017 a fost pronunțată de instanța fondului în ședință publică însă această procedură, sesizată ca primă critică în apelul parchetului nu atrage nulitatea absolută pentru considerentele care urmează:

Potrivit art.281 alin.1 lit. c Cod proc.pen., nulitatea absolută operează în cazul încălcării dispozițiilor privind publicitatea ședinței de judecată.

Drept urmare, numai încălcarea acestui principiu, al publicității ședințelor de judecată în materie penală așa cum este prevăzut în art.352 alin.1 Cod proc.pen., constituie motiv de nulitate absolută deoarece aceasta reprezintă una dintre garanțiile echității procedurii în sensul respectării drepturilor apărării și ale acuzării prin administrarea justiției în mod public iar nu și situația opusă, adică aceea când, în cazuri limitate, de excepție, ședința de judecată nu este publică ci separată, precum în ipoteza reglementată de legiuitor prin art.352 alin.3 Cod proc.pen. și aplicată în cauza de față atât în primă instanță cât și în instanța de control judiciar, potrivit cu care atunci când judecarea în ședință publică ar putea aduce atingere unor interese de stat, moralei, demnității sau vieții intime a unei persoane, intereselor minorilor sau ale justiției, instanța, la cererea procurorului, a părților ori din oficiu, poate declara ședință nepublică pentru tot cursul sau pentru o anumită parte a judecării cauzei.

În aceste circumstanțe, critica orală a procurorului de ședință privind publicitatea ședinței de judecată din 10 ianuarie 2017 când au avut loc dezbaterile precum și a celei din ședința când a fost dată sentința, la 25 ianuarie 2017 nu se justifică deoarece sancțiunea impusă de legiuitor privește exclusiv situația în care se încalcă art.281 alin.1 lit. c Cod proc.pen., adică publicitatea ca și garanție a echității procedurii iar nu nepublicitatea ședinței de judecată.

În egală măsură, dacă prin declararea nepublică a ședinței de judecată una dintre părți sau procurorul se considerau vătămați în drepturi ori după caz au fost afectate interesele lor, nulitatea este una relativă și drept urmare ea trebuia invocată în termenul și condițiile art.282 alin.1-4 Cod proc.pen.

Astfel fiind, solicitarea apelantului-parchet de a desființa sentința primei instanțe și a trimite cauza spre rejudecare pentru că ședința de judecată ar fi fost publică chiar dacă în raport de obiectul infracțiunilor ce compun acuzația penală și vârsta victimei era oportună declararea ei nepublică, nu este întemeiată și de aceea nu a fost primită hotărârea apelată fiind reformată numai cât privește omisiunea de a deduce din pedeapsa aplicată inculpatei N.C. C., reținere de 24 ore .

Autorul sintezei,
Judecător Simona Petruța Buzoianu

Decizii Relevante

Trimestrul II 2017

Secția I Civilă

Autoritate de lucru judecat. Diferențiere față de noțiunea de putere de lucru judecata.

Index tematic: Cod procedură civilă

Legislație relevantă:

- art. 431- 432 Cod .pr.civ.

Rezumatul problemei de drept:

Conform **art. 431** din Noul Cod de procedură civilă nimeni nu poate fi chemat în judecată de două ori în aceeași calitate, în temeiul aceleiași cauze și pentru același obiect, iar în **art. 432** se menționează că excepția autorității de lucru judecat poate fi invocată de instanță sau de părți în orice stare a procesului, chiar înaintea instanței de recurs.

Articolul 431 alin. (2) reglementează prezumția legală de lucru judecat, care reprezintă manifestarea pozitivă a autorității de lucru judecat; ea este la îndemâna oricăreia dintre părțile unui litigiu, în sensul că fiecare dintre ele are posibilitatea de a opune lucrul anterior judecat, într-un alt litigiu, dacă are legătură cu soluționarea acestuia din urmă.

În acest caz, nu este necesar să existe tripla identitate de părți, obiect și cauză, ci este suficient ca în judecata ulterioară să fie adusă în discuție o chestiune litigioasă care să aibă legătură cu ceea ce s-a soluționat anterior, așa încât aceasta să nu poată fi contrazisă, indiferent dacă această rezolvare a fost dată prin dispozitiv sau numai în considerente, date fiind dispozițiile art. 430 alin. (2) NCPC.

Este necesar să se facă distincție între autoritatea de lucru judecat care are drept consecință respingerea acțiunii în temeiul acestei excepții, întrucât sunt îndeplinite elementele prevăzute de art. 431 al. 1c.pr.civ și puterea de lucru judecat care se referă la modalitatea în care anterior au fost dezlegate anumite aspecte litigioase în raporturile dintre părți, fără posibilitatea de a statua diferit.

Identificare :

*Curtea de Apel Ploiești , Secția I Civilă
Decizia nr. 888 din 26 aprilie 2017*

Prin Decizia civilă nr. 888 / 26 Aprilie 2017, Curtea de Apel Ploiești a admis apelul formulat de reclamante împotriva sentinței civile nr. 3588 pronunțată la 16 decembrie 2016 de Tribunalul Prahova, în contradictoriu cu pârâta SC U SA, fiind anulată *în parte sentința* în sensul că a fost respinsă excepția autorității de lucru judecat și înlăturată mențiunea privind respingerea ca inadmisibilă a acțiunii formulată de reclamantele TV și IC privind încadrarea în grupa I de muncă în perioada anterioară datei de 01.04.2001 și respingerea ca inadmisibilă a acțiunii formulată de VI și DA.

Evocând fondul, Curtea a respins ca neîntemeiată acțiunea formulată de reclamantele TV și IC privind încadrarea în grupa I de muncă în perioada anterioară datei de 01.04.2001 și acțiunea formulată de reclamantele VI și DA, cu menținerea restului dispozițiilor sentinței.

Pentru a pronunța această decizie, Curtea a reținut că nemulțumirea apelantelor exprimată prin calea de atac promovată vizează împrejurarea că în mod nelegal instanța de fond ar fi respins acțiunea pe baza excepției autorității de lucru judecat deși nu erau îndeplinite condițiile legale în acest sens.

Analizând actele și lucrările cauzei instanța reține că pe calea prezentei acțiuni, reclamantele au chemat în judecată pe parata SC U SA, solicitând instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța, *sa se constate ca în perioadele menționate expres în acțiune au lucrat efectiv în procent de 100% din programul de lucru, la instalații, în secții cuprinse în grupa I de muncă, respectiv condiții speciale de muncă și să se dispună obligarea pârâtei la emiterea unor adeverințe în acest sens.*

Prin sentințele civile nr. 1496/07.07.2011, nr. 206/16.02.2010, nr. 1973/16.11.2009 și nr. 1987/16.11.2009 ale Tribunalului Prahova au fost admise acțiunile formulate de către reclamante împotriva pârâtei și s-a constatat că acestea *beneficiază de grupa a II-a de muncă, în diferite perioade de timp, aspecte confirmate de adeverințele depuse la dosar eliberate în acest sens în favoarea reclamantelor.*

Conform art. 431 din Noul Cod de procedură civilă *nimeni nu poate fi chemat în judecată de două ori în aceeași calitate, în temeiul aceleiași cauze și pentru același obiect*, iar în art. 432 se menționează că *excepția autorității de lucru judecat poate fi invocată de instanță sau de părți în orice stare a procesului, chiar înaintea instanței de recurs.*

Din cuprinsul celor expuse anterior reiese că este lucru judecat atunci când a doua cerere de chemare în judecată are același obiect, este întemeiată pe aceeași cauză și este între aceleași părți făcută de ele și în contra lor în aceeași calitate.

Identitatea de părți presupune participarea în ambele procese a acelorași persoane, ca titulare ale drepturilor care formează obiectul principal, cauza vizează fundamentul raportului juridic dedus judecării, în timp ce obiectul reprezintă atât pretenția formulată prin cerere, cât și dreptul subiectiv invocat.

Obiectul acțiunii civile îl reprezintă protecția unui drept subiectiv sau a unui interes pentru a cărui realizare calea justiției este obligatorie și el constă fie în pretenția de recunoaștere a unui drept sau de condamnare a pârâtului la executarea obligației pe care a încălcat-o, fie în pretenția la crearea unor situații juridice noi, în cazurile expres prevăzute de lege. De la caz la caz el se concretizează și se nuanțează prin mijlocul procesual folosit.

Pe de altă parte în ceea ce privește *cauza acțiunii civile* se impune a se face precizarea că aceasta a fost definită în literatura de specialitate ca reprezentând, fundamentul legal al dreptului pe care una dintre părți îl valorifică împotriva celeilalte, iar cu privire la același obiect pot exista mai multe acțiuni întemeiate pe cauze diferite.

Cauza acțiunii civile se determină nu numai raportat la cererea de chemare în judecată, ci trebuie căutată în complexitatea de circumstanțe care determină și întrețin voința părții interesate de a reclama sau de a se apăra și de a stăruii în ceea ce reclamă ori în ceea ce contestă. Existența motivelor de a acționa sau apăra în fața instanței un anumit drept, fără prefigurarea mentală a obținerii unui anumit rezultat, nu determină pe nimeni să reclame sau să se apere în justiție.

Chiar dacă între prezenta acțiune și cele anterioare, există identitate de părți și de cauză, nu se poate vorbi de existența aceluiași obiect al acțiunii.

Dacă în cadrul dosarului respectiv s-a solicitat obligarea pârâtei să încadreze pe reclamante în grupa a II-a de muncă pentru perioada lucrată în societate și să se efectueze cuvenitele mențiuni în acest sens în cartea de muncă, pe calea acțiunii de față reclamantele au cerut să se constate că au lucrat efectiv 100% din programul de muncă în secții cuprinse în grupa I, urmând să se rectifice carnetul de muncă în acest sens.

Câtă vreme în prezent se solicită grupa I de muncă și rectificarea carnetului de muncă în acest sens, în timp ce în prima acțiune se ceruse o altă grupă de muncă, respectiv grupa a II-a, nu există identitate de obiect pentru că scopul final urmărit îl constituie recunoașterea unei alte grupe de muncă.

Prin urmare, în condițiile în care nu există tripla identitate cerută de lege, în mod greșit s-a considerat de prima instanță că sunt îndeplinite condițiile autorității de lucru judecat și s-a respins acțiunea în temeiul acestei excepții.

În raport de considerentele expuse anterior instanța apreciază că motivele invocate sub acest aspect de către apelante sunt întemeiate și urmează a fi admise.

Întrucât soluționarea cauzei la instanța de fond s-a realizat în mod eronat în temeiul excepției autorității de lucru judecat, făcând aplicarea disp. art. 480 al. 2 C.pr.civ., Curtea de Apel va admite apelul declarat în cauză și, va anula în parte sentința în sensul că va respinge excepția autorității de lucru judecat cu consecința înlăturării mențiunii privind respingerea ca inadmisibilă a acțiunii formulate de reclamante.

Având în vedere că niciuna dintre părți nu a solicitat trimiterea cauzei spre rejudecare primei instanțe, Curtea o va reține pentru rejudecarea fondului, făcând aplicarea dispozițiilor art. 480 al. 3 C.pr.civ., potrivit cărora *în cazul în care se constată că, în mod greșit, prima instanță a soluționat procesul fără a intra în judecata fondului ori judecata s-a făcut în lipsa părții care nu a fost legal citată, instanța de apel va anula hotărârea atacată și va judeca procesul, evocând fondul.*

Pe fondul cauzei, urmează a se constata că instanța nu poate da eficiență raportului de expertiză întocmit în prezenta cauză prin care s-a stabilit că reclamantele sunt îndreptățite a beneficia de grupa I de muncă, câtă vreme, printr-o hotărâre definitivă s-a dat deja eficiență unui alt raport de expertiză care a stabilit că atribuțiile reclamantelor, locurile de muncă în care acestea și-au desfășurat activitatea în perioada dedusă judecării, se încadrează în grupa a II a de muncă și nu în grupa I de muncă.

Sub acest aspect, Curtea de Apel notează că este necesar să se facă distincție între *autoritatea de lucru judecat* care are drept consecință respingerea acțiunii în temeiul acestei excepții, întrucât sunt îndeplinite elementele prevăzute de art. 431 al. 1c.pr.civ și *puterea de lucru judecat* care se referă la modalitatea în care anterior au fost dezlegate anumite aspecte litigioase în raporturile dintre părți, fără posibilitatea de a statua diferit.

Principiul autorității de lucru judecat corespunde necesității de stabilitate juridică și ordine socială, fiind interzisă readucerea în fața instanței a chestiunii litigioase deja rezolvate.

Prin urmare, instanța investită cu soluționarea unei cereri are obligația de a respecta chestiunile litigioase care au fost deja tranșate printr-o altă hotărâre, înzestrată cu autoritate de lucru judecat, situație în care nu mai poate face evaluări proprii asupra acestei chestiuni, ci ea constituie premisa demonstrată de la care trebuie să pornească și pe care nici nu o poate ignora.

După cum se poate observa efectul de „lucru judecat” al unei hotărâri judecătorești are două accepțiuni: *stricto sensu* semnifică autoritatea de lucru judecat (*bis de eadem*), care face imposibilă judecarea unui nou litigiu între aceleași părți, pentru același obiect, cu aceeași cauză (exclusivitatea), iar *lato sensu* semnifică puterea de lucru judecat (*res judicata*), care presupune că hotărârea beneficiază de o prezumție irefragabilă că exprimă adevărul și că nu trebuie contrazisă de o altă hotărâre (obligativitatea).

Ca atare „*autoritatea de lucru judecat*” și „*puterea de lucru judecat*” nu sunt sinonime. Cu alte cuvinte, pentru a se invoca obligativitatea unei hotărâri judecătorești irevocabile privind soluționarea unei probleme juridice nu este necesară existența triplei identități de părți, cauză și obiect, ci este necesară doar probarea identității între problema soluționată irevocabil și problema dedusă judecării, instanța de judecată fiind ținută să pronunțe aceeași soluție, deoarece, în caz contrar s-ar ajunge la situația încălcării componentei *res judicata* a puterii de lucru judecat.

De aceea legiuitorul a recunoscut autoritate de lucru judecat și motivelor cu valoare decizională, adică acelor motive care conțin soluții asupra unor puncte litigioase ale procesului de așa manieră încât doar felul în care au fost aduse în fața judecătii (pe cale de apărare ori ca aspecte prealabile cercetării fondului), face ca astfel de soluții să nu se regăsească în dispozitiv.

Așadar, trebuie recunoscut că intră în autoritate de lucru judecat, alături de dispozitivul care tranșează litigiul, și motivele care susțin soluția (în absența cărora aceasta nu ar avea vreun înțeles, permițând reluarea la nesfârșit a litigiilor), precum și motivele care conțin ele însele soluții pe aspectele litigioase invocate de părți și supuse dezbaterii acestora.

Articolul 431 alin. (2) reglementează prezumția legală de lucru judecat, care reprezintă manifestarea pozitivă a autorității de lucru judecat; ea este la îndemâna oricăreia dintre părțile unui litigiu, în sensul că fiecare dintre ele are posibilitatea de a opune lucrul anterior judecat, într-un alt litigiu, dacă are legătură cu soluționarea acestuia din urmă.

În acest caz, *nu este necesar să existe tripla identitate de părți, obiect și cauză, ci este suficient ca în judecata ulterioară să fie adusă în discuție o chestiune litigioasă care să aibă legătură cu ceea ce s-a soluționat anterior, așa încât aceasta să nu poată fi contrazisă, indiferent dacă această rezolvare a fost dată prin dispozitiv sau numai în considerente, date fiind dispozițiile art. 430 alin. (2) NCPC.*

Există deopotrivă încălcarea a autorității de lucru judecat nu doar atunci când vin în contradicție dispozitivele hotărârilor judecătorești, dar și atunci când contradicția operează între considerentele acestora, în sensul de a se nega sau, dimpotrivă, de a se afirma ceea ce s-a negat anterior asupra unei chestiuni litigioase care a făcut obiect al dezbaterilor și al verificării jurisdicționale, lucrul judecat având și o funcție pozitivă care impune judecătii ulterioare respectarea unei chestiuni litigioase tranșate deja printr-o altă hotărâre, înzestrată cu autoritate de lucru judecat.

Drept urmare, în prezentul litigiu, Curtea de Apel nu mai poate face evaluări proprii asupra chestiunii care a fost rezolvată deja printr-o hotărâre definitivă, în sensul că, atribuțiile, locul de muncă, activitățile efectiv prestate de reclamante impun încadrarea în grupa a II – a de muncă, această concluzie constituind premisa demonstrată de la care trebuie să pornească și pe care instanța nu o poate ignora.

Pe cale de consecință, evocând fondul, instanța va respinge ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată prin care se solicita încadrarea aceluiași reclamante în grupa I de muncă, cele două categorii de grupă de muncă excluzându-se una pe cealaltă.

Vor fi menținute în rest dispozițiile sentinței atacate referitoare la admiterea în parte a acțiunii formulate de reclamantele TV și IC și constatarea faptului că acestea beneficiază de condiții speciale de muncă în perioadele indicate expres în cuprinsul raportului de expertiză AC, parte integrantă din sentință, fiind obligată pârâta să le elibereze adevărinate în acest sens, având în vedere că aceste aspecte nu au format obiectul controlului judiciar.

Autorul sintezei,
Judecător Mioara Iolanda Grecu

Competența materială a instanțelor judecătorești. Conflict de muncă în care reclamantii sunt grefieri. Art. 127 alin. (1) din Codul de procedură civilă, astfel cum a fost interpretat prin Decizia nr. 7/2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Index tematic: Cod procedură civilă

Legislație relevantă:

- Art. 127 alin. (1) din Codul de procedură civilă;
- Decizia nr. 7/2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Rezumatul problemei de drept:

Prin Decizia nr. 7/2016, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de Conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție privind interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 127 alin. (1) și (3) din Codul de procedură civilă și, în consecință, a stabilit că: *Sintagma „instanța la care își desfășoară activitatea” din cuprinsul art. 127 alin. (1) din Codul de procedură civilă trebuie interpretată restrictiv, în sensul că se referă la situația în care judecătorul își desfășoară efectiv activitatea în cadrul instanței competente să se pronunțe asupra cererii de chemare în judecată în primă instanță.*

Identificare :

*Curtea de Apel Ploiești , Secția I Civilă
Decizia nr.1113 din 17 mai 2017*

Prin Decizia nr. 1113/17.05.2017, Curtea de Apel Ploiești, a admis apelul formulat de pârâțul MJ împotriva sentinței civile nr.3064 pronunțată la data de 1 noiembrie 2016, de Tribunalul Prahova, anulând sentința atacată, cu consecința admiterii excepției necompetenței teritoriale a Tribunalului Prahova, invocată de Ministerul Justiției și a trimiterii cauzei spre judecare instanței competente, respectiv Tribunalul București.

Pentru a pronunța această decizie, Curtea de Apel a reținut că Tribunalul Prahova a respins ca neîntemeiată excepția de necompetență teritorială de a soluționa în primă instanță cauza, prin încheierea de ședință din data de 15.03.2016, invocând dispozițiile art.127 C.pr.civ..

Potrivit art. 127 alin. (1) din Codul de procedură civilă „*Dacă un judecător are calitatea de reclamant într-o cerere de competența instanței la care își desfășoară activitatea, va sesiza una dintre instanțele judecătorești de același grad aflate în circumscripția oricăreia dintre curțile de apel învecinate cu curtea de apel în a cărei circumscripție se află instanța la care își desfășoară activitatea*”, iar conform art. 127 al.3 C.pr.civ., aceste dispoziții se aplică în mod corespunzător și grefierilor.

Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 7/2016, a admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de Conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție privind interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 127 alin. (1) și (3) din Codul de procedură civilă și, în consecință, a stabilit că: *Sintagma „instanța la care își desfășoară activitatea” din cuprinsul art. 127 alin. (1) din Codul de procedură civilă trebuie interpretată restrictiv, în sensul că se referă la situația în care judecătorul își desfășoară efectiv activitatea în cadrul instanței competente să se pronunțe asupra cererii de chemare în judecată în primă instanță.*

Pentru a ajunge la această concluzie, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că intenția legiuitorului la edictarea normei este fără echivoc, reieșind din referirea strictă doar la acea instanță la care partea își desfășoară activitatea ca judecător (*sau după caz grefier - nn*) și căreia îi revine competența de soluționare a cauzei.

Condiția-premisă de aplicare a dispozițiilor art. 127 alin. (1) din Codul de procedură civilă este aceea ca judecătorul (*sau grefierul - nn*) să funcționeze la instanța competentă să soluționeze cauza în primă instanță, stabilindu-se că nu este îndeplinită condiția dacă partea este judecător (*sau grefier - nn*) la o altă instanță decât cea competentă, de același grad, chiar situată în raza aceleiași curți de apel, aceste dispoziții având în vedere sesizarea primei instanțe, nu și exercitarea căilor de atac.

Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că interpretarea extensivă a dispozițiilor art. 127 din Codul de procedură civilă contravine redactării restrictive a textului de lege, întrucât circumstanțiază atât persoanele care intră sub incidența normei (calitatea de reclamant a judecătorului, procurorului, asistentului judiciar, grefierului), cât și instanța vizată (care nu poate fi decât prima instanță), cu atât mai mult cu cât nu se poate anticipa exercitarea căii de atac în cauză, fiind posibil ca părțile să achieseze la hotărârea pronunțată sau aceasta să rămână definitivă prin neexercitarea căii de atac prevăzute de lege.

S-a arătat că dacă “*pricina ar ajunge în calea de atac pe rolul unui tribunal sau al unei curți de apel la care una dintre părți este judecător, (sau grefier - nn) partea interesată este cea care apreciază dacă este necesar să solicite strămutarea cauzei pentru bănuială legitimă. Așadar, în situația în care reclamantul funcționează la o instanță superioară, iar calea de atac exercitată*

urmează să fie soluționată de instanța la care funcționează, remediul procesual este strămutarea reglementată de art. 140 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă”.

Având în vedere că potrivit dispozițiilor art. 517 alin. 4 Cod procedură civilă această decizie este obligatorie, Curtea de Apel constată că în mod greșit Tribunalul a dat eficiență unei decizii de speță, căreia nu îi este conferită aceeași forță obligatorie, respectiv decizia nr. 339/29.01.2015 pronunțată de ÎCCJ în dosarul nr.4781/120/2014.

Aceasta reprezintă doar un exemplu de practică judiciară, fiind emisă anterior deciziei nr. 7/2016, a Înaltei Curți de Casație și Justiție, care, în rezolvarea recursului în interesul legii referitor la această problemă de drept a stabilit care este interpretarea corectă.

Curtea de Apel reține că în conformitate cu dispozițiile art. 107 al. 1 din C. proc. civ., *competența teritorială pentru judecarea cererilor de chemare în judecată aparține instanței în a cărei circumscripție domiciliază sau își are sediul pârâtul, dacă legea nu prevede altfel.*

Potrivit art. 1 pct. 1 lit. p) din Legea nr. 62/2011 privind dialogul social conflictele individuale de muncă sunt conflictele de muncă ce au ca obiect exercitarea unor drepturi sau îndeplinirea unor obligații care decurg din contractele individuale și colective de muncă ori din acordurile colective de muncă și raporturile de serviciu ale funcționarilor publici, precum și din legi sau din alte acte normative, iar conform pct. i al art. 1 pct. 1 lit. p) sunt considerate conflicte individuale de muncă *conflictele în legătură cu plata unor despăgubiri pentru acoperirea prejudiciilor cauzate de părți prin neîndeplinirea sau îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor stabilite prin contractul individual de muncă ori raportul de serviciu.*

Având în vedere obiectul cererii de chemare în judecată, Curtea stabilește că prezentul litigiu reprezintă un conflict de muncă, așa cum de altfel a fost calificat și de instanța de fond.

Ca dispoziție specială, art. 269 alin. (1) C. muncii, stipulează în alin. (1) că: *"Judecarea conflictelor de muncă este de competența instanțelor judecătorești stabilite potrivit legii"* iar alin. (2) prevede că *"Cererile referitoare la cauzele prevăzute la alin. (1) se adresează instanței competente în a cărei circumscripție reclamantul își are domiciliul sau reședința"*.

Pe de altă parte, art. 210 din Legea nr. 62/2011 prevede că *"Cererile referitoare la soluționarea conflictelor individuale de muncă se adresează tribunalului în a cărei circumscripție își are domiciliul sau locul de muncă reclamantul"*.

Or, atât locul de muncă cât și domiciliul ales al reclamanților sunt la Curtea de Apel București, cu sediul în București,

Ca atare, în speță sunt incidente dispozițiile art. 129 al. 2 pct. 3 C.pr.civ. privind necompetența de ordine publică în cazul încălcării competenței teritoriale exclusive, respectiv *când procesul este de competența unei alte instanțe de același grad și părțile nu o pot înlătura*, excepție ce a fost invocată potrivit art. 130 al. 2 C.pr.civ., de către apelanta pârâtă în termenul prevăzut de lege.

Față de considerentele mai sus arătate, Curtea de Apel constată că se confirmă susținerile apelantei în sensul că în mod greșit instanța de fond a respins excepția necompetenței teritoriale exclusive și a reținut cauza spre judecare, cu încălcarea dispozițiilor art. 269, 210 din Legea 62/2011 și art. 127 C.pr.civ., motiv pentru care, va face aplicarea dispozițiilor art. 480 al. 4 C.pr.civ., potrivit cărora *dacă instanța de apel stabilește că prima instanță a fost necompetentă, iar necompetența a fost invocată în condițiile legii, va anula hotărârea atacată și va trimite cauza spre judecare instanței competente...*

Ca atare, instanța va admite apelul declarat în cauză, va anula sentința atacată și ca urmare a admiterii excepției necompetenței teritoriale a Tribunalului Prahova, invocată de Ministerul Justiției, va trimite cauza spre judecare instanței competente, respectiv Tribunalul București.

Având în vedere soluția ce se impune a fi luată cu ocazia analizării primului motiv de apel, instanța constată că nu se mai impune analizarea celorlalte motive, ce urmează să fie avute în vedere de către instanța de fond competentă.

Autorul sintezei,
Judecător Mioara Iolanda Grecu

Revizuire în temeiul art. 509 alin. (1) pct. 8. C. proc. civ

Index tematic: Cod procedură civilă

Legislație relevantă:

- art. 509 alin. (1) pct. 8. C. proc. civ

Rezumatul problemei de drept:

Practica neunitară a instanțelor datorată aplicării și interpretării diferite a unor norme de drept material nu poate constitui motiv de revizuire în temeiul art. 509 alin. (1) pct. 8. C. proc. civ

Identificare :

*Curtea de Apel Ploiești , Secția I Civilă
Decizia nr. 1032 din 11 mai 2017*

Revizuentul a solicitat instanței anularea deciziei civile nr. 3583/2016 pronunțată de Tribunalul București în Dosarul nr. 32081/281/2014 în ședința publică din 21 septembrie 2016 întrucât încalcă autoritatea de lucru judecat raportat la decizia civilă nr. 209/2016 pronunțată de Tribunalul Prahova în Dosarul nr. 15883/281/2013 în ședința publică din data de 24 iunie 2016., în temeiul dispozițiilor art. 509 alin. (1) pct. 8 C. proc. civ., normă care deschide părților calea acestei căi extraordinare de atac, de retractare, pentru cazul în care există hotărâri definitive potrivit, date de instanțe de același grad sau de grade deosebite, care încalcă autoritatea de lucru judecat a primei hotărâri.

Revizuirea, în temeiul art. 509 alin. (1) pct. 8 C. proc. civ., este admisibilă doar dacă sunt întrunite cumulativ următoarele condiții: existența unor hotărâri judecătorești definitive și potrivit, date în dosare deosebite; existența triplei identități de părți, obiect și cauză, și ca în cel de-al doilea proces să nu se fi invocat excepția puterii lucrului judecat, sau, dacă a fost ridicată aceasta să nu fi format obiect de dezbatere.

Drept urmare, revizuirea pentru contrarietate de hotărâri este admisibilă numai dacă prin hotărârea potrivit, a cărei anulare se cere, să se fi încălcat puterea lucrului judecat dat de o altă hotărâre, ceea ce presupune o triplă identitate, respectiv ambele hotărâri să fie pronunțate în una și aceeași pricină, între aceleași părți și având aceeași calitate.

Or, în speță, cauzele soluționate prin hotărârile invocate a fi potrivit nu sunt identice ca obiect.

Astfel, decizia civilă nr. 209/2016 pronunțată de Tribunalul Prahova în Dosarul nr. 15883/281/2013 secția I civilă, are ca obiect anularea titlurilor executorii reprezentate de 18 contracte de asistență juridică, puse în executare în 18 dosare de executare silită ale BEJ Lică Ionel și încetarea executării silite.

În schimb, cea de-a doua hotărâre, decizia civilă nr. 3583/2016 pronunțată de Tribunalul București în Dosarul nr. 32081/281/2014, are ca obiect anularea actelor de executare emise în dosarul de executare nr. 62/2014 al SCPEȘ Ezer Lucian & Asociații, constatarea nulității unor contracte de asistență juridică, anularea încheierii de încuviințarea executării silite din 14.03.2014 pronunțată de Judecătoria Sectorului 4, în dosarul nr. 7083/4/2014, suspendarea și încetarea executării silite.

Curtea reține că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 509 alin. (1) pct. 8 C. proc. civ., întrucât hotărârile pretins a fi contradictorii poartă asupra unor pricini diferite ca obiect, atâta timp cât dosarele de executare sunt diferite, acestea au fost introduse la executori diferiți, iar titlurile executorii (contractele de asistență juridică) sunt diferite, astfel că lipsește tripla identitate prevăzută de lege, în realitate revizuentul manifestându-și nemulțumirea față de practica neunitară a instanțelor judecătorești. Or, practica neunitară a instanțelor datorată aplicării și interpretării diferite a unor norme de drept material nu poate constitui motiv de revizuire în temeiul art. 509 alin. (1) pct. 8. C. proc. civ., această cale de atac neavând menirea de a remedia astfel de situații.

Scopul reglementării cazului de revizuire prevăzut de art. 509 alin. (1) pct. 8 C. proc. civ. nu este cel al îndreptării hotărârilor greșite prin anularea acestora și pronunțarea altora, ci respectarea

principiului autorității de lucru judecat, prin restabilirea situației determinate de nesocotirea acestuia, premisă ce nu se verifică în speță.

Curtea constată că demersul judiciar al revizuentului nu a fost determinat de existența unei hotărâri judecătorești potrivnice în sensul dispoziției legale mai sus amintite, ci de nemulțumirea față de soluția nefavorabilă pronunțată de Tribunalul București, spre deosebire de soluția pronunțată de Tribunalul Prahova în cauze similare.

Așa fiind, în considerarea celor ce preced, cererea de revizuire formulată de revizuent a fost respinsă.

Autorul sintezei,
Judecător Violeta Stanciu

Acțiune în despăgubiri pentru lipsa de folosință a unui imobil. Termenul de prescripție pentru dreptul material la acțiune. Condițiile pentru existența cazului de întrerupere a termenului de prescripție, reglementat de art. 16 lit. a din Decretul nr. 167/1958.

Index tematic: Cod civil

Legislație relevantă:

- art. 6 alin. 4 din noul Cod civil
- art. 3 și art. 16 lit. a din Decretul nr. 167/1958

Rezumatul problemei de drept:

Examinând motivele de apel, s-a constatat că în cazul ambelor termene de prescripție, apelanta a înțeles să critice soluția Tribunalului Buzău pentru faptul că judecătorul fondului ar fi ignorat existența cazului de întrerupere a termenului de prescripție, reglementat de art. 16 lit. a din Decretul nr. 167/1958, reprezentat, în speță, de schimbul de terenuri încheiat prin contractul nr. 3039/2013.

Curtea a reamintit că potrivit dispozițiilor art. 16 lit. a din Decretul nr. 167/1958, „prescripția se întrerupe prin orice recunoaștere a dreptului a cărei acțiune se prescrie, făcută de cel în folosul căruia curge prescripția”.

Ca prim aspect, Curtea a notat că în ceea ce privește pretențiile aferente celor două perioade (corespunzătoare ambelor parcele), formulate în contradictoriu cu intimatul-pârât Ministerul Transporturilor și Infrastructurii, prin C.N.A.D.N.R. SA, actul invocat de către apelantă este lipsit de orice relevanță juridică sub aspectul întreruperii cursului prescripției, întrucât pârâtul menționat nu a avut calitatea de parte semnatară a acestuia, astfel încât nu se pune problema, în ceea ce-l privește, a unei eventuale recunoașteri a dreptului, în sensul celor reglementate de art. 16 lit. a din Decretul nr. 167/1958.

Sub un al doilea aspect, Curtea a arătat că în condițiile în care schimbul de terenuri a vizat suprafața de teren de 1157 m.p., în mod evident, încheierea acestei operațiuni juridice nu prezintă nicio relevanță pentru pretențiile aferente parcelei de 8843 m.p. și cu atât mai puțin, nu poate constitui, pentru aceste pretenții, o cauză de întrerupere a prescripției dreptului material la acțiune.

În ceea ce privește pretențiile aferente parcelei de 1157 m.p., Curtea a notat că raționamentul prezentat de către apelantă prezintă o eroare majoră, întrucât actul asimilat de aceasta unei recunoașteri a dreptului la acțiune, realizată de partea (părțile) adverse și invocat ca o cauză de întrerupere a cursului prescripției, s-a încheiat la data de 19.11.2013 (fila 72 dosar fond), ori în speță, termenul de prescripție pentru pretențiile menționate era împlinit de la data de 10.09.2011.

Curtea a subliniat că pentru a opera întreruperea, este necesar ca motivul de întrerupere să intervină până la momentul împlinirii termenului de prescripție, condiție care în speță, astfel cum s-a menționat în paragraful precedent, nu este îndeplinită.

Identificare :

Curtea de Apel Ploiești , Secția I Civilă

Decizia nr. 1350 din 13 iunie 2017

Prin sentința civilă nr. 1085/18 noiembrie 2016 , pronunțată de Tribunalul Buzău în dosarul nr. 2395/114/2015, s-a admis excepția prescripției dreptului material la acțiune privind capătul de cerere având ca obiect despăgubiri ca urmare a lipsei de folosință a suprafeței de 8843 mp, aferentă perioadei 2000-2008, precum și a suprafeței de 1157 mp, aferentă perioadei 2000-05.06.2011, invocată de Primarul Municipiului Buzău și de C.N.A.D.N. din România SA.

Au fost respinse excepția de netimbrare a acțiunii, excepția privind lipsa de interes a reclamantei în promovarea acțiunii și excepția privind neîndeplinirea procedurii prealabile față de temeiul de drept invocat, respectiv dispozițiile art. 7 și 8 din Legea nr. 554/2004, invocate de pârâții C.N.A.D.N.R. SA.

A fost respinsă ca fiind prescrisă acțiunea privind capătul de cerere având ca obiect despăgubiri ca urmare a lipsei de folosință a suprafeței de 8843 mp, aferentă perioadei 2000-2008, precum și a suprafeței de 1157 mp, aferentă perioadei 2000-05.06.2011.

Au fost respinse capetele de cerere privind despăgubiri aferente perioadei 05.06.2011 – 2013 pentru suprafața de 1157 mp, daune morale precum și cheltuieli ocazionate de schimbul de terenuri.

Pentru a pronunța această sentință, judecătorul fondului a reținut următoarea situație de fapt și de drept:

Ca prim aspect, tribunalul a arătat că pârâtele au apreciat ca inadmisibilă cererea reclamantei, întrucât se întemeiază pe dispozițiile art. 8 din Legea 554/2004, în condițiile în care reclamanta a susținut că se impune obligarea municipiului Buzău la plata unor despăgubiri în cuantum de 85.785 euro – prejudiciu material determinat de lipsa de folosință a suprafeței de 8843 m.p. teren, situat în intravilanul municipiul Buzău, tarlăua 25, precum și a sumei de 10.000 euro prejudiciu moral.

S-a reținut de către tribunal că motivele reclamantei sunt determinate de faptul că pe o porțiune din cei 10.000 m.p. teren, respectiv 1157,00 m.p. situată în extravilanul municipiului Buzău, potrivit titlului de proprietate nr. .../75/17.05.1993, a fost realizată o lucrare de interes public, „Reabilitarea DN 2 km 55+800 km 152+500. pasaj km 107+297 în zona CF Buzău – Nehoiu.

Restul de 8843,00 m.p. teren nu a fost folosit de reclamantă începând din anul 2000 până în anul 2008 (interval de timp în care, după cum susține reclamanta, terenul, ar fi fost ocupat de utilajele folosite de actualul CNADNR, pentru realizarea lucrărilor de reabilitare).

Sub aspectul competenței instanței, s-a reținut faptul că niciodată reclamanta nu a atacat actele administrative indicate în ședință – acte care i-au fost comunicate, în copie, încă din anul 2006, potrivit conținutului adresei nr. ... INF/24.08.2006 a Consiliului Județean Buzău (și odată cu ele i-a fost comunicat și avizul ITRSC Buzău), astfel încât despăgubirile solicitate (c/val. lipsă de folosință teren și daune morale) nu au nicio legătură cu o expropriere „abuzivă” ori cu vreun capăt accesoriu la contestarea unui act administrativ (o pretenție rezultată din nefolosirea unui bun imobil proprietatea reclamantei).

Ca atare, a stabilit prima instanță, potrivit dispozițiilor art. 94 din noul Cod de procedură civilă, competența soluționării unei astfel de cereri îi revine Tribunalului Buzău – Secția I-a Civilă, așa încât prin sentința nr. 1612 pronunțată în ședința publică din 19.12.2014, în conformitate cu dispozițiile art. 132 alin 2 Cod pr. civilă coroborat cu art. 23 alin.1 din Legea nr. 255/2010, a fost declinată competența de soluționare a cauzei în favoarea secției a I-a Civilă a Tribunalului Buzău.

Prin sentința civilă nr. 762, pronunțată în ședința publică de la 18 iunie 2015, Tribunalul Buzău - Secția I Civilă a admis excepția de necompetență materială invocată de pârâțul Municipiul Buzău – prin primar și a declinat competența de soluționare a cererii formulate de reclamanta NĂSTASE IOANA NELA, în contradictoriu cu pârâții MUNICIPIUL BUZĂU PRIN PRIMAR și CONSILIUL LOCAL AL MUNICIPIULUI BUZĂU, în favoarea Tribunalului Buzău, Secția – II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal.

S-a constatat ivit conflictul negativ de competență, și s-a înaintat dosarul către Curtea de Apel Ploiești, pentru pronunțarea unui regulator de competență.

Procedând la soluționarea conflictului negativ de competență, Curtea de Apel Ploiești, prin sentința civilă nr. 59 CC, pronunțată în ședința publică din data de 22.07.2015, a stabilit competența materială de soluționare a cauzei, în favoarea Secției I Civile a Tribunalului Buzău.

Curtea a arătat că obiectul litigiului dedus judecății, declanșat de reclamanta N.I.N., constă în repararea pagubei cauzate prin exproprierea „abuzivă” a terenului proprietatea sa, pentru cauză de utilitate publică, temeiul de drept invocat fiind Legea nr. 255/2010 (astfel cum a fost precizată acțiunea la data de 2.04.2015).

Conform art. 23 din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, cererile pentru stabilirea dreptului la despăgubire pentru expropriere și a cuantumului acesteia sunt de competența instanței de drept comun, respectiv, a tribunalului, Secția I Civilă, potrivit art. 95 pct. 1 Cod pr. civilă.

Pe de altă parte, art. 123 Cod pr. civilă reglementează un caz de prorogare legală a competenței, în sensul că instanța competentă a soluționa o cerere principală devine competentă a soluționa și cererile accesorii, adiționale și incidentale, a arătat Curtea.

În acest context, Curtea a apreciat că, competența materială de soluționare a cauzei revine Secției I Civile a Tribunalului Buzău, nefiind incidente, pentru considerentele arătate în precedent, dispozițiile art. 8 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

Cauza a fost reînregistrată la Tribunalul Buzău, Secția I Civilă, sub nr. X/114/2015, la data de 01.09.2015.

La termenul de judecată din data de 26.11.2015, instanța a dispus introducerea în cauză, în calitate de pârât, a Ministerului Transporturilor și Infrastructurii prin C.N.A.D.N.R. SA.

În termenul legal, acest pârât a formulat întâmpinare, prin care a invocat excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei N.I.N., întrucât terenul în suprafața de 1157 m.p. a făcut obiectul schimbului cu un teren în suprafața de 1.900 m.p., astfel cum rezultă din HCL nr.116/26.07.2012 a Municipiului Buzău și din contractul de schimb nr. .../19.11.2013, autentificat de către BNP Filip și Asociații.

În conformitate cu dispozițiile art.6 din Codul civil, pârâtul a invocat și excepția neretroactivității legii civile, respectiv, a Legii nr. 255/2010 cu completările și modificările ulterioare, întrucât la momentul actual (anul 2015), reclamanta nu mai este proprietara terenului în suprafața de 1157 m.p.

De asemenea, a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive a Statului Roman – prin administrator C.N.A.D.N.R. S.A. — D.R.D.P. București, întrucât terenul în suprafața de 1157 m.p., la momentul execuției lucrării (anul 20012 „Reabilitare DN2 km 55 +800 — 152+500, Pasaj km 107 + 297) se afla în domeniul public al municipiului Buzău, astfel cum rezultă din adresa nr. 19925/15.09.2000 a Consiliului Local al municipiului Buzău (cu referire la Hotărârea nr.117/1999 a Consiliului Local al municipiului Buzău, pentru eliberarea certificatului de urbanism nr. X/09.11.2000, în baza căruia a fost eliberată autorizația de construire nr. Y/15.08.2001) și din planul de situație al lucrării, avizat spre neschimbare de către Consiliul Județean Buzău, cu nr. Z/30.07.2001.

Referitor la suprafața de 8843 m.p., prin întâmpinarea formulată a fost invocată excepția netimbrării acțiunii, în conformitate cu prevederile art. 33 și 55 din O.U.G. nr. 80/2013, susținându-se că nu a fost indicat documentul care atestă îndeplinirea acestei cerințe legale pentru soluționarea cauzei.

În conformitate cu dispozițiile art. 2500 și art. 2517 din noul Cod Civil, pârâtul a invocat și excepția prescripției dreptului de a solicita plata lipsei de folosință (despăgubiri), întrucât s-a îndeplinit termenul general de prescripție de trei ani, raportat la data acțiunii, respectiv nu se pot acorda despăgubiri pentru lipsa de folosință a suprafeței de 8843 mp., în perioada 2000 – 2008.

Față de temeiul de drept pe care se întemeiază acțiunea, Legea nr. 554/2004, în conformitate cu dispozițiile art. 7 și 8 din Legea nr. 554/2004 actualizată, a fost invocată excepția privind neîndeplinirea procedurii prealabile de către reclamantă, pârâtul susținând că aceasta s-a adresat direct instanței de judecată, fără să solicite în scris C.N.A.D.N.R. S.A. – D.R.D.P. București,

informații cu privire la stadiul emiterii hotărârii de stabilire a despăgubirilor pentru terenul în suprafață de 1157 m.p. și realizarea accesului la proprietatea în suprafață de 8843 m.p.

Totodată, pârâtul a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive a Statului Roman – prin administrator C.N.A.D.N.R. S.A. – D.R.D.P. București de a acorda despăgubiri pentru lipsa de folosință a suprafeței de 8843 m.p., în perioada 2000- 2008, deoarece din planul de amplasament cu nr. cadastral 5675 al suprafeței de 8843 m.p. trebuia să rezulte accesul la imobilul cu nr. cadastral 5675, categoria de teren sau, după caz, servituțile constituite în folosul imobilului cu nr. 5675, ținând seama de prevederile regulamentului de avizare, recepție, înscriere în evidențele de cadastru și carte funciară la momentul avizării, astfel cum se prevede în lit. e a art. 10 din Ordinul nr.700/2014 al ANCPI.

Referitor la practica judiciară invocată de către reclamantă, respectiv, decizia civilă nr. 1884/2013 pronunțată în dosarul nr. 2044/3/2009 de către Înalta Curte de Casație și Justiție, pârâtul a susținut că situația de fapt și de drept nu are legătură cu cauza de față, întrucât, în dosarul nr. 2044/3/2009 instanța de fond a constatat că proprietarul a refuzat amplasamentul propus spre schimb și s-a demarat procedura de expropriere, ori în cauza de față, reclamanta a fost de acord cu schimbul de teren afectat de realizarea lucrării de referință „Reabilitare DN2 km 55 + 800 – 152+500, Pasaj km 107 + 297”.

Față de aspectele invocate, s-a solicitat, în principal, admiterea excepțiilor invocate, iar pe fond, respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 205 și următoarele din noul Cod de procedură civilă.

La termenul de judecată din data de 18.05.2016, instanța a respins excepțiile lipsei calității procesuale active a reclamantei și a lipsei calității procesuale pasive invocate de Ministerul Transporturilor și Infrastructurii prin întâmpinare, a menținut măsura prorogării privind celelalte excepții invocate de același pârât, dispusă de instanță la termenul din 28.01.2016 și a stabilit termen pentru continuarea judecării la 23.06.2016, pentru când au fost citate părțile, motivele de fapt și de drept care au stat la baza pronunțării fiind expuse pe larg în încheierea pronunțată, atașată la filele 104-106 dosar.

Referitor la excepția de netimbrare a acțiunii, respectiv la excepția privind neîndeplinirea procedurii prealabile, tribunalul a apreciat că raportat la obiectul cererii, astfel cum a fost calificat de Curtea de Apel Ploiești cu ocazia soluționării conflictului negativ de competență și având în vedere și dispozițiile art. 23 alin. 1 din Legea nr. 255 din data de 14 decembrie 2010, privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, se impune respingerea acestora ca neîntemeiate.

În ceea ce privește excepția privind lipsa de interes a reclamantei în promovarea acțiunii, judecătorul fondului a apreciat, de asemenea, că este neîntemeiată, motivat de faptul că așa cum rezultă din petitul cererii, reclamanta a solicitat prin acțiunea precizată obligarea pârâților la plata unor despăgubiri ca urmare a preluării parțiale a terenului proprietatea sa, în vederea realizării lucrărilor privind reabilitarea DN 2 km 55 + 800 km – 152 + 500 Poduri cu patru benzi de circulație, Pasaj km 107 + 297 prin supralărgirea pasajului rutier aferent DN 2 în zona C.F. 2 Buzău – Nehoiu, precum și ca urmare a imposibilității folosirii diferenței de teren datorită blocării accesului la acesta prin amplasarea utilajelor necesare realizării acestei lucrări, astfel că s-a apreciat că poate justifica un interes în promovarea unei astfel de acțiuni.

Cu privire la excepția prescripției dreptului material la acțiune privind capătul de cerere având ca obiect despăgubiri ca urmare a lipsei de folosință a suprafeței de 8843 m.p., aferentă perioadei 2000-2008, precum și a suprafeței de 1157 m.p., aferentă perioadei 2000 – 05.06.2011, invocată de Primarul Mun. B. și C.N.A.D.N.R. SA. instanța de fond a apreciat că este întemeiată.

Astfel, judecătorul fondului a arătat că în conformitate cu dispozițiile art. 1 alin. 1 din Decretul nr. 167/1958, legiuitorul a statuat, cu titlu de principiu, că dreptul la acțiune având un obiect patrimonial se stinge prin prescripție dacă nu a fost exercitat în termenul stabilit în lege, termenul de prescripție fiind de 3 ani (astfel cum se dispune prin art. 3 alin. 1).

Potrivit precizărilor făcute de reclamantă, reglementarea accesului la parcela în suprafață de 8.843 m.p. a fost obținută în cursul anului 2008, prin decizia civilă nr. 217 din data de 02.07.2008 a Tribunalului Buzău, pronunțată în dosarul nr. 2121/200/2007, aceasta susținând că, în

perioada menționată, nu a putut folosi terenul ca urmare a amplasării utilajelor constructorului pe perioada lucrării și a faptului că nu a avut nicio cale de acces la acesta.

Deoarece din actele existente la dosarul cauzei nu a rezultat că prescripția dreptului la acțiune ar fi fost suspendată sau întreruptă, în raport de dispozițiile legale anterior amintite, instanța fondului a constatat că termenul de prescripție a început să curgă cel mai târziu la data de 02.07.2008, data pronunțării deciziei civile nr. 217 din 02.07.2008 a Tribunalului B. și s-a împlinit după 3 ani, respectiv, pe data de 02.07.2011.

Or, din cererea formulată de reclamantă, s-a constatat că aceasta a fost înregistrată la Secția a II-a Civilă la data de 06.06.2014, deci cu încălcarea termenului general de prescripție de trei ani, astfel că sesizarea instanței s-a realizat cu încălcarea termenului procedural stabilit de legiuitor, considerente pentru care a fost admisă excepția prescripției invocată de pârâte, raportat la această suprafață de teren.

În ceea ce privește suprafața de 1.157 m.p, tribunalul a reținut că prin acțiunea formulată, reclamanta a arătat că a adresat o serie de memorii primarului mun. B., începând cu cel înregistrat sub nr. 11388 din data de 9.06.2008, iar în cadrul audienței din 10.09.2008 s-a convenit acoperirea amiabilă a prejudiciului produs din culpa autorității administrative locale, prin atribuirea în proprietate a unei suprafețe de 1.900 m.p. teren intravilan în municipiul B. la DN 10 și amenajarea drumului de acces stabilit prin decizia civilă nr. 217/02.07.2008 a Tribunalului B., cu mijloace tehnice puse la dispoziție de primărie.

Această convenție nu s-a concretizat întru totul, fiind efectuat doar schimbul de terenuri prin contractul de schimb între aceasta și Municipiul B., autentificat de birou notarial.

Astfel, reclamanta a apreciat că terenul proprietatea sa este ocupat de supralărgirea pasajului rutier aferent DN 2 în zona C.F Buzău – Nehoiu, fiind victima unei exproprieri abuzive ca urmare a atestării acestuia ca aparținând domeniului public al Municipiului Buzău, conform avizului Consiliului Local al municipiului Buzău nr. .../15.09.2000 și H.C.L. nr. 117/1999.

Cu privire la prejudiciul cauzat de pârâți, referitor la această suprafață de teren s-a susținut că se compune din prejudiciul material produs prin pierderea proprietății asupra parcelei 1 A în suprafață de 1.157 m.p., pentru perioada 2000-2013, apreciat la suma de 85.785 Euro (1 Euro/m.p/an); din suma de 3.254 lei, reprezentând cheltuielile ocazionate de schimbul de teren; din suma de 10.000 euro prejudiciu moral, produs prin tergiversarea rezolvării acestei situații (s-a afirmat că reclamanta a fost nevoită să efectueze nenumărate demersuri la diverse autorități, că a fost lipsită de posibilitatea de a beneficia de prevederile legale privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, fiindu-i încălcat dreptul de proprietate, cu consecințe deosebit de grave asupra familiei sale, respectiv asupra stării de sănătate a soțului său N.R., acesta fiind cel care s-a ocupat efectiv de demersurile privind rezolvarea situației terenului).

Examinând excepția prescripției dreptului la acțiune referitoare la această suprafață de teren, Tribunalul a constatat că raportat la dispozițiile legale evocate, este întemeiată pentru perioada 2000 – 05.06.2011, în condițiile în care din actele existente la dosarul cauzei nu a rezultat că prescripția dreptului la acțiune ar fi fost suspendată sau întreruptă, în raport de dispozițiile legale analizate, astfel că termenul de prescripție a început să curgă cel mai târziu la data de 10.09.2008, când potrivit precizărilor reclamantei, în cadrul audienței avute s-a convenit acoperirea amiabilă a prejudiciului și s-a împlinit după 3 ani, respectiv pe data de 10.09.2011.

Or, din cererea formulată de reclamantă, a arătat tribunalul, se constată că aceasta a fost înregistrată la Secția a II-a Civilă la data de 06.06.2014, deci cu încălcarea termenului general de prescripție de trei ani, astfel că sesizarea instanței s-a realizat cu încălcarea termenului procedural definit de legiuitor, considerente pentru care a fost admisă excepția prescripției invocată de pârâte, raportat la această suprafață de teren, pentru perioada 2000 – 05.06.2011.

Cu privire la fondul cauzei, instanța de fond a reținut în fapt, următoarele:

Potrivit certificatului de moștenitor nr. 79 din data de 05.06.2003, emis de BNP Șerbănescu Corina-Luminița, în calitate de moștenitoare a defunctului N.I. reclamanta este proprietara suprafeței totală de 10.000 m.p., teren împărțit de un canal în două parcele, așa cum a rezultat din documentația cadastrală tehnică, respectiv, parcela 1A în suprafață de 1157 m.p. și 2 A în suprafață de 8.843 m.p, teren înscris în cartea funciară a localității Buzău.

Ca urmare a lucrărilor privind reabilitarea DN 2 km 55 + 800 km – 152 + 500 Poduri cu patru benzi de circulație, Pasaj km 107 + 297, prin supralărgirea pasajului rutier aferent DN 2 în

zona C.F. 2 Buzău-Nehoiu, terenul i-a fost ocupat în totalitate, acesta fiind menționat ca aparținând domeniului public al municipiului Buzău, conform avizului Consiliului Local al Municipiului Buzău nr. 19925/15.09.2000 și H.C.L. nr. 117/1999.

În urma demersurilor făcute de reclamantă a fost emisă de către Consiliul Local Buzău, Hotărârea nr. 116/26.07.2012, prin care se aprobă schimbul de terenuri proprietate privată libere de sarcini între municipiul Buzău și reclamantă, hotărâre în baza căreia, la data de 19.11.2013, reclamanta încheie cu municipiul Buzău contractul de schimb autentificat de B.N. „Filip și Asociații”, prin care municipiul Buzău transmite în deplină proprietate și posesie reclamantei, ca bun propriu, suprafața de 1148 m.p. teren arabil situat în intravilanul municipiului Buzău, tarlăua 19, județul Buzău, având nr. cadastral 61954, înscris în cartea funciară nr. ... a localității Buzău, evaluată la data de 08.04.2012 la suma de 12.400 Euro, în schimbul suprafeței de 1157 m.p. teren arabil extravilan, situat în tarlăua 25, parcela 167, înscris în cartea funciară la nr. 62115 (nr. C.F. vechi 12260) a localității Buzău cu nr. cadastral 5674, teren care va fi înscris în cartea funciară a Mun. Buzău și în evidențele proprii ca bun aflat în domeniul public al mun. Buzău.

Din contract a rezultat că anterior autentificării, municipiul Buzău a primit suma de 300 Euro, echivalentul a 1310,04 lei, reprezentând diferența evaluării terenurilor, terenul transmis de reclamantă fiind evaluat la data de 08.04.2012 la suma de 12100 Euro, precum și faptul că părțile sunt de acord cu evaluarea făcută și că nu mai au nicio pretenție de nicio natură unii împotriva celorlalți și sunt întru totul de acord cu cuprinsul contractului încheiat.

Mai mult, părțile au stipulat în contract că impozitul asupra venitului realizat din transferul proprietății imobiliare se plătește de coschimbașa N.I.N., în condițiile Codului fiscal, municipiul Buzău fiind scutit de impozit, iar cheltuielile ocazionate de încheierea contractului, precum și cheltuielile de intabulare a dreptului de proprietate, sunt suportate de fiecare parte contractantă în mod corespunzător cu terenul primit, conform H.C.L. nr. 116/2012 emisă de Consiliul Local al municipiului Buzău.

Tribunalul a menționat că nici contractul de schimb și nici H.C.L. nr. 116/2012 emisă de Consiliul Local al municipiului Buzău nu au fost contestate de reclamantă în instanța civilă și respectiv, în contencios administrativ, astfel că acestea își produc efecte cu privire la tranzacția intervenită între părțile contractante, condiții în care solicitarea reclamantei de obligare a pârâtului Municipiul Buzău la plata sumei de 3.254 lei, reprezentând cheltuielile ocazionate de schimbul de teren, s-a impus a fi respinsă.

Referitor la obligarea pârâților la plata lipsei de folosință asupra acestui teren, precum și la plata sumei de 10.000 Euro, prejudiciu moral, tribunalul a motivat că din probele administrate, respectiv actele medicale atașate, a rezultat că acestea sunt date 19.03.2007, 23.03.2007, 21.06.2007 și respectiv, 13.07.2007, iar potrivit declarației martorului audiat, reclamanta a folosit parțial terenul în perioada 2002-2005, după care nu l-a mai cultivat deoarece necesita asigurarea pazei culturilor, respectiv împrejmuire, împrejurare în care instanța de fond a apreciat că reclamanta nu a făcut dovada existenței unui prejudiciu material sau moral în perioada de referință 05.06.2011– 2013, respectiv a unei eventuale legături de cauzalitate între fapta culpabilă a celor doi pârâți și prejudiciul pretins.

Totodată, instanța de fond a apreciat că atât timp cât prin contractul de schimb încheiat s-a convenit că părțile contractante nu mai au nicio pretenție legată de terenul ce a făcut obiectul schimbului, se impune respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

Împotriva sentinței a declarat apel reclamanta N.I.N., în termenul legal reglementat de art. 468 alin 1 din noul Cod de procedură civilă, criticând-o ca nelegală și netemeinică.

A susținut apelanta că prescripția dreptului la acțiune în repararea pagubei pricinuite prin fapta ilicită nu începe să curgă de la data când s-a produs paguba, ci numai de la data când victima a cunoscut atât paguba, cât și pe cel care răspunde de ea. Se impune astfel, a învederat apelanta, verificarea, de către instanța de judecată, a datei la care s-a născut dreptul subiectiv la reparație și dreptul la acțiune în răspundere civilă și a datei de la care se poate exercita acest drept, exercițiu ce depinde de cunoașterea de către cel vătămat a aceluia minim de elemente pentru a putea acționa, distinct pentru cele două petite de acțiune – obligarea la daune materiale și obligarea la daune morale.

A apreciat apelanta că în cauză este vorba de un „bun actual”, în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la C.E.D.O., iar prima condiție impusă de jurisprudența C.E.D.O. este ca

privarea de proprietate să fie prevăzută de lege, în absența parcurgerii etapelor procedurale reglementate de Legea nr. 33/1994, Legea nr. 198/2004, chiar dacă autoritățile române justifică un scop de interes public pentru privarea de proprietate.

Din această perspectivă, prezenta cauză este similară ca situație de fapt cu hotărârea *Burghilea c. României* din 27 ianuarie 2009, precum și cu hotărârea *Vergu c. României* din 11 ianuarie 2011, în care instanța europeană a constatat că în absența unui transfer de proprietate amiabil în virtutea art. 4 din Legea nr. 33/1994 sau a parcurgerii de către pârâtă a procedurii reglementate de Legea nr. 33/1994, procedură transparentă și fără excepție, judiciară, ocuparea în mod irevocabil a terenului reclamantului s-a făcut fără a i se plăti în prealabil despăgubiri.

Astfel, a apreciat apelanta, pentru a menține echilibrul rezonabil între interesul public reprezentat de construirea pasajului rutier și dreptul individual de proprietate asupra suprafeței de teren ocupată în mod abuziv și pentru a nu fi pusă în situația de a suporta o sarcină specială și exorbitantă, se impune obligarea pârâților la acordarea unei despăgubiri proporționale cu valoarea reală a terenului, astfel cum impune art. 26 din Legea nr. 33/1994.

Cu privire la excepția prescripției, a solicitat apelanta respingerea acesteia, motivat de faptul că prescripțiile extinctive începute și împlinite sub imperiul reglementării anterioare nu sunt supuse dispozițiilor legii noi, deoarece ele reprezintă situații juridice trecute.

Mai mult, art. 6 alin. 4 Cod civil și art. 201 din Legea nr. 71/2011 stabilesc că și prescripțiile extinctive (precum și decăderile și uzucapiunile) începute și neîmplinite la data intrării în vigoare a legii noi, sunt în întregime supuse dispozițiilor legale care le-au instituit.

Prin urmare, legea aplicabilă prescripției extinctive, sub toate aspectele (început, termen, suspendare, întrerupere, repunere în termen, efecte) este legea în vigoare la data la care prescripția a început să curgă.

În speța de față, a învederat apelanta, se reține aplicabilitatea dispozițiilor art. 16 lit. a din Decretul-Lege nr. 167/1954, potrivit cărora prescripția se întrerupe prin recunoașterea dreptului a cărui acțiune se prescrie, făcută de cel în folosul căruia curge prescripția.

Recunoașterea în cazul de față este reprezentată de schimbul de terenuri realizat prin contractul de schimb încheiat între apelantă și municipiul Buzău, autentificat sub nr. din data de 19.11.1013 la B.N. „Filip și Asociații”.

Astfel, acest schimb poate primi eficiență și sub aspectul recunoașterii culpei pârâtelor privind această expropriere abuzivă, fiind aplicabile dispozițiile art. 16 alin. 1 lit. a și 17 din Decretul nr. 167 din 21 aprilie 1958 privitor la prescripția extintivă, momentul de la care începe să curgă o nouă prescripție fiind data autentificării contractului de schimb, respectiv 19.11.1013 și față de care, cererea privind despăgubirile este formulată în termen.

S-a solicitat admiterea apelului, „anularea” sentinței și pe fond, admiterea cererii așa cum a fost formulată.

În drept, apelul a fost întemeiat pe dispozițiile art. 466-482 din noul Cod de procedură civilă.

Intimatul-pârât Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, prin Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România SA a depus întâmpinare, conform dispozițiilor art. 471 al 5 din noul Cod de procedură civilă, prin care a solicitat respingerea apelului.

În esență, intimatul a apreciat că instanța de fond a admis în mod corect excepția prescripției dreptului material la acțiune pentru cele două terenuri, aferente perioadelor 2000-2008 și 2000-05.06.2011 și a respins în mod corect solicitarea referitoare la plata despăgubirilor pentru lipsa de folosință a suprafeței de 1157 mp.

Intimații-pârâți Consiliul Local al Municipiului Buzău și Municipiul Buzău – prin primar au depus, la rândul lor, întâmpinare, conform dispozițiilor art. 471 al 5 din noul Cod de procedură civilă, prin care au solicitat respingerea apelului ca nefondat, reiterând apărările formulate la instanța de fond.

Examinând sentința atacată prin prisma criticilor formulate, în raport de dispozițiile art. 478 din noul Cod de procedură civilă și ale art. 479 alin. 1 teza I din noul Cod de procedură civilă, Curtea a apreciat ca nefondat apelul declarat, pentru următoarele considerente:

Cu titlu preliminar, Curtea a subliniat că în speță se aplică termenul general de prescripție de 3 ani, prevăzut de dispozițiile art. 3 din Decretul nr. 167/1958, act normativ incident

speței în raport de data începerii termenului de prescripție-anul 2000 pentru ambele pretenții reprezentând lipsa de folosință a celor două terenuri.

Curtea a reamintit, sub acest aspect, că prin decizia nr. 1/2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în procedura recursului în interesul legii, obligatorie pentru instanțe conform art. 517 alin. 4 din noul Cod de procedură civilă, s-a stabilit că prescripțiile extinctive începute anterior datei de 1 octombrie 2011, împlinite ori neîmplinite la acea dată, rămân supuse dispozițiilor art. 18 din Decretul nr. 167/1958 republicat.

În același sens sunt și dispozițiile art. 6 alin. 4 din noul Cod civil, care statuează că „prescripțiile, decăderile și uzucapiunile începute și neîmplinite la data intrării în vigoare a legii noi sunt în întregime supuse dispozițiilor legale care le-au instituit.”

Cu referire la prima critică formulată de către apelantă, prin care s-a susținut că în mod greșit prima instanță a admis excepția prescripției extinctive a dreptului material la acțiune pentru pretențiile vizând lipsa de folosință a suprafețelor de 8843 m.p., aferente perioadei 2000 – 2008, respectiv a celei de 1157 m.p., pentru perioada 2000 – 5.06.2011, Curtea a constatat că este nefondată, soluția instanței de fond de admitere a excepției fiind validată de instanța de control judiciar.

Astfel, a arătat Curtea, pentru ambele suprafețe de teren, apelanta a precizat că pretențiile deduse judecății, anterior amintite, sunt întemeiate pe răspunderea pentru paguba cauzată prin fapta ilicită, context în care a apreciat că prescripția dreptului material la acțiune începe să curgă, conform art. 8 din Decretul nr. 167/1958, de la data când păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască paguba și pe cel care răspunde de ea.

Curtea a subliniat că potrivit doctrinei, caracteristica acestei reguli speciale de determinare a începutului prescripției extinctive constă în stabilirea a două momente alternative de la care prescripția începe să curgă și anume, pe de o parte, momentul subiectiv al cunoașterii pagubei și a celui care răspunde de ea (moment care poate fi stabilit prin orice mijloc de probă, propus fie de către reclamant, fie de către pârâtul care pretinde că a operat prescripția extintivă), iar pe de altă parte, momentul obiectiv (care urmează a fi determinat de instanță) al datei la care păgubitul putea ori trebuia să cunoască aceste elemente.

Examinând considerentele sentinței apelate, Curtea a reținut că în ceea ce privește pretențiile aferente perioadei 2000 – 2008, pentru suprafața de 8843 m.p., prima instanță a stabilit că data de începere a termenului de prescripție extintivă a fost 02.07.2008, data pronunțării deciziei civile nr. 217/2.07.2008 a Tribunalului Buzău, prin care reclamanta a obținut un drept de servitute de trecere pe un teren învecinat, pentru a avea, astfel, acces la parcela de 8843 m.p.

Prin urmare, acesta a fost momentul obiectiv stabilit de instanța de fond, ca fiind cel de la care a început să curgă termenul prescripției extinctive, care s-a împlinit, în acest context, la data de 2.07.2011 (după 3 ani), deci anterior înregistrării pe rolul Tribunalului Buzău, a acțiunii prezente – 06.06.2014.

În ceea ce privește pretențiile aferente perioadei 2000 – 5.06.2011, reprezentând lipsa de folosință pentru terenul de 1157 m.p., judecătorul fondului a stabilit ca moment obiectiv pentru începerea termenului de prescripție, data de 10.09.2008 (data la care, conform precizărilor reclamantei, s-a convenit cu autoritatea administrativ locală „acoperirea amiabilă a prejudiciului”, prin atribuirea în proprietate a unui teren intravilan de 1900 m.p. și amenajarea drumului de acces stabilit prin decizia civilă nr. 217/2008 a Tribunalului Buzău).

În acest context, prima instanță a stabilit că data împlinirii termenului de prescripție de 3 ani a fost cea de 10.09.2011, deci și în acest caz, anterior înregistrării prezentei acțiuni (06.06.2014).

Examinând motivele de apel, s-a constatat că în cazul ambelor termene de prescripție, apelanta a înțeles să critice soluția Tribunalului Buzău pentru faptul că judecătorul fondului ar fi ignorat existența cazului de întrerupere a termenului de prescripție, reglementat de art. 16 lit. a din Decretul nr. 167/1958, reprezentat, în speță, de schimbul de terenuri încheiat prin contractul nr. 3039/2013.

Curtea a reamintit că potrivit dispozițiilor art. 16 lit. a din Decretul nr. 167/1958, „prescripția se întrerupe prin orice recunoaștere a dreptului a cărei acțiune se prescrie, făcută de cel în folosul căruia curge prescripția”.

Ca prim aspect, Curtea a notat că în ceea ce privește pretențiile aferente celor două perioade (corespunzătoare ambelor parcele), formulate în contradictoriu cu intimatul-pârât Ministerul Transporturilor și Infrastructurii, prin C.N.A.D.N.R. SA, actul invocat de către apelantă este lipsit de orice relevanță juridică sub aspectul întreruperii cursului prescripției, întrucât pârâtul menționat nu a avut calitatea de parte semnatară a acestuia, astfel încât nu se pune problema, în ceea ce-l privește, a unei eventuale recunoașteri a dreptului, în sensul celor reglementate de art. 16 lit. a din Decretul nr. 167/1958.

Sub un al doilea aspect, Curtea a arătat că în condițiile în care schimbul de terenuri a vizat suprafața de teren de 1157 m.p., în mod evident, încheierea acestei operațiuni juridice nu prezintă nicio relevanță pentru pretențiile aferente parcelei de 8843 m.p. și cu atât mai puțin, nu poate constitui, pentru aceste pretenții, o cauză de întrerupere a prescripției dreptului material la acțiune.

În ceea ce privește pretențiile aferente parcelei de 1157 m.p., Curtea a notat că raționamentul prezentat de către apelantă prezintă o eroare majoră, întrucât actul asimilat de aceasta unei recunoașteri a dreptului la acțiune, realizată de partea (părțile) adverse și invocat ca o cauză de întrerupere a cursului prescripției, s-a încheiat la data de 19.11.2013 (fila 72 dosar fond), ori în speță, termenul de prescripție pentru pretențiile menționate era împlinit de la data de 10.09.2011.

Curtea a subliniat că pentru a opera întreruperea, este necesar ca motivul de întrerupere să intervină până la momentul împlinirii termenului de prescripție, condiție care în speță, astfel cum s-a menționat în paragraful precedent, nu este îndeplinită.

Apelul a fost apreciat ca nefondat și sub aspectul criticii aduse soluției de respingere a acțiunii, pronunțată de prima instanță pe fondul cauzei.

Curtea a constatat că în mod corect Tribunalul Buzău a stabilit că în cauză nu se pot acorda despăgubiri (materiale și morale) aferente perioadei 05.06.2011 – 2013, pentru terenul de 1157 m.p..

Astfel, în ceea ce privește despăgubirile materiale (inclusiv cheltuielile ocazionate de schimbul de terenuri), Curtea a notat că reclamanta-apelantă nu mai este îndreptățită să formuleze astfel de pretenții, în condițiile în care, prin contractul de schimb autentificat sub nr. 3093/19.11.2013, al cărei semnatară este, s-a convenit expres că părțile contractante nu mai au nicio pretenție legată de terenul ce a făcut obiectul schimbului (paragraful 4, pagina 4 din contract-fila 71 dosar fond).

Referitor la daunele morale pretinse de către apelantă, s-a reținut că, astfel cum în mod corect a constatat și judecătorul primei instanțe, prin probele administrate reclamanta nu a reușit să dovedească existența unui prejudiciu moral, ce ar fi fost aferent perioadei 5.06.2011 – 2013 și de asemenea, nici a unei legături de cauzalitate între faptele pretins culpabile ale celor doi pârâți și prejudiciul invocat, estimat de apelantă la suma de 10.000 euro.

Curtea a reținut sub acest aspect, că actele medicale depuse de apelantă, cu privire la starea de sănătate a soțului său, sunt anterioare perioadei de referință (acestea sunt datate 23.03.2007, 21.06.2007, 13.07.2007, 19.03.2007 – filele 15 – 18 dosar fond), iar în ceea ce privește depoziția martorului audiat la solicitarea reclamantei, aflată la fila 116 dosar fond, din examinarea acesteia reiese că apelanta a folosit parțial terenul de 1157 m.p. în perioada 2002 – 2005, după care nu l-a mai cultivat, deoarece necesită asigurarea pazei culturilor.

Dată fiind această situație de fapt și de drept, în considerarea argumentelor anterior expuse, Curtea a constatat că apelul declarat de reclamanta N.I.N. este nefondat, context în care a procedat, în temeiul dispozițiilor art. 480 alin. 1 din noul Cod de procedură civilă, la respingerea acestuia ca atare.

Autorul sintezei,
Judecător Andra-Corina Botez

Recalculare pensie. Nefindeplinirea cerințelor prevăzute de dispozițiile legale pentru valorificarea unor venituri, astfel cum sunt prevăzute în adeverințele eliberate, adeverințe utilizate în susținerea cererii de recalculare.

Index tematic: Asigurări sociale

Legislație relevantă:

- art. 127 alin.2, art.124 alin.1 din Normele de aplicare a Legii nr.263/2010, aprobate prin HG nr.257/2011

Rezumatul problemei de drept:

Certificatul în raport de care s-a solicitat recalcularea pensiei conține, de fapt, venituri brute realizate, a căror componentă nu este cunoscută și care diferă de la lună la lună, fiind vorba de venituri obținute de apelantul-reclamant în perioadele arătate, pentru a căror valorificare, astfel cum sunt menționate în cuprinsul adeverinței, nu există temei legal. Nu rezultă sub nicio formă din cuprinsul acestui certificat că în perioadele menționate apelantul-reclamant ar fi obținut venituri în acord global pentru a se pune în discuție aplicarea celor statuate prin decizia nr.19 din data de 17.10.2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, la care a făcut referire apelantul.

De asemenea, emitentul certificatului s-a rezumat la a indica, practic, veniturile brute lunare obținute de apelantul-reclamant, fără a proceda la defalcarea acestora și la menționarea concretă a sporurilor obținute de apelant în perioadele arătate și a temeiului legal în baza căruia au fost acordate sporurile. Nu este indicat în cuprinsul certificatului vreun temei de drept al obținerii acestor sume brute, certificatul necuprinzând rubrici separate privind sporuri, denumirea acestora, procentul sau suma acordată, perioada în care a fost primit sporul și temeiul în baza căruia s-a acordat. Or, potrivit art. 127 alin.2 din Normele de aplicare a Legii nr.263/2010, aprobate prin HG nr.257/2011, adeverințele prin care se dovedesc sporurile trebuie să cuprindă, obligatoriu, printre altele, și denumirea sporurilor, procentul sau suma acordată, perioada pentru care s-a primit sporul și temeiul legal în baza căruia s-a acordat.

Identificare :

Curtea de Apel Ploiești , Secția I Civilă

Decizia nr.1349 din 12 iunie 2017

Prin sentința civilă nr.300 din 21.02.2017, Tribunalul Dâmbovița a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtului SJAND și a respins cererea în contradictoriu cu acest pârât ca fiind formulată împotriva unei persoane lipsite de calitate procesuală. Prin aceeași sentință a fost respinsă ca nefondată acțiunea formulată de reclamantul ... în contradictoriu cu pârâta CJPD.

S-a reținut de către prima instanță că reclamantul a chemat în judecată pe pârâții indicați solicitând instanței ca prin hotărârea ce va pronunța pârâta CJPD să fie obligată la valorificarea certificatului C/145/25.11.2013 eliberat de Serviciul Județean al Arhivelor Naționale Dâmbovița, respectiv la revizuirea și recalcularea pensiei în concordanță cu salariile brute realizate pe perioada august 1974- decembrie 1992, pentru care s-au achitat contribuțiile la bugetul asigurărilor sociale de stat din care se plăteau pensiile.

În motivarea cererii, reclamantul a arătat că a solicitat casei județene de pensii recalcularea pensiei prin valorificarea certificatului sus-menționat, cuprinzând salariile brute realizate la fosta SC SARO SA Târgoviște pentru perioada indicată, pentru care s-au achitat contribuțiile sociale de stat, iar pârâta nu a valorificat acest certificat.

S-a mai susținut că fostul angajator este radiat din Registrul Comerțului, în urma insolvenței și lichidării patrimoniului, arhiva fiind preluată de către Serviciul Județean Dâmbovița al Arhivelor Naționale, care nu are nicio vină în prezentarea certificatului așa cum este eliberat, datele fiind preluate din documentele primare privind pe fostul angajator.

În perioada menționată, a învederat reclamantul, a fost angajat cu contract de muncă pe perioadă nedeterminată, iar pentru munca efectuată la fostul angajator, acesta a achitat CAS-ul corespunzător la bugetul asigurărilor de stat din care se plăteau pensiile.

Reclamantul a invocat decizia nr. 19 din 17.10.2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, dată în interesul legii, precum și jurisprudența CEDO. De asemenea, s-au invocat principiile imprescriptibilității și incesibilității, contributivității și egalității, prevăzute de Legea nr.263/2010.

Pârâtul SJAND a depus întâmpinare, prin care a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive, iar pe fond, a cerut respingerea cererii ca neîntemeiată.

Prin sentința civilă nr.300 din 21.02.2017, Tribunalul Dâmbovița a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtului SJAND și a respins cererea în contradictoriu cu acest pârât ca fiind formulată împotriva unei persoane lipsite de calitate procesuală. Prin aceeași sentință a fost respinsă ca nefondată acțiunea formulată în contradictoriu cu pârâta CJP Dâmbovița.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut, cu privire la excepția lipsei calității procesuale pasive invocate de pârâtul SJAND, că este întemeiată, motiv pentru care a admis-o.

Astfel, s-a arătat că reclamantul a solicitat obligarea pârâtei CJP Dâmbovița la valorificarea unui certificat eliberat de pârâtul SJAND, fără a formula vreun capăt de cerere împotriva acestui din urmă pârât, ceea ce îndreptățește constatarea că pârâtul SJAND nu are calitate procesuală pasivă, impunându-se respingerea cererii formulate împotriva sa ca fiind îndreptată împotriva unei persoane lipsite de calitate procesuală.

Referitor la cererea formulată împotriva pârâtei CJP Dâmbovița, tribunalul a reținut că reclamantul beneficiază de pensie de invaliditate, solicitând valorificarea certificatului nr. C/145 din 25.11.2013 eliberat de Direcția Județeană a Arhivelor Naționale Dâmbovița.

Potrivit dispozițiilor art.124 din HG nr.257/2011 pentru aprobarea Normelor de aplicare a prevederilor Legii nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice „(1) În situația prezentării și a altor acte de vechime în muncă prevăzute de lege, pentru perioadele menționate la art. 16 lit. a) din lege, acestea vor cuprinde obligatoriu cel puțin următoarele elemente: a) denumirea angajatorului; b) datele de identificare a persoanei; c) perioada în care s-a lucrat, cu indicarea datei de începere și de încetare a raportului de muncă; d) menționarea temeiului legal în baza căruia a avut loc încadrarea; e) funcția, meseria sau specialitatea exercitată; f) salariul tarifar de încadrare; g) denumirea sporurilor cu caracter permanent, procentul sau suma acordată; h) perioada în care a primit sporul și temeiul în baza căruia s-a acordat. (2) Actele vor avea număr și dată de înregistrare, ștampila unității emitente, precum și semnătura celui care angajează unitatea sau a persoanei delegate în acest sens de conducerea unității.”

În cauză, tribunalul a constatat că certificatul invocat în cauză se referă doar la salariile brute obținute de reclamant și nu cuprinde salariul tarifar de încadrare, denumirea sporurilor cu caracter permanent, procentul sau suma acordată, perioada în care a primit sporul și temeiul în baza căruia s-a acordat și nici nu se face dovada susținerilor reclamantului în sensul că nu s-au valorificat toate veniturile realizate din muncă și că au fost plătite contribuțiile de asigurări sociale.

A conchis prima instanță că refuzul casei de pensii de a valorifica certificatul mai sus arătat nu poate fi calificat ca nelegal, reclamantul neprezentând o altă adeverință care să îndeplinească cerințele prevăzute de art. 124 din HG nr. 257/2011, motiv pentru care în temeiul art. 153 din Legea nr. 263/2010, tribunalul a respins cererea reclamantului formulată împotriva pârâtei CJP Dâmbovița.

Reclamantul a declarat apel împotriva sentinței primei instanțe, precum și împotriva încheierii din 31.01.2017, prin care s-a respins cererea de admitere a probei cu expertiza contabilă.

S-a susținut, în esență, că hotărârea este în parte nelegală în ceea ce o privește pe pârâta CJP Dâmbovița, fiind încălcate principiile de bază ale sistemului național de pensii, respectiv principiul contributivității; decizia nr.19 din 17.10.2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție (recurs în interesul legii) obligatorie, precum și dreptul la proprietate, interzicerea discriminării, prevăzute de art.1, 14, 17 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului (CEDO); art.1 din Protocolul 1; art.1 din Protocolul 12 la CEDO, dispoziții ce au prioritate față de reglementările naționale.

S-a arătat că în carnetul de muncă sunt înscrise (numai) salariile tarifare, pensia fiind calculată pe baza salariilor tarifare, iar salariile tarifare lunare sunt prezentate chiar de casa de pensii prin buletinul de calcul privind acordarea pensiei de invaliditate și date privitoare la activitatea în muncă, în care sunt arătate clar, defalcat și separat pe luni atât salariile tarifare, cât și sporurile de care a beneficiat apelantul-reclamant, respectiv de noapte, de vechime pe fiecare lună.

A apreciat apelantul că susținerile în sensul că în certificat nu se detaliază ce sume sunt incluse în salariile brute menționate sau dacă aceste sporuri au fost incluse sau nu în salariul

(venitul) brut realizat, impuneau, obligatoriu, efectuarea unei expertize contabile care să lămurească aceste aspecte, învederându-se că certificatul eliberat de Serviciul Județean Dâmbovița al Arhivelor Naționale este întocmit pe baza documentelor primare financiar - salariale state de plată, conform Legii nr.16/1996.

În ceea ce privește susținerea în sensul că nu există teme legal pentru valorificarea salariului realizat efectiv, apelantul a arătat că instanța de fond în fapt nu recunoaște dispozițiile Legii nr.263/2010 și decizia nr.19 din 17 octombrie 2011 (recurs în interesul legii), publicată în Monitorul Oficial nr.824/22.11.2011, obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial, la ale cărei considerente s-a făcut trimitere.

S-a mai învederat de către apelant că pentru munca efectuată în cadrul sistemului de retribuire în acord global la fostul angajator, acesta i-a achitat integral salariul (câștigul brut realizat) corespunzător muncii efectuate efectiv și a achitat CAS-ul legal la stat, făcându-se referire și la anumite dispoziții ale Decretului nr.389/1972 privitor la contribuția pentru asigurări sociale.

Apelantul a considerat că se impune efectuarea unei expertize contabile, așa cum a procedat Curtea de Apel Ploiești într-un alt dosar, ce a fost indicat, într-o cauză similară cu cererea apelantului, arătându-se că în cauza respectivă, în urma expertizei de specialitate, Curtea de Apel Ploiești, prin decizia menționată, a admis apelul și a schimbat în tot sentința, admitând acțiunea prin recalcularea pensiei prin valorificarea salariilor brute, dar fără sporuri, adică scăderea din salariul brut a sporurilor pe care CJP Dâmbovița le valorificase conform buletinului de calcul.

Prin decizia civilă nr.1349 din 12.06.2017, Curtea de Apel Ploiești a respins ca nefondat apelul declarat de reclamant ... împotriva încheierii din data de 31.01.2017 și a sentinței civile nr. 300/21.02.2017 pronunțate de Tribunalul Dâmbovița.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de control judiciar a reținut că în conformitate cu disp.art.107 alin.3 din Legea nr.263/2010 privind sistemul unitar de pensii, pensia poate fi recalculată prin adăugarea veniturilor și/sau a stagiilor de cotizare, prevăzute de lege, nevalorificate la stabilirea acesteia.

S-a arătat că prin cererea înregistrată la CJP Dâmbovița la data de 29.08.2016, apelantul-reclamant a solicitat recalcularea drepturilor sale de pensie conform certificatului nr.C/145/25.11.2013 eliberat de Serviciul Județean Dâmbovița al Arhivelor Naționale.

S-a mai reținut că la art. 125 din Normele de aplicare a Legii nr.263/2010, aprobate prin HG nr.257/2011, se prevede în mod expres că angajatorii sau orice alți deținători de arhive sunt direct răspunzători, în condițiile legii, de legalitatea, exactitatea și corectitudinea datelor, elementelor și informațiilor pe care le înscriu, în baza documentelor deținute, în adeverințele pe care le eliberează în vederea stabilirii, recalculării sau revizuirii drepturilor de pensie, în cazul de față, certificatul în discuție, de care se prevalează apelantul-reclamant, fiind eliberat de deținătorul de arhive.

Prin decizia nr.19 din data de 17.10.2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.824 din data de 22.11.2011, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și a stabilit, în interpretarea dispozițiilor art. 2 lit. e, art. 78 și art. 164 alin. 1 și 2 din Legea [nr. 19/2000](#) privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale și ale art. 1 și 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului [nr. 4/2005](#) privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat, că: formele de retribuire obținute în acord global, prevăzute de art. 12 alin. 1 lit. a din Legea retribuirii după cantitatea și calitatea muncii [nr. 57/1974](#), vor fi luate în considerare la stabilirea și recalcularea pensiilor din sistemul public, dacă au fost incluse în salariul brut și, pentru acestea, s-a plătit contribuția de asigurări sociale la sistemul public de pensii.

Pentru argumentele pe larg expuse în cuprinsul deciziei sus-menționate, date în interesul legii, s-a concluzionat de către Înalta Curte de Casație și Justiție că neluarea în considerare a unor sume care au constituit baza de calcul al contribuției de asigurări sociale echivalează cu o încălcare a principiului contributivității, având drept finalitate nerealizarea scopului avut în vedere de legiuitor și crearea unei discriminări între persoanele care au realizat stagii de cotizare anterior și ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 19/2000. Astfel, s-a stabilit că în condițiile în care se constată de către instanțele investite cu cereri de recalculare a pensiilor că pentru sumele salariale, reprezentând venituri suplimentare pentru munca în acord, angajatorul a plătit contribuția de

asigurări sociale la sistemul public de pensii, că aceste drepturi salariale suplimentare au fost incluse în salariul de bază brut, că bugetul asigurărilor sociale a fost alimentat cu contribuția de asigurări sociale plătită de către angajator, aferentă veniturilor salariale suplimentare obținute de către salariați, este firesc ca o parte din această contribuție să revină foștilor salariați, în prezent pensionați și să fie avută în vedere la recalcularea drepturilor de pensie, conform Legii nr. 19/2000 și Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2005.

Decizia nr.19 din data de 17.10.2011 este obligatorie pentru instanțe cu privire la problema de drept rezolvată, potrivit art. 330⁷ alin. 4 din Codul de procedură civilă, în forma în vigoare la momentul pronunțării respectivei decizii, adică de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Chiar dacă de la data de 01.01.2011 a intrat în vigoare Legea nr.263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare, adoptându-se ulterior și Norme de aplicare a prevederilor acestei legi, dispozițiile legale cuprinse în Legea [nr. 19/2000](#) privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale și în OUG [nr. 4/2005](#) privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat, avute în vedere de Înalta Curte de Casație și Justiție la pronunțarea deciziei în interesul legii nr.19 din data de 17.10.2011, au fost reluate, din punct de vedere al conținutului, de Legea nr. 263/2010, cu modificările și completările ulterioare (art.2 lit.c., art. 165) și de HG nr. 257/2011 pentru aprobarea Normelor de aplicare a prevederilor Legii nr. 263/2010 (Anexa 15 pct. VI), astfel încât, pentru identitate de rațiune, cele statuate prin decizia în interesul legii nr.19 din data de 17.10.2011 sunt aplicabile și deciziilor emise în temeiul Legii nr.263/2010, cu modificările și completările ulterioare.

În cuprinsul certificatului nr. C/145/25.11.2013 eliberat de Serviciul Județean Dâmbovița al Arhivelor Naționale sunt menționate numai salariile brute obținute de apelantul-reclamant pe perioadele expres indicate în respectivul certificat. Nu rezultă însă, sub nicio formă, din cuprinsul acestui certificat, că în perioadele menționate apelantul-reclamant ar fi obținut venituri în acord global pentru a se pune în discuție aplicarea celor statuate prin decizia nr.19 din data de 17.10.2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, la care a făcut referire apelantul și mai mult, era necesar a se face dovada, în măsura în care apelantul-reclamant ar fi obținut venituri în acord global - situație ce nu se regăsește, însă, în cauză - că acestea au fost incluse în venitul brut și pentru acestea s-a plătit contribuția de asigurări sociale la sistemul public de pensii, singura mențiune din finalul certificatului invocat de apelantul-reclamant în pricina de față fiind aceea că „pentru perioada lucrată s-a reținut contribuție.”

Potrivit art.165 alin.1 din Legea nr.263/2010, la determinarea punctajelor lunare, pentru perioadele anterioare datei de 1 aprilie 2001, se utilizează salariile brute sau nete, după caz, în conformitate cu modul de înscriere a acestora în carnetul de muncă, astfel:a) salariile brute, până la data de 1 iulie 1977;b) salariile nete, de la data de 1 iulie 1977 până la data de 1 ianuarie 1991; c)salariile brute, de la data de 1 ianuarie 1991.

De asemenea, conform alin.2 al art.165, la determinarea punctajelor lunare, pe lângă salariile prevăzute la alin. (1) se au în vedere și sporurile cu caracter permanent care, după data de 1 aprilie 1992, au făcut parte din baza de calcul a pensiilor conform legislației anterioare și care sunt înscrise în carnetul de muncă sau sunt dovedite cu adeverințe eliberate de unități, conform legislației în vigoare. La alin.3 al art.165 din Legea nr.263/2010 se arată care este sporul de vechime care se utilizează la stabilirea punctajelor lunare, în funcție de perioadele expres prevăzute la lit. a-b și de vechimea în muncă, iar potrivit alin.4 al art.165, pentru perioadele de după 1 aprilie 1992, sporul de vechime utilizat la stabilirea punctajelor lunare este cel înscris în carnetul de muncă sau în alte acte doveditoare.

De menționat că aceleași dispoziții au existat și în Legea anterioară a pensiilor nr.19/2000, ce a fost în vigoare până la data de 01.01.2011, când a intrat în vigoare Legea nr.263/2010, fiind vorba de disp.art.164 din Legea nr.19/2000.

Totodată, potrivit art. 124 alin.1 din Normele de aplicare a Legii nr.263/2010, aprobate prin HG nr.257/2011, în situația prezentării și a altor acte de vechime în muncă prevăzute de lege, pentru perioadele menționate la art. 16 lit. a) din lege, acestea vor cuprinde obligatoriu cel puțin următoarele elemente: a) denumirea angajatorului; b) datele de identificare a persoanei; c) perioada în care s-a lucrat, cu indicarea datei de începere și de încetare a raportului de muncă; d) menționarea

temeiului legal în baza căruia a avut loc încadrarea; e) funcția, meseria sau specialitatea exercitată; f) salariul tarifar de încadrare; g) denumirea sporurilor cu caracter permanent, procentul sau suma acordată; h) perioada în care a primit sporul și temeiul în baza căruia s-a acordat.

Din cuprinsul dispozițiilor legale sus-menționate, a reținut instanța de apel, rezultă că stabilirea pensiei se face în funcție de salarii (nu venituri), la aceste salarii adăugându-se și sporurile și alte venituri care au făcut parte din baza de calcul a pensiilor conform legislației anterioare și care sunt înscrise în carnetul de muncă sau sunt dovedite cu adeverințe eliberate de unități, conform legislației în vigoare.

Pârâta CJP a arătat prin notele scrise depuse la dosarul de fond, cuprinzând punctul său de vedere cu privire la acțiunea reclamantului, ce s-a solicitat a fi respinsă, că pensia reclamantului a fost stabilită în funcție de salariile înscrise în carnetul de muncă al acestuia, care se prezumă că a fost completat în conformitate cu prevederile legale, făcându-se referire și la dispozițiile art.165 din Legea nr.263/2010.

A mai arătat pârâta că a valorificat și toate sporurile cu caracter permanent ce rezultă din adeverințele depuse de către reclamant, respectiv sporul de vechime și sporul pentru munca prestată în timpul nopții și s-a depus de către pârâta la dosarul de fond și buletinul de calcul privind acordarea pensiei de invaliditate a reclamantului cuprinzând și datele privitoare la activitatea în muncă, din care rezultă sumele contributive reținute pe perioadele în discuție, precum și sporurile avute în vedere la stabilirea pensiei reclamantului.

În măsura în care ar fi vorba de alte venituri suplimentare care ar fi fost obținute de apelantul-reclamant, altele decât acordul global, în raport de care să se fi solicitat recalcularea pensiei, instanța de apel a reținut că prin decizia nr.19/10.12.2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație în recurs în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr.51 din data de 23.01.2013, s-a statuat, în interpretarea și aplicarea prevederilor art. 2 lit. e și art. 164 alin. 2 și 3 din Legea nr.19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale și pct. V din anexa la OUG nr. 4/2005 privind recalcularea pensiilor din sistemul public, provenite din fostul sistem al asigurărilor sociale de stat, că sporurile și alte venituri suplimentare realizate anterior datei de 1 aprilie 2001 vor fi luate în considerare la stabilirea și recalcularea pensiilor din sistemul public dacă au fost incluse în baza de calcul conform legislației anterioare, sunt înregistrate în carnetul de muncă sau în adeverințele eliberate de unități, conform legislației în vigoare, și pentru acestea s-a plătit contribuția de asigurări sociale.

În cuprinsul deciziei sus-menționate, s-a reținut, printre altele, că în privința sporurilor și veniturilor suplimentare utilizate la determinarea punctajelor anuale pentru perioadele anterioare intrării în vigoare a Legii nr. 19/2000, [art. 10](#) din Legea nr. 3/1977 privind pensiile de asigurări sociale de stat și asistență socială, în forma sa inițială, prevedea că baza de calcul al pensiei o constituie retribuția tarifară, iar prin Legea [nr. 49/1992](#) acest text de lege a fost modificat în sensul că la stabilirea drepturilor de pensie erau avute în vedere salariul de bază și o serie de sporuri cu caracter permanent, care nu intraseră anterior în această bază.

S-a mai arătat că ulterior, prin art. 164 din Legea nr. 19/2000, s-a prevăzut că la determinarea punctajelor anuale pentru perioada anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 19/2000, în procedura de stabilire și recalculare a drepturilor de pensie, se iau în calcul salariile brute sau nete, în conformitate cu modul de înregistrare în carnetul de muncă, sporurile care au făcut parte din baza de calcul al pensiilor conform legislației anterioare și sunt înregistrate în carnetul de muncă și sporurile cu caracter permanent care, după data de 1 aprilie 1992, au făcut parte din baza de calcul al pensiilor conform legislației anterioare și care sunt înregistrate în carnetul de muncă sau care sunt dovedite cu adeverințe eliberate de unități, conform legislației în vigoare.

Totodată, s-a arătat că aplicarea principiului contributivității impune luarea în calcul a sporurilor și veniturilor suplimentare utilizate la determinarea punctajelor medii anuale pentru perioade anterioare Legii nr. 19/2000, în măsura în care acestea au făcut parte din baza de calcul al pensiilor, au fost înregistrate în carnetul de muncă sau rezultă din adeverință, conform legislației în vigoare, și s-a plătit contribuția de asigurări sociale.

Și decizia nr.19 din data de 10.12.2012 este obligatorie pentru instanțe cu privire la problema de drept rezolvată, potrivit art. 330⁷ alin. 4 din Codul de procedură civilă, în forma în vigoare la momentul pronunțării respectivei decizii, adică de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I și, pentru aceleași considerente arătate mai sus, cu privire la

aplicarea deciziei nr.19 din data de 17.10.2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, și cele statuate prin decizia în interesul legii nr.19 din data de 10.12.2012 sunt aplicabile și deciziilor emise în temeiul Legii nr.263/2010, cu modificările și completările ulterioare.

Din cuprinsul certificatului în raport de care s-a solicitat recalcularea drepturilor de pensie, nu rezultă însă că apelantul-reclamant ar fi primit anumite sporuri, venituri suplimentare, care sunt acestea, care este cuantumul lor lunar, temeiul legal al acordării acestor sume care să fi fost primite în plus de către apelant, condiție absolut necesară, astfel cum rezultă chiar din dispozitivul deciziei în interesul legii nr.19/10.12.2012 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, ce face referire la adeverințe eliberate de unități, conform legislației în vigoare, privind sporurile sau veniturile suplimentare în discuție (în măsura în care nu sunt înregistrate în carnetul de muncă).

Certificatul nr. C/145/25.11.2013 eliberat de Serviciul Județean Dâmbovița al Arhivelor Naționale nu conține, de fapt, salarii brute în sensul dispozițiilor legale sus-menționate, ci venituri brute realizate, a căror componentă nu este cunoscută și care diferă, astfel cum rezultă din conținutul certificatului, de la lună la lună, fiind vorba de venituri obținute de apelantul-reclamant în perioadele arătate, pentru a căror valorificare, astfel cum sunt menționate în cuprinsul adeverinței, nu există temei legal.

Emitentul certificatului s-a rezumat la a indica, practic, veniturile brute lunare obținute de apelantul-reclamant în perioadele arătate, fără a proceda la defalcarea acestora și la menționarea concretă a sporurilor obținute de apelant în perioadele respective și a temeiului legal în baza căruia au fost acordate sporurile. Nu este indicat în cuprinsul certificatului vreun temei de drept al obținerii acestor sume brute, certificatul necuprinzând rubrici separate privind sporuri, denumirea acestora, procentul sau suma acordată, perioada în care a fost primit sporul și temeiul în baza căruia s-a acordat.

Or, potrivit art. 127 alin.2 din Normele de aplicare a Legii nr.263/2010, aprobate prin HG nr.257/2011, adeverințele prin care se dovedesc sporurile trebuie să cuprindă, obligatoriu, printre altele, și denumirea sporurilor, procentul sau suma acordată, perioada pentru care s-a primit sporul și temeiul legal în baza căruia s-a acordat.

Apelantul-reclamant a invocat principiul contributivității ca argument în susținerea cererii sale, însă, după cum s-a arătat mai sus, singura mențiune din finalul certificatului este aceea că „pentru perioada lucrată s-a reținut contribuție”, mențiune insuficientă și care, având în vedere considerentele expuse pe larg, mai sus, nu poate justifica admiterea acțiunii reclamantului.

Pentru considerentele mai sus-arătate, instanța de apel a conchis că nu se impune nici efectuarea în cauză a unui raport de expertiză contabilă, în sensul celor solicitate de către apelantul-reclamant la prima instanță, solicitare reluată în apel. Astfel, s-a arătat că sarcina interpretării și aplicării dispozițiilor legale revine instanței de judecată, iar raportat la probele cu înscrisuri administrate în cauză și ținând cont de considerentele ce preced, proba cu expertiză contabilă având obiectivele solicitate de apelantul-reclamant, nu se justifică, fiind corectă soluția primei instanțe, care a respins la termenul de judecată din 31.01.2017 proba cu expertiză contabilă cerută de reclamant, ca nefiind utilă în cauză.

Nu poate fi valorificat certificatul eliberat de Serviciul Județean Dâmbovița al Arhivelor Naționale, care este incomplet și care nu este conform dispozițiilor legale în vigoare, astfel că în mod justificat a conchis prima instanță că refuzul casei de pensii de a valorifica acest certificat nu poate fi calificat ca nelegal. Raportat la situația de fapt și de drept din pricina dedusă judecătii și având în vedere cele mai sus reținute, nu se poate concluziona cu privire la încălcarea în cauză a dispozițiilor Convenției Europene a Drepturilor Omului și ale Protocoalelor sale adiționale, invocate de către apelantul-reclamant în cuprinsul motivelor de apel.

Referitor la practica judiciară invocată de apelantul-reclamant, constând într-o decizie de speță, pronunțată de Curtea de Apel Ploiești într-un dosar în care s-a administrat și proba cu expertiză contabilă, s-a arătat de către instanța de apel că în sistemul de drept românesc jurisprudența nu constituie izvor de drept, instanțele judecătorești nefiind ținute de soluțiile pronunțate anterior de alte instanțe. Hotărârile judecătorești au aplicabilitate numai la speță, efectele lor neputând fi extinse la cauze similare cu care instanțele au fost investite. Și intimata-pârâtă a invocat, de altfel, la rândul său, practică judiciară, depunând în acest sens la dosarul de fond o serie de hotărâri judecătorești pronunțate în spețe similare de către Tribunalul Dâmbovița și Curtea de Apel Ploiești.

Pe de altă parte, a reținut Curtea, situația de fapt și de drept din fiecare speță dedusă judecării diferă chiar dacă pricinile respective vizează, cu titlu general, recalcularea pensiei, astfel încât și soluțiile pot diferi, iar decizia de speță invocată de apelant nu poate justifica admiterea apelului în sensul solicitat de acesta.

Față de cele ce preced, Curtea a privit apelul ca nefondat, astfel încât, în temeiul art.480 alin.1 din Codul de procedură civilă l-a respins ca atare, soluția primei instanțe fiind legală și temeinică.

Autorul sintezei
Judecător Vera-Andrea Popescu

Stabilirea cuantumului salariului de bază și al sporurilor grefierilor în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 71/2015

Index tematic: Dreptul muncii

Legislație relevantă:

- dispozițiile Legii nr. 71/2015

Rezumatul problemei de drept:

Potrivit alin. (5¹) al art. 1 din Legea nr. 71/2015 „prin excepție de la prevederile alin. (1) și (2), personalul din aparatul de lucru al Parlamentului și din celelalte instituții și autorități publice, salarizat la același nivel, precum și personalul din cadrul Consiliului Concurenței și al Curții de Conturi, inclusiv personalul prevăzut la art. 5 din aceste instituții, care beneficiază de un cuantum al salariilor de bază și al sporurilor mai mici decât cele stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradație, va fi salarizat la nivelul maxim dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții.”

Identificare :

*Curtea de Apel Ploiești , Secția I Civilă
Decizia nr. 997 din 9 mai 2017*

Prin decizia nr.997 din data de 09 mai 2017 a Curții de Apel Ploiești s-a respins, ca nefondat, apelul formulat de pârâțul Tribunalul B. împotriva sentinței civile nr.pronunțată de Tribunalul D. în contradictoriu cu reclamanții D.L., L.Ș., M.V., toți cu domiciliul ales la Tribunalul B. și cu pârâții M. J., cu sediul înși Curtea de Apel B.

Prin sentința civilă nr. 2198/15 decembrie 2016, pronunțată de Tribunalul D., s-a admis în parte cererea formulată de reclamanții D.L., L.Ș., M.V.

A obligat pârâții să stabilească față de reclamanți un cuantum al salariului de bază și al sporurilor la nivelul maxim acordat personalului în funcții similare cu cele ale reclamanților și la plata diferențelor salariale rezultate, începând cu data de 9.04.2015 și până la data stabilirii drepturilor salariale cu respectarea Legii nr. 71/2015, sumele datorate urmând a fi actualizate cu rata inflației și prin acordarea dobânzilor legale aferente până la data plății efective.

A respins cererea de acordare a cheltuielilor de judecată.

Pentru a pronunța această sentință, judecătorul fondului a reținut următoarea situație de fapt și de drept:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului D., reclamanții au solicitat în contradictoriu cu pârâții Ministerul Finanțelor Publice, Ministerul Justiției, Curtea de Apel B. și Tribunalul B. obligarea pârâțului Ministerul Justiției să stabilească cuantumul salariului de baza al reclamanților în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 71/2015; obligarea pârâtei Curtea de Apel B. să emită decizii și să stabilească cuantumul salariului de baza al reclamanților în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 71/2015; totodată au mai solicitat obligarea pârâților la stabilirea unui cuantum al salariului de bază și al sporurilor la nivelul maxim acordat personalului cu funcții similare cu ale lor

și la plata către aceștia a diferențelor salariale rezultate dintre drepturile salariale stabilite la nivel maxim și cele încasate, începând cu data de 09.04.2015 la zi, sume actualizate cu rata indicelui de inflație la data plății efective. S-a mai solicitat și obligarea pârâților la plata dobânzii legale aferente sumelor datorate de pârâți de la data scadentei la data plății efective și obligarea pârâților la plata cheltuielilor de judecată.

Tribunalul a constatat că reclamanții sunt grefieri în cadrul Tribunalului B., iar la data de 09.04.2015 a intrat în vigoare Legea 71/2015 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, prin care s-a introdus alin. 5¹ al art. 1 din OUG nr. 83/2014 în care se prevede că: „Prin excepție de la prevederile alin. (1) și (2), personalul din aparatul de lucru al Parlamentului și din celelalte instituții și autorități publice, salarizat la același nivel, precum și personalul din cadrul Consiliului Concurenței și al Curții de Conturi, inclusiv personalul prevăzut la art. 5 din aceste instituții, care beneficiază de un quantum al salariilor de bază și al sporurilor mai mici decât cele stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradație, va fi salarizat la nivelul maxim dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții”.

A reținut judecătorul fondului că pârâții au făcut abstracție de existența acestor dispoziții legale și potrivit relațiilor comunicate la dosar, au continuat să îi salarizeze pe reclamanți în baza vechilor ordine de salarizare, angajatorul arătând că nu au fost alocate fondurile necesare de către Ministerul Justiției care este ordonator principal de credite și care, potrivit art. 131 alin. 2 din Legea nr. 304/2004, gestionează bugetul curților de apel și al tribunalelor; că nu au fost emise decizii de încadrare de către Curtea de Apel prin președintele curții de apel, în calitate de ordonator secundar de credite și că Tribunalul B. în calitate de ordonator terțiar de credite, nu are posibilitatea legală de acordare a drepturilor bănești solicitate de reclamanți, în lipsa deciziilor Curții de Apel B. și a fondurilor bănești.

Pârâțul M.J. a arătat prin întâmpinare că nu sunt aplicabile reclamanților dispozițiile art. 1 alin. 5¹ din OUG nr. 83/2014.

Față de aceste apărări, tribunalul a constatat, în ce privește sfera de aplicare a dispozițiilor art. 5 alin. 1, alin. 2 și alin. 5¹ din O.U.G. nr. 83/2014, cu modificările și completările ulterioare, că textul vizează nu doar personalul nou-încadrat, ci și personalul numit/încadrat chiar anterior intrării în vigoare a Legii nr. 71/2015 (aflat în funcție la data intrării în vigoare a legii), deoarece legea nu distinge, precum și personalul promovat în funcții sau în grade/trepte având în vedere următoarele:

În ce privește interpretarea textului alin. 5¹ menționat, tribunalul a reținut că personalul salarizat din fonduri publice inclusiv grefierii beneficiază de uniformizarea salarizării prin acordarea nivelului maxim de salarizare existent în cadrul instanței.

De altfel, această interpretare este dată și prin decizia nr. 23 din 26.09.2016 dată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr.1733/1/2016 prin care s-a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, în dosarul nr. 28.884/3/2015, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile și s-a stabilit că: „În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. 5¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, sintagma „salarizat la același nivel” are în vedere personalul din cadrul aparatului de lucru al Parlamentului, personalul din cadrul Consiliului Concurenței, al Curții de Conturi, precum și din cadrul celorlalte autorități și instituții publice enumerate de art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare și că nivelul de salarizare ce va fi avut în vedere în interpretarea și aplicarea aceleiași norme este cel determinat prin aplicarea prevederilor art. 1 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, în cadrul aceleiași autorități sau instituții publice.

Împotriva sentinței a declarat apel pârâțul Tribunalul B., în termenul legal reglementat de art.468 alin 1 din Codul de procedură civilă, criticând-o ca nelegală și netemeinică.

În dezvoltarea motivelor de apel, a arătat apelantul că prin cererea introductivă de instanță, cerere înregistrată pe rolul Tribunalului D. reclamantele D.L. și altele au chemat în judecată

Ministerul Justiției, Curtea de Apel B., Tribunalul B. și Ministerul Finanțelor Publice, solicitând: obligarea Ministerului Justiției să stabilească quantumul salariului de bază al reclamanților în conformitate cu dispozițiilor Legii nr. 71/2015, obligarea pârâtei Curtea de Apel B. să emită decizii și să stabilească quantumul salariului de bază al reclamanților în conformitate cu dispozițiilor Legii nr. 71/2015; obligarea pârâților la stabilirea în privința reclamanților a unui nou quantum al salariului de bază și al sporurilor la nivel maxim acordat personalului cu funcții similare cu ale reclamanților și la plata către aceștia a diferențelor salariale rezultate dintre drepturile salariale stabilite la nivel maxim și cele încasate, începând cu data de 09.04.2015 la zi, sume actualizate cu rata indicelui de inflație la data plății efective, obligarea pârâților la plata dobânzii legale aferente sumelor datorate de pârâți de la data scadenței la data plății efective, obligarea pârâților la plata cheltuielilor de judecată.

Tribunalul D. Secția Civilă, prin Sentința Civilă nr.2198/15.12.2016, a admis în partea cererea reclamanților, dispunând obligarea pârâților să stabilească față de reclamanți un quantum al salariului de bază și al sporurilor la nivel maxim acordat personalului cu funcții similare cu ale reclamanților și la plata către aceștia a diferențelor salariale rezultate, începând cu data de 09.04.2015 și până la data stabilirii drepturilor salariale cu respectarea Legii nr.71/2015, sumele datorate urmând a fi actualizate cu rata inflației și prin acordarea dobânzii legale aferente sumelor până la data plății efective.

A arătat apelantul că în motivarea soluției pronunțate, s-a reținut faptul că dispozițiile art.1, alin.5 indice 1 din OUG nr.83/2014, aprobată prin Legea nr. 71/2015 se aplică și personalului auxiliar de specialitate aflat în situația prevăzută de ipoteza normei legale, cum de altfel s-a reținut prin Decizia nr.23/2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Astfel, a considerat apelantul că sentința civilă nr. 2198/15.12.2016 pronunțată de Tribunalul Dâmbovița Secția Civilă este netemeinică și nelegală, sub următoarele aspecte:

Așa cum a arătat și prin întâmpinarea depusă în dosarul de fond al cauzei, reclamantele fac parte din categoria personalului auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor judecătorești, având drept lege specială de reglementare a profesiei, Legea nr.567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, cu modificările și completările ulterioare.

Astfel, a precizat apelantul că în conformitate cu art.37 din actul normativ menționat, grefierii și grefierii informaticieni sunt numiți prin decizie de către președinții curților de apel sau, după caz, de procurorii generali ai parchetelor de pe lângă acestea, în a căror circumscripție teritorială urmează să își desfășoare activitatea.

Așadar, a susținut apelantul, curțile de apel, prin președinții acestora, în calitate de ordonator secundar de credite, au atribuții în emiterea deciziilor privind încadrarea personalului auxiliar, respectiv stabilirea quantumului drepturilor salariale convenite acestora, decizii în baza cărora se procedează la achitarea veniturilor salariale de către ordonatorii terțiari, respectiv tribunale.

Tribunalul București nu poate fi obligat la stabilirea quantumului salariului de bază, așa cum, în mod greșit, s-a dispus prin sentința apelată, având în vedere faptul că atribuțiile privind încadrarea personalului auxiliar de specialitate nu revin Tribunalului B., acesta doar aplicând deciziile emise de ordonatorul secundar de credite/angajator al reclamantelor, respectiv Curtea de Apel B.

Mai mult, există probabilitatea ca Tribunalul B. să fie împiedicat în executarea unor eventuale obligații ce decurg din cauza pendinte, ca urmare a executării cu întârziere acțiunilor/actelor ce intră în competența altor instituții în raport cu care Tribunalul București se află în subordonare din punct de vedere al procedurii de execuție bugetară.

Față de cadrul legislativ la care apelantul a făcut referire, a apreciat ca netemeinică și nelegală soluția instanței de fond privind obligația instituită în sarcina Tribunalului B., întrucât, în calitate de ordonator terțiar de credite, nu are posibilitatea legală de a stabili quantumul drepturilor bănești solicitate de reclamante, în lipsa deciziilor emise de Curtea de Apel B.

Astfel, a solicitat apelanta admiterea apelului, astfel cum a fost formulat, modificarea sentinței apelată în sensul respingerii pretențiilor formulate de reclamante în contradictoriu cu Tribunalul B. ca fiind neîntemeiate.

În drept, apelul a fost întemeiat pe Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Legea-cadru nr.285/2010, Legea nr.283/2011, OUG nr. 103/2013, art.470 și următoarele din Codul de Procedură Civilă.

Examinând sentința apelată prin prisma criticilor formulate, a actelor și lucrărilor dosarului, dar și a dispozițiilor legale incidente în cauză, Curtea constată că apelul este nefondat, pentru următoarele considerente:

Cu privire la critica că sentința civilă nr. 2198/15.12.2016 pronunțată de Tribunalul D. ,Secția Civilă este netemeinică și nelegală, Curtea va reține următoarele:

Așa cum a arătat și prin întâmpinarea depusă în dosarul de fond al cauzei, reclamantele fac parte din categoria personalului auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor judecătorești, având drept lege specială de reglementare a profesiei Legea nr.567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, cu modificările și completările.

Instanța de fond a reținut în motivarea sentinței faptul că dispozițiile art.1, alin.5 indice 1 din OUG nr.83/2014, aprobată prin Legea nr. 71/2015 se aplică și personalului auxiliar de specialitate aflat în situația prevăzută de ipoteza normei legale, cum de altfel s-a reținut prin Decizia nr.23/2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Prin art. 37 din Legea nr.567/2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, cu modificările și completările ulterioare se stipulează că: „, Grefierii și grefierii informaticieni sunt numiți prin decizie de către președinții curților de apel sau, după caz, de procurorii generali ai parchetelor de pe lângă acestea, în a căror circumscripție teritorială urmează să își desfășoare activitatea”.

Din analiza acestor prevederi se poate observa că textul invocat nu se referă la stabilirea cuantumului salariului, astfel cum se invocă prin cererea de apel, ci la numirea în funcție a personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești sau parchetelor de pe lângă acestea.

Întrucât Curtea de Apel este ordonator secundar de credite și doar ea are atribuții în emiterea deciziilor privind încadrarea personalului auxiliar, respectiv stabilirea cuantumului drepturilor salariale cuvenite acestora, decizii în baza cărora se procedează la achitarea veniturilor salariale de către ordonatorii terțiari, respectiv tribunal, instanța urmează a aprecia cine sunt ordonatorii principali, secundari și terțiari de credite, potrivit legii.

Ordonatorii de credite sunt persoane ce au calitatea de conducători ai instituțiilor publice, care au rol de a repartiza și a utiliza creditele bugetare aprobate.

Potrivit art. 20 din Legea nr.270/2013 privind modificarea și completarea Legii nr. 500/2002 privind finanțele publice, ordonatorii de credite sunt: ordonatori de credite principali; ordonatori de credite secundari; ordonatori de credite terțiari.

Conform art. 21 din aceeași lege, ordonatorii principali de credite repartizează creditele de angajament și creditele bugetare aprobate pentru bugetul propriu și pentru bugetele instituțiilor publice din subordine sau coordonare, ai căror conducători sunt ordonatori secundari sau terțiari de credite, după caz, în raport cu sarcinile acestora, potrivit legii și transmit bugetele instituțiilor publice din subordine sau coordonare, ai căror conducători sunt ordonatori secundari sau terțiari de credite, după caz, în termen de 15 zile de la intrarea în vigoare a legii bugetare anuale.

Ordonatorii secundari de credite repartizează creditele de angajament și bugetare aprobate, pentru bugetul propriu și pentru bugetele instituțiilor publice subordonate, ai căror conducători sunt ordonatori terțiari de credite, în raport cu sarcinile acestora, potrivit legii , iar ordonatorii terțiari de credite angajează cheltuieli în limita creditelor de angajament repartizate și utilizează creditele bugetare ce le-au fost repartizate numai pentru realizarea sarcinilor instituțiilor pe care le conduc, potrivit prevederilor din bugetele aprobate și în condițiile stabilite prin dispozițiile legale.

În art. 44 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară se prevede că, președinții curților de apel au calitatea de ordonator secundar de credite, iar președinții tribunalelor au calitatea de ordonator terțiar de credite.

Potrivit art. 3 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1375 din 17.12.2015, Ministerul Justiției contribuie la buna organizare și administrare a justiției ca serviciu public, mijloacele materiale și financiare necesare funcționării instanțelor sunt asigurate de la bugetul de stat, din amenzi judiciare, cheltuieli judiciare și alte surse extrabugetare, în condițiile legii, cu avizul conform al Consiliului

Superior al Magistraturii, iar administrarea mijloacelor materiale și financiare se realizează prin curțile de apel și tribunale, președinții acestor instanțe fiind ordonatori secundari de credite, respectiv ordonatori terțiari de credite.

Prin aceeași hotărâre s-a stabilit că președintele Curții de Apel este ordonator secundar de credite și răspunde de folosirea, conform legii, a sumelor primite de la buget, de integritatea bunurilor încredințate unității pe care o conduce, de ținerea la zi a contabilității și de prezentarea dărilor de seamă contabile asupra execuției bugetare - art. 7 alin. 2, iar președintele Tribunalului, este ordonator terțiar de credite și răspunde de folosirea, conform legii, a sumelor primite de la buget, de integritatea bunurilor încredințate unității pe care o conduce, de ținerea la zi a contabilității și de prezentarea dărilor de seamă contabile asupra execuției bugetare - art. 9 lit. b).

Din textele legale sus menționate nu rezultă că atribuțiile menționate anterior se referă la stabilirea salariului personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești.

Analizând hotărârea instanței de fond se poate constata că a fost admis în parte cererea de chemare în judecată astfel cum a fost formulată și a dispus în mod generic ca pârâții să stabilească față de reclamanți un quantum al salariului de bază și al sporurilor la nivel maxim acordat personalului cu funcții similare cu ale reclamanților și să plătească către aceștia diferențele salariale rezultate, începând cu data de 09.04.2015 și până la data stabilirii drepturilor salariale cu respectarea Legii nr. 71/2015, sumele datorate urmând a fi actualizate în raport cu rata inflației și prin acordarea dobânzii legale aferente sumelor până la data plății efective.

Deși modul de formulare a dispozitivului este general, cu referire la toți pârâții menționați, este de înțeles că fiecare dintre acești pârâți se va supune acelei dispoziții a instanței care are legătură cu atribuțiile sale în procesul de stabilire și respectiv de plată a drepturilor salariale ale reclamanților, în concordanță cu dispozițiile art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, astfel cum a fost interpretat prin decizia nr. 23 din 26.09.2016 dată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr.1733/1/2016, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

Autorul sintezei,
Judecător Elena Staicu

Salarizarea personalului din aparatul de lucru al Parlamentului și din celelalte instituții și autorități publice, salariat la același nivel, precum și a personalului din cadrul Consiliului Concurenței și al Curții de Conturi, inclusiv personalul prevăzut la art. 5 din aceste instituții, care beneficiază de un quantum al salariilor de bază și al sporurilor mai mici decât cele stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradație, se realizează la nivel maxim dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții . Aceste dispoziții legale se aplică și personalului din cadrul autorității judecătorești, în speță personalului conex .

Index tematic: Dreptul muncii

Legislație relevantă:

- art. 1 alin. 5¹ din OUG. nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015;

- art.5¹ din Legea 71/2015 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice ;

- Decizia dată în dezlegarea unei probleme de drept nr. 23 din data de 26.09.2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr.1733/1/2016.

Rezumatul problemei de drept:

*Potrivit art. 1 alin. 5¹ din OUG. nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, astfel cum a fost completată prin Legea nr.71/2015: „ (5 ind. 1) Prin excepție de la prevederile alin. (1) și (2) personalul din aparatul de lucru al Parlamentului și din celelalte instituții și autorități publice, salarizat la același nivel, precum și personalul din cadrul Consiliului Concurenței și al Curții de Conturi, inclusiv personalul prevăzut la art. 5 din aceste instituții, care beneficiază de un cuantum al salariilor de bază și al sporurilor mai mici decât cele stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradație, va fi salarizat la **nivelul maxim** dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții. ”*

Prin Decizia dată în dezlegarea unei probleme de drept nr. 23 din data de 26.09.2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr.1733/1/2016 se determină aria de aplicare a acestor dispoziții legale, indicându-se și personalul din cadrul autorității judecătorești.

*În lumina dispozițiilor art. 90¹, Legea 567/9.12.2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice se aplică în mod corespunzător și **personalului conex** al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, cu excepția dispozițiilor art. 68, 68², 68³ și 68⁴.*

Identificare :

Curtea de Apel Ploiești , Secția I Civilă

Decizia nr. 775 din 3 aprilie 2017

Prin decizia civilă nr. 775 din data de 3 aprilie 2017, Curtea de Apel Ploiești a respins ca nefondat apelul declarat de pârâta C.A.P., împotriva sentinței civile nr. 2050/22 noiembrie 2016 pronunțată de Tribunalul Dâmbovița, în contradictoriu cu reclamantul M.L.S. și pârâțul T. D. .

Sub un prim aspect, s-a reținut că, prin cererea de chemare în judecată, reclamantul M.L.S. a solicitat, în contradictoriu cu pârâții T.D. și C.A.P. , obligarea acestora la stabilirea unui cuantum al salariului său de bază și al sporurilor la nivelul maxim acordat personalului cu funcții similare cu ale sale, la plata diferențelor salariale rezultate dintre drepturile salariale stabilite la nivel maxim și cele încasate, începând cu data de 09.04.2015 la zi, cu actualizarea indicelui de inflație la data plății efective, obligarea pârâților și la plata dobânzii legale aferente sumelor datorate de pârâți de la data scadenței la data plății efective, precum și la plata cheltuielilor de judecată.

Reclamantul M.L.S. are calitatea de agent procedural la T.D., iar potrivit adevărții nr.10592/A/16.11.2016 emisă de T. D. realizează un venit brut total de X lei , în care sunt incluse următoarele sporuri : 5% spor instanță, 15 % spor condiții de muncă grele, vătămătoare ori periculoase și 5% spor vechime în muncă. Conform aceleiași adevărți celălalt agent procedural al T.D. își desfășoară activitatea în aceleași condiții, cu aceleași atribuții conform fișei postului, dar el beneficiază și de sporul de 50% pentru risc și suprasolicitare psihică, în baza unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabilă.

Potrivit art. 3 din Legea nr. 567 din 9 decembrie 2004 privind statutul personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și al personalului care funcționează în cadrul Institutului Național de Expertize Criminalistice, personalul auxiliar de specialitate funcționează în cadrul compartimentelor auxiliare ale instanțelor judecătorești și parchetelor de pe lângă acestea, organizate potrivit [art. 116 - 118](#) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare și este format din grefieri, grefieri statisticieni, grefieri documentariști, grefieri arhivari, grefieri registratori și specialiști IT. Sunt conexe personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea funcțiile de agent procedural, apod și șofer. În lumina dispozițiilor art. 90¹, Legea nr. 567/9.12.2004 se aplică în mod corespunzător și personalului conex al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, cu excepția dispozițiilor art. 68, 68², 68³ și 68⁴.

Potrivit art. 1 alin. 5¹ din OUG. nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, astfel cum a fost completată prin Legea nr.71/2015: „ (5 ind. 1) Prin excepție de la prevederile alin. (1) și (2) personalul din aparatul de lucru al Parlamentului și din celelalte instituții și autorități publice, salarizat la același nivel, precum și personalul din cadrul Consiliului Concurenței și al Curții de

Conturi, inclusiv personalul prevăzut la art. 5 din aceste instituții, care beneficiază de un quantum al salariilor de bază și al sporurilor mai mici decât cele stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradație, va fi salarizat la nivelul maxim dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții."

Prin sentința civilă nr. 2050/25.10.2016 a Tribunalului Dâmbovița s-a admis cererea reclamantului, și au fost obligați pârâții să stabilească salariul de bază și sporurile cuvenite reclamantului, conform art. 5¹ din Legea 71/2015, începând cu data de 09.04.2015.

Apelanta, C.A.P., critică soluția instanței de fond, apreciind că dispozițiile art.1 alin.5¹ din OUG nr. 83/201 se aplică funcționarilor publici și personalului contractual din sistemul justiției, ca fiind salariați la același nivel cu personalul din aparatul de lucru al Parlamentului și nu agentului procedural, care, în opinia apelantei, nu poate beneficia de drepturile salariale solicitate.

Instanța de apel găsește nefondată această critică, întrucât prin Decizia dată în dezlegarea unei probleme de drept nr. 23 din data de 26.09.2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr.1733/1/2016 se determină aria de aplicare a acestor dispoziții legale, indicându-se și personalul din cadrul autorității judecătorești.

În cuprinsul deciziei instanța supremă arată că „autoritățile și instituțiile publice în favoarea cărora este edictată norma din art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, sunt cele ce se regăsesc în enumerarea de la art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea-cadru nr. 284/2010, cu modificările și completările ulterioare, precum și autoritățile și instituțiile publice indicate în mod neechivoc în cuprinsul art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare - personalul din aparatul de lucru al Parlamentului, din cadrul Consiliului Concurenței și al Curții de Conturi.”

Se mai susține de Înalta Curte de Casație și Justiție că, „suprapunând cele două texte, prin coroborarea art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, cu art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea-cadru nr. 284/2010, cu modificările și completările ulterioare, dar și cu observarea principiului reglementat la art. 3 lit. c) din același act normativ, rezultă că personalul din "**celelalte autorități și instituții publice**" la care se referă textul supus interpretării sunt: Administrația Prezidențială, autoritatea judecătorească, Guvernul, ministerele, celelalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, autorități ale administrației publice locale, alte autorități publice, autorități administrative autonome (altele decât Consiliul Concurenței și Curtea de Conturi), precum și instituțiile din subordinea acestora, finanțate integral din bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale”.

Către această dezlegare, apreciază în continuare Înalta Curte, conduc și principiile reglementate de art. 3 din aceeași Lege-cadru nr. 284/2010, cu modificările și completările ulterioare, în special cel definit la lit. c): "echitate și coerență, prin crearea de oportunități egale și remunerație egală pentru muncă de valoare egală, pe baza principiilor și normelor unitare privind stabilirea și acordarea salariului și a celorlalte drepturi de natură salarială ale personalului din sectorul bugetar;".

În mod neîndoielnic, se susține în finalul deciziei, acest principiu denotă în mod esențial asumarea de către legiuitor a egalității de tratament juridic, respectiv un tratament juridic echitabil și nediscriminatoriu între categoriile de personal din sectorul bugetar care desfășoară muncă de valoare egală, în sensul de a se asigura acestora, prin aplicarea dispozițiilor legii de salarizare, o remunerație egală.

În sensul asigurării unei remunerații egale și Consiliul Superior al Magistraturii, prin adresa nr.2662/2017 a arătat că la nivelul acestui organ „s-a apreciat că valoarea de referință sectorială, în quantum de 405 lei trebuie aplicată și în ceea ce privește personalul auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea și personalul conex, întrucât diferențele de salarizare în cadrul familiei ocupaționale justiție trebuie să rezulte exclusiv din coeficienții de multiplicare specifici fiecărei funcții și grad, care se aplică valorii de referință sectorială maximă, aflată în plată.”

Autorul sintezei,
Judecător Elena Simona Lazăr